POVEȘTI ȘI POVESTIRI PENTRU O LUME MAI BUNĂ

REVISTA PROIECTULUI DE EDUCAȚIE EXTRAȘCOLARĂ MUNICIPALĂ, EDIȚIA I, 2026

CALENDARUL PROIECTELOR DE EDUCAȚIE EXTRAȘCOLARĂ MUNICIPALE 2025-2026, MUNICIPIUL BUCUREȘTI, NR. 2009/04.02.2026

A11. Domeniul interdisciplinar, poz. 54, pag. 38

ISSN
ISSN-L

COLEGIUL NAȚIONAL „TUDOR VLADIMIRESCU" BUCUREȘTI
INSPECTORATUL ȘCOLAR AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

ANUL I, NR. 1

AUGUST 2026

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

O selecţie de lucrări ale Proiectului de Educație Extrașcolară Municipală „POVEȘTI ȘI POVESTIRI PENTRU O LUME MAI BUNĂ”, Ediția I, 2026, organizat de Colegiul Național „Tudor Vladimirescu”, București
A11. Domeniul interdisciplinar, pag. 38, poz. 54

Colegiul Național „Tudor Vladimirescu”, București
Inspectoratul Școlar al Municipiului București

ISSN
ISSN-L

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor și editor

Prof. dr. Călinescu Amalia

Tehnoredactare și design,

Prof. dr. Călinescu Amalia

Adresa redacției

Bd. Iuliu Maniu Nr. 15, sector 6, București

Tel. 021/ 410.38.31

E-mail: secretariatltv@yahoo.com

www.cntvb.ro

POVEȘTI ȘI POVESTIRI PENTRU O LUME MAI BUNĂ este o revistă școlară interdisciplinară, de cultură și creație, cu apariție anuală, realizată de Colegiul Naţional „Tudor Vladimirescu” Bucureşti.

Responsabilitatea pentru articolele publicate în revista
POVEȘTI ȘI POVESTIRI PENTRU O LUME MAI BUNĂ
revine în exclusivitate autorilor.

Lucrările, ilustrațiile și fotografiile cuprinse în această revistă pot fi reproduse, preluate sau utilizate numai cu menționarea sursei.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

CUPRINS

LICEE PARTICIPANTE DIN BUCUREȘTI 12
ȘCOLI GIMNAZIALE PARTICIPANTE DIN BUCUREȘTI 12
LICEE PARTICIPANTE DIN ȚARĂ 12
ȘCOLI GIMNAZIALE PARTICIPANTE DIN ȚARĂ 12
CUVÂNT INTRODUCTIV 13
INVITAȚIE DE PARTICIPARE 14
I. CASA FICȚIUNII – CONCURS DE ESEU ȘI SCRIERE CREATIVĂ PE BAZA UNOR CITATE ALESE 15
Colegiul Național „Constantin Brâncoveanu”, București 15
Prof. coordonator Oana Dina 15
Prizonierii unui altfel de mâine. Mitul lui Sisif și iluzia schimbării *15*
Camelia Alexandra Isbășescu, Clasa a XI-a 15
Prof. coordonator Iordache Ramona-Nicoleta 17
„Nu vezi bine decât cu inima. Esențialul este invizibil pentru ochi.” *17*
Fieraru Emma-Ștefania, clasa a XII-a 17
Vase dintr-o flotă decimată înainte de bătălia finală *18*
Bălșanu David-Andrei, clasa a XII-a 18
Aproape de Micul Prinț *19*
Chiru Teodora-Gabriela, clasa a XII-a 19
Au-delà des yeux *19*
Irimia Rebecca-Maria, clasa a XII-a 19
Masque et vérité *20*
Murgu Sebastian-Andrei, clasa a XII-a 20
Illusion et profondeur *20*
Dicu Alexandru-Ionuț, clasa a XII-a 20
Prof. coordonator Drăghici Ioana-Anca 20
Lumina iubirii împotriva întunericului urii *20*
Tiugă Anamaria Cristina, clasa a XI-a 20
Omul între libertate și alegere – despre construirea identității prin decizii *22*
Velicu Andrei, clasa a XI-a 22
Liceul Teoretic „Dante Alighieri”, BUCUREȘTI 23
Prof. coordonator Băeșan Lucia-Mihaela 23
«On ne voit bien qu'avec le cœur. L'essentiel est invisible pour les yeux» *23*
Iordache Radu-Ioan, clasa a XI-a 23
Liceul Teoretic Bilingv „Ita-Wegman”, București 24
Prof. coordonatori Stoica Lăcrămioara, Stroia Ioana 24
Doctorul din piramidă *24*
Perușco Mara, clasa a IX-a 24

Prof. coordonator Stoica Lăcrămioara 26
"Being in the World, Here and Now" *26*
Sandu Bianca Isabelle, clasa a VIII-a 26
Colegiul Economic „Nicolae Kretzulescu", București 27
Prof. coordonator Popa Rodica 27
„Orașele sunt cărți care se citesc cu picioarele" *27*
Andrei Mihai, clasa a XII-a 27
„Artistul aparține operei sale, și nu opera artistului." *29*
Mărculescu Cristina Bianca, clasa a XII-a 29
Prof. coordonator Șerbănescu Carmen Cristina 30
Trăim în cea mai bună lume posibilă? *30*
Clașevici Anelis, clasa a X-a 30
Liceul Tehnologic „Dimitrie Gusti", București 31
Prof. coordonator Becheru Mirela Georgiana 31
Lumina dinspre interior, o reafirmare a umanității *31*
Drăgoi Mario Ștefan, clasa a X-a 31
Educația, arma care schimbă lumea *32*
Vlaicu Matei, clasa: a X-a 32
Liceul Teoretic „Atlas", București 33
Prof. coordonator Mitran Roxana 33
„Secretul pentru a ajunge departe este să începi." *33*
Petre Maria Margareta, clasa a IX-a 33
„Nu moştenim Pământul de la strămoşii noştri, îl împrumutăm de la copiii noştri." *34*
Iorga Mihnea, Carastan Eric, clasa a IX-a 34
Prietenia adevarată *34*
Stănilă Alexia, clasa a IX-a 34
Arhitectura schimbarii interioare, oglinda unei lumi mai bune *35*
Mârâitu Maria, clasa a IX-a 35
Lumina care începe din noi *36*
Lazăr Raluca, clasa a IX-a 36
Puterea invizibilă a cuvintelor *37*
Manea Daria, Creţoi Alexia, clasa a IX-a 37
Călătoria pe care nu o vede nimeni *38*
Dan Ştefania, Zavalaș Miruna Maria, clasa a IX-a 38
Lumea începe cu mine *38*
Pavel Simona luliana, clasa a IX-a 38
Prof. coordonator Diana Belghiru 39
Road to Heaven *39*
Andrei Alice, clasa a IX-a 39
Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu", București 40
Prof. coordonator Titel Simona 40

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Să nu renunți niciodată! ... 40
Eminga Raymonde Annick Martiale, clasa a X-a ... 40
„I will not let anyone walk through my mind with their dirty feet.” Mahatma Gandhi ... 41
Andrieș Andreea, a XII-a ... 41
Prof. coordonator Drăgoi Ioan ... 42
The Limits of My Language Mean the Limits of My World ... 42
Bărbânță Codruț, clasa a XI-a ... 42
Prof. coordonator Mihai Iulia ... 43
Dincolo de iubire: Analiză comparativă între Levinas și Buber ... 43
Hotineanu Mara, clasa a XI-a ... 43
Coridorul ... 44
Moldoveanu Antonio, clasa a X-a ... 44
Pânza de păianjen ... 45
Vasile Roxana, clasa a IX-a ... 45
Colegiul Economic „Costin C. Kirițescu”, București ... 46
Prof. coordonator Fedeleș Mircea ... 46
I am with you and will watch over you wherever you go ... 46
Lupu Alexandru, clasa a IX-a ... 46
Colegiul Național „Tudor Vladimirescu”, București ... 47
Prof. coordonator Călinescu Amalia ... 47
“We do not see things as they are. We see them as we are.” Anaïs Nin ... 47
Bratu George, clasa a XI-a ... 47
Everrain ... 47
Gabriel Adrian, clasa a XI-a ... 47
Școala Gimnazială Nr. 117, București ... 56
Prof. coordonator Cireș Adriana ... 56
O lecție de viață ... 56
Cristea Maria, clasa a V-a ... 56
Să fim mai buni ... 57
David Ema, clasa a V-a ... 57
Școala Gimnazială Nr. 84, București ... 58
Prof. coordonator Teodorescu Emanuela ... 58
Curajul în fața singurătății ... 58
Cimpoeru Daria Nicole Andreea, clasa a VII-a ... 58
“Limpede nu vezi decât cu inima. Esențialul e nevăzut pentru ochi.” ... 59
Iosivoni Maria, clasa a VII-a ... 59
Esența invizibilă a lucrurilor ... 59
Sâmpetru Maria Gabriela, clasa a VII-a ... 59
Liceul Teoretic „Dan Barbilian”, Câmpulung, Argeș ... 60
Prof. coordonator Pîslaru Cristina Mihaela ... 60

Măsura unei iubiri fără măsură ... *60*
Mastan Ioana Cătălina, clasa a XII-a ... 60
Colegiul Tehnic „Gheorghe Balș" Adjud, Vrancea ... 61
Prof. Coordonator Mustață Nicoleta ... 61
Între aparență și profunzime: Iluzia cunoașterii în lumea contemporană ... *61*
Savin Ioana-Andreea, clasa a XI-a ... 61
Lectura ca formă de libertate interioară și pericol al conștiinței ... *63*
Sileș Andrei Gheorghiță, clasa a XII-a ... 63
Liceul Teologic „Fericitul Ieremia" Onești , Bacău ... 64
Prof. coordonator Găbureanu Olivia ... 64
„Omul devine ceea ce iubește" ... *64*
Vlad Bianca-Andreea, clasa a IX-a ... 64
Liceul Tehnologic „Mihai Novac" Oravița, Caraș-Severin ... 65
Prof. coordonator Bălan Lăcrimioara Dana ... 65
Citopia ... *65*
Bogdan Cecilia Anamaria, clasa a X-a ... 65
Școala Gimnazială Nr. 1 Valea Danului, Argeș ... 67
Prof. coordonator Elena Ilina ... 67
Natura ca spațiu formativ și simbol al condiției umane ... *67*
Lungu Larisa, clasa a VIII-a ... 67
Natura ca spațiu al întâlnirii cu Dumnezeu ... *69*
Trăistaru Carmen Gabriela, clasa a VIII-a ... 69
III. Cercetare creativă: Când sufletul întâlnește cunoașterea – Simpozion interdisciplinar-holistic pentru elevi ... 72
Colegiul Național „Tudor Vladimirescu", București ... 72
Prof. coordonator Brănescu Cristiana ... 72
Jocul și omul care se joacă ... *72*
Prodan Larisa, clasa a X-a ... 72
Rolul basmului în modelarea personalității copilului ... *73*
Constantin Matei, clsasa a IX-a ... 73
Prof. coordonator Călinescu Amalia ... 74
Copilăria între reguli și libertate: Valorile copilăriei – trecut, prezent și viitor ... *74*
Iovițoiu Denis Andrei, Luben Daria Elena, clasa a XI-a ... 74
Colegiul Național „Constantin Brâncoveanu", București ... 76
Prof. coordonator Drăghici Ioana-Anca ... 76
Explorarea basmului: Între știință și suflet ... *76*
Chiriță Cristina, clasa a XI-a ... 76
Prof. coordonator Lepădatu Nicoleta ... 76
Povestea femeii care a schimbat medicina și a plătit cu viața: Marie Curie ... *76*
Cristache Alissia-Maria, clasa a XI-a ... 76
Școala Gimnazială Nr. 117, București ... 78
Prof. coordonator Cireș Adriana ... 78

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Iubirea adevărată și înțelepciunea ... 78
Costia Dalma Ilaria, clasa a V-a ... 78
Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte ... 79
Cioroba Ștefania, clasa a V-a ... 79
IV. Oglinzi ale sufletului meu – Atelier de artă vizuală dedicat expresiei artistice și reflecției interioare ... 80
Desene ... 80
Colegiul Naţional „Constantin Brâncoveanu”, București ... 80
Prof. coordonator Dina Oana-Carmen ... 80
Exuvie ... 80
Panaitescu Raisa Gabriela, clasa a IX-a ... 80
Eu sunt ... 81
Negru Taisia Aida, clasa a XI-a ... 81
Prof. coordonator Drăghici Ioana-Anca ... 82
Miraj ... 82
Balaban Luca, clasa a XI-a ... 82
Turnurile trecutului ... 83
Ilie Antonia, clasa a XI-a ... 83
Colegiul Economic „Nicolae Kretzulescu", Bucureşti ... 84
Prof. coordonator Popa Nicoleta Rodica ... 84
Grijuliu, transformă pământul în viu! ... 84
Sarkissian Alexander Joseph, clasa a X-a ... 84
Viaţâ ... 85
Popa Ioana, clasa a XI-a ... 85
Te simt ... 86
Ciocănaru Maria, clasa a XI-a ... 86
Prof. coordonator Chiroiu Corina-Maria Alexa ... 87
Dual ... 87
Ene Ioana Cătălina, clasa a X-a ... 87
Liceul Teoretic „Atlas”, București ... 88
Prof. coordonator Iacobache Raluca ... 88
Odă vieţii ... 88
Agiu Ania, clasa a IX-a ... 88
Timpul meu ... 88
Ciobănescu Maria, clasa a IX-a ... 88
Respir ... 90
Ghinea Alexia, clasa a IX-a ... 90
Prof. coordonator Mitran Roxana ... 91
Oglinda sufletului ... 91
Cristea Alice, clasa a IX-a ... 91
Din suflet ... 92

Măceşanu Delia, clasa a IX-a 92
Rădăcini şi aripi *93*
Rohat Daria-Ioana, clasa a IX-a 93
Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu”, Bucureşti 94
Prof. coordonator Titel Simona 94
Cupolă în suflet *94*
Bighiu Theodora, clasa a X-a 94
Colegiul Naţional „Tudor Vladimirescu”, Bucureşti 95
Prof. coordonator Dumitrache Roxana 95
Alice in Wonderland *95*
Cîrstea Bianca Maria Georgiana, Bujac Denisa, Lungu Ana Delia, Robea Oana, Cristescu Emilia Nicole Kali, clasa a IX-a 95
Patrichi Alexandra, Martian Maria, Costea Iza, Niculae Diana. Antofi Bianca, Gioga Maria Georgiana, Barbu Maria Isabela, Lazăr Natalia, Ghiţă Ayana Alexandra, clasa a X-a 95
Liceul Teoretic „Dan Barbilian”, Câmpulung, Argeş 108
Prof. coordonator Pîslaru Cristina 108
Viaţa şi pânza de emoţii *108*
Ghidan Vlad, clasa a IX-a 108
Fotografii 109
Colegiul Naţional „Aurel Vlaicu”, Bucureşti 109
Prof. coordonator Moga Sunita Andreea 109
Evadare *109*
Trandafir Luca Alex, clasa a XI-a 109
Mozaic *110*
Istrate Andrei Alexandru, clasa a XI-a 110
Orizont *111*
Tilici Luca, clasa a XI-a 111
Colegiul Naţional „Constantin Brâncoveanu”, Bucureşti 112
Prof. coordonator Iordache Ramona-Nicoleta 112
Amintiri umede *112*
Joiţa Sofia-Mihaela, clasa a IX-a 112
Armonie *112*
Tătaru Matei, clasa a IX-a 112
Curgerea timpului *113*
Chiru Teodora-Gabriela, clasa a XII-a 113
Libertate în natură *114*
Paraschiv Matei-Șerban, clasa a XI-a 114
Lumină dincolo de limite *115*
Vișan Darius-Andrei, clasa a IX-a 115
Liceul Teoretic „Dante Alighieri”, Bucureşti 116
Prof. coordonator Iordache Ramona-Nicoleta 116
Răsărit înspumat *116*

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L
Iordache Radu-Ioan, clasa a XI-a 116
Colegiul Economic „Nicolae Kretzulescu", București 117
Prof. coordonator Șerbănescu Carmen Cristina 117
Iluminare *117*
Mitea David, clasa a X-a 117
Lumina *118*
Neagoe Larisa, clasa a X-a 118
Prof. coordonator Chiroiu Corina-Maria Alexa 119
Primăvară *119*
Ionaşcu Sabina, clasa a XI-a 119
Apus *120*
Anghel Ştefania, clasa a XI-a 120
Colegiul Naţional „Tudor Vladimirescu”, Bucureşti 121
Prof. coordonator Călinescu Amalia 121
Străluminare *121*
Robea Oana, clasa a IX-a 121
Prof. coordonator Mareş Liana-Mădălina 125
Dincolo de timp *125*
Popescu Ana Clarisa, clasa a IX-a 125
Prof. coordonator Săceanu Cristina-Ştefania 126
Reverie *126*
Berechet Ştefania, clasa a X-a 126
V. CUVINTE CARE LEAGĂ LUMI – CONCURS DE TRADUCERI „LIDIA VIANU” 127
Colegiul Național „Constantin Brâncoveanu”, Bucureşti 127
Prof. coordonator Dina Oana-Carmen 127
Română - Engleză: Eclipsa de Adina Popescu *127*
The Eclipse by Adina Popescu *127*
Tuțu Patricia, clasa a XI-a 127
Prof. coordonator Lepădatu Nicoleta 131
Română - Engleză: Sărmanul Dionis de Mihai Eminescu *131*
Poor Dionisos by Mihai Eminescu *131*
Cîrstică Alexandru, clasa a XI-a 131
Prof. coordonator Drăghici Ioana-Anca 132
Română - Franceză: Lacul de Mihai Eminescu *132*
Le lac par Mihai Eminescu *132*
Bădescu Ariana, clasa a XI-a 132
Engleză - Română: The Little Match Girl by Hans Christian Andersen *133*
Fetița cu chibrituri de Hans Christian Andersen *133*
Mocanu Andreea Karina, clasa a XI-a 133
Română - Engleză: Floare albastră de Mihai Eminescu *135*

Blue Flower by Mihai Eminescu ... *135*
Tiugă Anamaria Cristina, clasa a XI-a ... 135
Colegiul Național „Grigore Moisil”, Bucureşti ... 138
Prof. coordonator Stăncurel Ramona Elena ... 138
Engleză-Română: The King of Heaven's Uncle by Anne Ingram ... *138*
Unchiul regelui cerurilor de Anne Ingram ... *138*
Grigoraș Vlad Sebastian, clasa a VII-a ... 138
Engleză-Română: The King of Heaven's Uncle *by Anne Ingram* ... *139*
Unchiul regelui cerurilor de Anne Ingram ... *139*
Enache Sorana, clasa a VII-a ... 139
Română-Engleză: Cei trei fraţi împăraţi de Petre Ispirescu ... *141*
The Three Kings by Petre Ispirescu ... *141*
Guțoiu Medeea-Ioana, clasa a X-a ... 141
Liceul Tehnologic ”Mihai Novac”, Oravița, Caraş-Severin ... 143
Prof. coordonator Bălan Lăcrimioara Dana ... 143
Engleză-Română: The Remains of the Day by Kazuo Ishiguro ... *143*
Rămășițele zilei de Kazuo Ishiguro ... *143*
Berbece Dorin Alin, clasa a XII-a ... 143
Engleză-Română: Harry Potter and the Chamber of Secrets*, Chapter XVI, by J. K. Rowling* ... *145*
Harry Potter și camera secretelor de J. K. Rowling ... 145
Perciu Sebastian Dorin, clasa a IX-a ... 145

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

LICEE PARTICIPANTE DIN BUCUREŞTI

- COLEGIUL NAŢIONAL CONSTANTIN BRANCOVEANU, SECTOR 1
- COLEGIUL NAŢIONAL AUREL VLAICU, SECTOR 1
- COLEGIUL ECONOMIC HERMES, SECTOR 2
- LICEUL TEORETIC BILINGV ITA-WEGMAN, SECTOR 2
- LICEUL TEORETIC DANTE ALIGHIERI, SECTOR 3
- COLEGIUL ECONOMIC NICOLAE KRETZULESCU, SECTOR 3
- COLEGIUL NAŢIONAL ION CREANGĂ, SECTOR 4
- LICEUL TEHNOLOGIC DIMITRIE GUSTI, SECTOR 5
- LICEUL TEORETIC ATLAS, SECTOR 6
- COLEGIUL TEHNIC IULIU MANIU, SECTOR 6
- COLEGIUL ECONOMIC COSTIN C. KIRIȚESCU, SECTOR 6
- COLEGIUL NAŢIONAL GRIGORE MOISIL, SECTOR 6
- COLEGIUL NAȚIONAL TUDOR VLADIMIRESCU, SECTOR 6

ŞCOLI GIMNAZIALE PARTICIPANTE DIN BUCUREŞTI

- ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 192, SECTOR 1
- LICEUL TEORETIC BILINGV ITA-WEGMAN, SECTOR 2
- ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 84, SECTOR 3
- ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 96, SECTOR 4
- ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 117, SECTOR 6
- ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.156, SECTOR 6
- ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.142, SECTOR 6
- COLEGIUL NAŢIONAL GRIGORE MOISIL, SECTOR 6

LICEE PARTICIPANTE DIN ŢARĂ

- LICEUL TEORETIC DAN BARBILIAN, CÂMPULUNG, ARGEŞ
- COLEGIUL TEHNIC GHEORGHE BALŞ, ADJUD, VRANCEA
- LICEUL TEORETIC DR. MIHAI CIUCĂ, SĂVENI, BOTOŞANI
- LICEUL TEOLOGIC FERICITUL IEREMIA, ONEȘTI, BACĂU
- LICEUL TEHNOLOGIC MIHAI NOVAC, ORAVIŢA, CARAŞ-SEVERIN

ŞCOLI GIMNAZIALE PARTICIPANTE DIN ŢARĂ

- ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘTEFAN CEL MARE, ZEMEŞ, BACĂU
- ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1, VALEA DANULUI, ARGEȘ

CUVÂNT INTRODUCTIV

Fiecare om este o poveste, iar fiecare poveste merită să fie ascultată. Există povești pe care le citim, povești pe care le ascultăm, povești pe care le privim și povești pe care le purtăm, uneori fără să știm, în adâncul sufletului. Unele ne fac să zâmbim, altele ne emoționează, ne pun pe gânduri sau ne ajută să înțelegem mai bine lumea. Dar toate au ceva în comun: ne apropie de ceea ce este profund uman în noi.

Din această convingere s-a născut proiectul POVEȘTI ȘI POVESTIRI PENTRU O LUME MAI BUNĂ, din dorința de a le oferi copiilor și tinerilor un spațiu în care să se poată exprima liber, să creeze, să descopere, să cerceteze, să viseze și, mai ales, să fie ei înșiși.

Am pornit de la o întrebare simplă: *Cum putem construi o lume mai bună dacă nu învățăm, mai întâi, să ne cunoaștem, să ne înțelegem și să ne ascultăm unii pe ceilalți?* Am crezut întotdeauna că educația înseamnă mult mai mult decât acumularea de cunoștințe, rezultate școlare sau performanțe măsurabile. Înseamnă întâlnirea dintre minte și suflet, dintre cunoaștere și sensibilitate, dintre libertatea de a gândi și curajul de a simți. Înseamnă să descoperim omul din spatele elevului, cu întrebările, emoțiile, temerile, speranțele și visurile sale. Iar poveștile au această putere extraordinară de a aduce laolaltă toate aceste dimensiuni ale ființei umane.

Prima ediție a Proiectului de Educație Extrașcolară Municipală POVEȘTI ȘI POVESTIRI PENTRU O LUME MAI BUNĂ, organizată de Colegiul Național „Tudor Vladimirescu” din București, în anul școlar 2025–2026, a reunit elevi și profesori din București și din alte localități ale țării, într-o frumoasă experiență de creație, reflecție și descoperire. Prin eseuri, povești, cercetări interdisciplinare, înregistrări audio și video, traduceri, desene și fotografii, copiii și adolescenții ne-au invitat să privim lumea prin ochii lor. Ne-au vorbit despre iubire și prietenie, despre libertate și responsabilitate, despre natură, timp, identitate, speranță și despre lucrurile care dau sens existenței noastre. Unii au ales cuvintele. Alții, culorile sau imaginile. Unii au căutat răspunsuri, alții au îndrăznit să pună întrebări. Fiecare a găsit propria cale de a spune ceva despre sine și despre lumea în care trăiește. Și poate că tocmai aici se află cea mai mare frumusețe a acestui proiect, în diversitatea vocilor și în libertatea fiecăruia de a-și descoperi propria formă de expresie.

Revista pe care o ții acum, simbolic, în mâini nu este doar o selecție de lucrări, ci o întâlnire între generații, discipline, limbi și culturi, gânduri și emoții. Este o mărturie a faptului că, atunci când le oferim copiilor încredere și libertate, ei au atât de multe lucruri frumoase și importante de spus. Nu am căutat perfecțiunea, ci autenticitatea. Pentru că o idee exprimată cu sinceritate, o întrebare născută din curiozitate sau un desen în care un copil și-a așezat o parte din suflet pot avea o valoare pe care nicio notă și niciun premiu nu o pot măsura pe deplin.

Le mulțumesc din inimă tuturor elevilor care au avut curajul să creeze și să împărtășească o parte din universul lor interior. Vă doresc să nu pierdeți niciodată bucuria de a descoperi, libertatea de a imagina și încrederea că vocea voastră contează. Le mulțumesc profesorilor care i-au încurajat, i-au îndrumat și au crezut în potențialul lor. Dincolo de lecții, programe și evaluări, rămâne această minunată responsabilitate a noastră, de a ajuta un copil să se descopere și să devină omul care poate fi. Și le mulțumesc tuturor celor care au făcut posibilă această primă ediție, oferind timp, energie, încredere și sprijin unei idei în care am pus atât de mult suflet.

Îmi doresc ca această revistă să fie mai mult decât amintirea unui proiect, adică începutul unei tradiții, un loc de întâlnire pentru idei și sensibilități, o invitație permanentă la creativitate, dialog și umanitate. Pentru că o lume mai bună nu se construiește dintr-odată și nici numai prin gesturi măreațe. Ea începe cu lucruri aparent mici: un cuvânt bun, o întrebare sinceră, o mână întinsă, o poveste ascultată cu inima deschisă. Și, poate, înainte de a schimba lumea, trebuie să învățăm să ne privim unii pe ceilalți ca pe niște povești care merită cunoscute.

Cu recunoștință, încredere și mult drag,

Prof. dr. Amalia Călinescu
Inițiatorul și coordonatorul proiectului
Redactor și editor al revistei
POVEȘTI ȘI POVESTIRI PENTRU O LUME MAI BUNĂ
Colegiul Național „Tudor Vladimirescu”, București

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

INVITAȚIE DE PARTICIPARE

Proiectul de Educație Extrașcolară Municipală
„Povești și povestiri pentru o lume mai bună” – Ediția I, 2026
Domeniul interdisciplinar, pag. 38, poz. 54

Art. 5. SECȚIUNI, GRUPE DE VÂRSTĂ, CATEGORII
Proiectul include următoarele **secțiuni de concurs**:

I. Casa Ficțiunii – Concurs de eseu și scriere creativă pe baza unor citate alese;
II. Călătorii interioare – Concurs de povești și povestiri video „Walter Seifert”;
III. Cercetare creativă: Când sufletul întâlnește cunoaşterea – Simpozion interdisciplinar-holistic pentru elevi;
IV. Oglinzi ale sufletului meu – Atelier de artă vizuală, cu caracter necompetitiv, dedicat expresiei artistice și reflecției interioare;
V. Cuvinte care leagă lumi – Concurs de traduceri „Lidia Vianu”;
VI. Voci cu sens – Concurs de povești și povestiri audio;
VII. Festivalul de musicaluri „Notre Dame de Paris”, Ediția I, eveniment artistic și festiv de închidere (20 iunie 2026), care marchează celebrarea rezultatelor proiectului și premierea participanților.

Etapele principale de desfășurare ale proiectului sunt următoarele:

1. **Lansarea și înscrierile:** 1-28 februarie 2026;
2. **Realizarea și transmiterea lucrărilor (etapa locală):** 1 martie- 4 iunie 2026;
3. **Simpozionul interdisciplinar-holistic, activitate principală:** 6 iunie 2026;
4. **Evaluarea și centralizarea rezultatelor pe secțiuni de concurs:** 5-17 iunie;
5. **Festivalul de musicaluri „Notre Dame de Paris”, Ediția I, și ceremonia de premiere:** 20 iunie 2026;
6. **Diseminarea și publicarea rezultatelor:** 21 iunie-31 august 2026;
7. **Trimiterea diplomelor, certificatelor şi adeverinţelor:** 15 iulie-31 august 2026.

Perioada de desfășurare: ***1 februarie - 31 august 2026***
Înscriere: ***1-28 februarie 2026***
Grup țintă: ***elevi clasele V-XII***
Participare gratuită: ***NU SE PERCEP TAXE***

I. CASA FICȚIUNII – CONCURS DE ESEU ȘI SCRIERE CREATIVĂ PE BAZA UNOR CITATE ALESE

COLEGIUL NAȚIONAL „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”, BUCUREȘTI

PROF. COORDONATOR OANA DINA

Prizonierii unui altfel de mâine. Mitul lui Sisif și iluzia schimbării

Camelia Alexandra Isbășescu, Clasa a XI-a

„Mâine, totul se va schimba. Mâine. Dar deodată descoperă că și mâine va fi la fel ca azi, și poimâine, și în toate celelalte zile. Și această descoperire care nu-i mai lasă nicio nădejde îl doboară. Din asemenea idei ți se trage moartea. Fiindcă nu le poți îndura, te sinucizi sau, dacă ești tânăr, faci cu ele fraze frumoase.” Albert Camus, *Mitul lui Sisif*

Încă din cele mai vechi timpuri, omul a căutat o evadare din limitele care îi definesc existența, în speranța atingerii unui necunoscut cufundat în misterul sacrului, asumându-și adesea un preț imens, asemenea lui Sisif, condamnat la o muncă fără sfârșit. În această perspectivă, eseul meu, „Reinterpretări ale mitului sisific în literatură”, urmărește felul în care acest mit a traversat timpul și a continuat să se regăsească în creația literară, inspirând nenumărate perspective. *Mitul lui Sisif* este o poveste tulburătoare despre soarta omului, în care natura imuabilă a acestuia îl împinge spre sfidare și ulterior spre pedeapsa eternă. Sisif a fost regele cetății Corint, un conducător recunoscut pentru istețimea și spiritul său calculat. Nu era un erou în sensul tradițional al cuvântului, ci mai degrabă un om dominat de dorința de a controla totul, inclusiv ceea ce nu aparținea muritorilor: destinul. Legendele spun că l-a trădat pe Zeus, dezvăluind un secret al acestuia. Ca pedeapsă, Zeus a hotărât să-l ucidă. L-a trimis pe Thanatos, personificarea Morții, pentru a-l duce în lumea de dincolo. Însă Sisif, fidel naturii sale viclene, a reușit să-l păcălească. Sub pretextul curiozității, i-a cerut lui Thanatos să-i arate cum funcționează lanțurile cu care urma să fie legat. Într-un moment de neatenție, l-a încătușat pe însuși aducătorul morții. În consecință, nimeni nu mai putea muri, iar ordinea naturală a fost grav tulburată. Oamenii sufereau fără sfârșit, iar echilibrul lumii era amenințat. Situația nu putea rămâne astfel. Zeii au intervenit, iar Ares l-a eliberat pe Thanatos și l-a adus pe Sisif în fața inevitabilului. Nici de data aceasta regele nu s-a resemnat, însă. Înainte de moarte, îi ceruse soției sale să nu-i îndeplinească ritualurile funerare. Ajuns în împărăția lui Hades, Sisif s-a plâns că a fost lipsit de onorurile cuvenite și a cerut permisiunea să se întoarcă pentru a-și mustra soția. Înduplecat, Hades i-a permis să revină temporar printre cei vii. Însă, odată întors, Sisif a refuzat să mai coboare în lumea morților, prelungindu-și astfel existența prin înșelăciune. Această nouă sfidare a determinat pedeapsa definitivă. Zeii l-au condamnat la o muncă eternă în Infern: să împingă un bolovan uriaș pe un deal abrupt. Când ajungea aproape de vârf, piatra scăpa și se rostogolea înapoi, anulând întreaga trudă. Sisif era obligat să reia munca de la capăt, la nesfârșit. Prin destinul său, Sisif rămâne o figură emblematică a omului aflat în permanentă confruntare cu propriul destin.

De-a lungul timpului, mitul sisific a căpătat valoare literară, fiind preluat, modelat și integrat în opere, astfel încât să se alinieze convingerilor autorilor. Acesta a fost valorificat în forme diferite, neașteptate, șocante uneori, atât în literatura universală, cât și în literatura română, fiecare literatură adaptându-l propriului context cultural.

În literatura universală, mitul lui Sisif a cunoscut numeroase reconfigurări, cheile de lectură fiind cât se poate de neașteptate. Desigur, o reprezentare aparte o constituie literatura de sec. XX, oglindă a dramei omului modern și, în termenii lui Camus, *a omului absurd*. Iată cum se regândește acest mit în emblematicul *Străinul* de Albert Camus, roman publicat pentru prima dată în Franța, pe 19 mai 1942, la editura Gallimard, întregindu-și sensurile prin la fel de emblematicul eseu *Mitul lui Sisif*, scris în același an. Romanul aparține modernismului european, fiind o operă fundamentală a literaturii absurdului. În prima parte a romanului, Meursault este reprezentarea muncii oarbe a lui Sisif. Rutina sa aparent banală, marcată de munca de la birou, mersul cu autobuzul, prânzul la Céleste evidențiază *bolovanul* lui Meursault. Totodată, bărbatul nu caută motivele profunde din spatele acțiunilor sale, precum prietenia cu Raymond, căsătoria cu Marie, ajutorul oferit lui Raymond pentru a se răzbuna pe amanta sa și în final uciderea fratelui acestuia, care încerca să-i apere onoarea. În același fel, Sisif urcă bolovanul pe munte, fără să aibă un motiv anume. De asemenea, căldura insuportabilă și lumina violentă a soarelui sunt forțele care îl împing pe Meursault să-l împuște pe arab, contribuind decisiv la destinul implacabil al bărbatului. În schimb, în cazul lui Sisif, viclenia este forța care îl

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

împinge să-l trădeze pe Zeus, să-l înlănțuie pe Thanatos și să-l păcălească pe Hades. În a doua parte a romanului, Meursault este judecat pentru că nu a plâns la înmormântarea mamei sale, a început o relație a doua zi după înmormântare, s-a împrietenit cu un om *cu o moralitate îndoielnică și l-a ajutat să comită astfel de fapte oribile.* Societatea și justiția (procurorul, judecătorul) îl pedepsesc pentru că este diferit și pentru că refuză să aibă sentimente false. În acel moment, Meursault realizează că procesul este absurd, astfel devenind superior judecătorilor săi. Judecătorii sunt întruchiparea Zeilor pe care Sisif îi considera inferiori, deoarece a reușit să-i păcălească în mod repetat. La finalul procesului, judecătorul anunță execuția publică a lui Meursault, simbolizând pedeapsa eternă pe care Sisif a fost nevoit s-o înfrunte. În noaptea după anunțarea sentinței, preotul îi face o vizită lui Meursault, în ciuda refuzului său de a primi mântuire. Părintele vrea să-l ajute să se apropie de Dumnezeu, în încercarea de a schimba modul în care alege să moară (fără speranță, fără credință), dar Meursault își acceptă viața și moartea exact cum s-au petrecut. În mit, Sisif își însușește bolovanul ca fiind rezultatul destinului pe care și l-a creat, în urma acțiunilor sale.

În literatura română, mitul lui Sisif este oglindit fie în stare pură, fie prin contaminări cu alte mituri. Desigur, notele moderniste ale sec. al XX-lea aduc viziuni inedite, care merită atenție – de la drama simbolică, mitologică a interbelicilor până la cea existențialistă și psihanalitică a postbelicilor, de la poezia moderniștilor, în care coborârea în mit devine refugiu, la cea a postmoderniștilor, care traduc miturile în cheia ironiei demitizante. Am să orientez demersul meu eseistic spre literatura diasporei, însă. O literatură puternică, vie, căutătoare și păstrătoare de sentiment identitar. Oprirea mea va fi poezia *Caznele lui Sisif* de Marin Mihalache, publicată în volumul de poezii *Lumină lină* în anul 2000, Chicago, o reinterpretare a mitului lui Sisif dintr-o perspectivă creștină. În prima strofă, se evidențiază condiția lui Sisif, care își ispășește pedeapsa eternă, fără să caute mântuirea. În Evanghelii, Golgota este locul istoric din apropierea Ierusalimului, unde a fost răstignit Iisus Hristos, însă în poezie termenul capătă semnificația unui *drum al chinurilor* interioare, pe care Sisif nu-l urmează. Acesta nu simte vinovăție pentru faptele săvârșite. A doua strofă pune în lumină îndepărtarea divinității față de creație, aceasta aflându-se într-un loc inaccesibil pentru Sisif. Acesta are posibilitatea de a se căi, dar nu reușește să-și dea seama de păcatul comis. În a treia strofă se face o comparație între Iisus și Sisif. Iisus a săvârșit sacrificiul suprem pentru omenire, prin răstignirea sa, în timp ce Sisif rămâne un sclav al propriei condiții. Totodată, Hristos urcă Golgota o singură dată, dar drumul acesta se eternizează în chinul vinovăției omului (care și-a răstignit sufletul în neștiința lui), iar Sisif urcă muntele iar și iar, într-un *mereu* infinit, transformând chinul într-o formă de rezistență. Pentru el, efortul nu reprezintă o cale de a obține mântuirea, ci o povară (*Pironul în palmă pe el nu-l străpunge*). Versurile din a patra strofă ilustrează condiția absurdă a omului, reiterând mitul lui Sisif pentru a reda un sentiment de epuizare. De asemenea, antiteza dintre *plumbul* greu al destinului și *armura fragilă de lut* a trupului subliniază vulnerabilitatea umană în fața unei divinități indiferente. Strofa a cincea subliniază o suferință eternă, lipsită de speranța mântuirii sau a gloriei, Sisif fiind condamnat la robie. Versul *Cu fruntea plecată-n pământ ca o vită* surprinde umilința și rușinea adusă la adresa lui Sisif. Strofa a șasea evidențiază efortul superficial al lui Sisif de a urca muntele, numai ca să fie întâmpinat de eșec. Sisif este prezentat ca un om care depune un efort imens pentru obiective trecătoare, reprezentate de un *bolovan*, care se rostogolește inevitabil înapoi, anulând munca unei zile întregi. Intervalul *din zori și până în seară* subliniază rutina epuizantă și ciclicitatea vieții unui om care nu privește dincolo de orizontul material. În strofa finală, Sisif aflat pe cea mai joasă treaptă a decăderii morale, are posibilitatea de a-și schimba deznodământul. Acesta este nevoit să privească mai departe de convingerile sale limitate pentru a vedea adevărul, acela că Iisus, prin jertfa sa, a obținut eliberarea.

În concluzie, mitul lui Sisif traversează timpul, transformându-se într-un simbol universal al condiției umane. Am văzut două reiterări ale mitului, una din literatura universală, în care accentul cade pe asumarea lucidă a absurdului, a doua - din literatura română, în care mitul capătă o dimensiune moral-religioasă, sugerând posibilitatea salvării prin credință. Dar mitul a cunoscut atâtea alte reflectări în artă – literatură, arte plastice, sculptură, muzică, în cheie absurd-existențialistă (Kafka, Beckett, Sartre, dramele lui Sorescu), în cheie simbolică și arhetipală (proza eliadescă, dramele lui Lucian Blaga), în cheie onirică (poetica lui Dimov), în cheie experimental-progresistă (muzica lui Pink Floyd), în cheie pictural-renascentistă, simbolistă, imagistă, expresionistă (Titian, José de Ribera, Franz Von Stuck, Arnold Böcklin), în cheia materială a pietrei (sculpturile lui Rodin din ciclul *Porțile infernului*, unde dinamica trupului tensionat și expresia efortului perpetuu traduc aceeași neputință a condiției umane). Cât despre creatorul din toate timpurile, din toate literaturile și din toate artele, acesta va fi întotdeauna un Sisif al cuvântului, al culorii, al sunetului, al pietrei,

toate expresii ale sensibilității și ale vulnerabilității artistice. Și totuși, „trebuie să-l imaginăm pe Sisif fericit” (Camus), poate așa „răzbim noi cumva la lumină” (Sorescu).

Bibliografie selectivă

Străinul, Albert Camus, Ed. Polirom, 2018;
Mitul lui Sisif. Eseu despre absurd, Albert Camus, Ed. Polirom, 2020;
http://marinmihalache.com/Lumina_Lina.html

PROF. COORDONATOR IORDACHE RAMONA-NICOLETA

„Nu vezi bine decât cu inima. Esențialul este invizibil pentru ochi.”

Fieraru Emma-Ștefania, clasa a XII-a

Fraza lui Antoine de Saint-Exupéry din *Micul Prinț* este o idee simplă, dar foarte profundă. Aceasta înseamnă că lucrurile cele mai importante din viață nu pot fi întotdeauna văzute cu ochii. Ea ne invită să reflectăm asupra modului în care înțelegem lumea. Conform acestei idei, ceea ce este cel mai important nu poate fi văzut direct, ci trebuie simțit și înțeles interior.

În primul rând, în domeniul religios, această idee este foarte clară. În creștinism, de exemplu, Dumnezeu nu este vizibil, dar este considerat esențial. Credincioșii nu îl pot vedea cu ochii, dar îl „văd” cu inima, adică prin credință. În plus, concepte precum iubirea aproapelui, iertarea sau credința nu pot fi observate direct, dar sunt fundamentale pentru viața spirituală. De exemplu, o persoană care îi ajută pe ceilalți fără să aștepte ceva în schimb arată valori invizibile, dar foarte importante: generozitatea, empatia și altruismul. Acest lucru confirmă că esențialul nu depinde de ceea ce vedem, ci de ceea ce simțim.

În continuare, filosofia oferă mai multe exemple care susțin această idee. Filosoful Platon explică în opera sa *Republica* faptul că lumea vizibilă este doar o aparență. În alegoria peșterii, prizonierii văd doar umbre pe un perete și cred că acele umbre reprezintă realitatea. Dar, în realitate, adevărata lumină se află în afara peșterii. Acest exemplu arată că ceea ce vedem poate fi fals sau incomplet și că adevărul este adesea invizibil. Astfel, „a vedea cu inima” înseamnă a căuta dincolo de aparențe. Un alt exemplu filosofic important vine de la René Descartes. În opera sa *Meditații metafizice*, el explică faptul că simțurile ne pot înșela. De exemplu, un băț introdus în apă pare rupt, dar în realitate nu este. Descartes concluzionează că, pentru a găsi adevărul, trebuie să folosim gândirea, nu doar simțurile. Aceasta susține ideea că ochii nu sunt suficienți pentru a înțelege esențialul.

De asemenea, îl putem menționa pe Immanuel Kant, care explică faptul că nu putem cunoaște niciodată realitatea așa cum este ea în sine. În opera sa *Critica rațiunii pure*, el face diferența între fenomen (ceea ce vedem) și noumen (realitatea profundă, invizibilă). Acest lucru arată încă o dată că esențialul nu este direct accesibil prin simțuri. În plus, știința modernă, în special psihologia, susține și ea această idee. Psihologul Daniel Goleman dezvoltă conceptul de inteligență emoțională în lucrarea sa *Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ*, unde arată că emoțiile joacă un rol esențial în succesul și relațiile umane. Inteligența emoțională este capacitatea de a înțelege propriile emoții și pe ale celorlalți. De exemplu, într-o relație de prietenie, ceea ce este important nu este doar ceea ce vedem, ci și încrederea, respectul și înțelegerea. Aceste elemente nu sunt vizibile, dar sunt esențiale pentru o relație solidă.

În cultură, această idee este de asemenea foarte prezentă. În literatură, cinematografie sau artă, creatorii arată adesea că adevărata valoare a unei persoane sau a unui lucru nu se găsește în aparență. De exemplu, în multe povești sau basme, un personaj poate părea slab sau lipsit de importanță la început, dar ulterior dovedește un mare curaj sau o mare bunătate. Acest lucru demonstrează că esențialul este ascuns și trebuie descoperit.

Totuși, este important să prezentăm și un argument împotriva acestei idei. Uneori, a te baza doar pe inimă poate fi periculos. Emoțiile ne pot înșela. De exemplu, o persoană poate avea încredere în cineva doar pentru că are o impresie bună, dar acea persoană poate să nu fie sinceră. Știința arată că oamenii au biasuri cognitive, adică erori de judecată. În acest caz, este important să folosim și rațiunea și dovezile. Ochii și gândirea logică sunt necesare pentru a evita greșelile.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

În concluzie, afirm că fraza lui Saint-Exupéry este foarte importantă, deoarece ne amintește că lucrurile cele mai esențiale din viață sunt adesea invizibile. Religia, filosofia, știința și cultura oferă toate exemple care susțin această idee. Cu toate acestea, nu trebuie să uităm că inima și rațiunea trebuie să lucreze împreună. Pentru a înțelege bine lumea, trebuie să simțim și să gândim în același timp.

Vase dintr-o flotă decimată înainte de bătălia finală

Bălșanu David-Andrei, clasa a XII-a

„Un filosof modern, acaparat în grabă, prost înțeles, îți dă dreptul să ții lecții despre ființă. Câteva versuri pline de blazare îți așează pe frunte laurii genialității. Termeni însușiți, în fugă, din dicționarele de specialitate te învăluie cu aura erudiției. Și când furtuna termină de răscolit această mare de vise, ele cad spre adâncuri, ca niște vase dintr-o flotă decimată înainte de bătălia finală.” Florin Lăzărescu, *Pulp Fiction*, *Şase moduri de a-ţi aminti un cal*, Editura LiterNet 2003

Fragmentul din textul lui Florin Lăzărescu, din volumul “Pulp Fiction / Șase moduri de a-ți aminti un cal”, prezintă într-un mod critic ideea de cunoaștere superficială.

Autorul arată cum, în societatea modernă, oamenii pot părea cultivați și inteligenți doar folosind termeni complicați sau citând idei filosofice pe care nu le înțeleg cu adevărat. Astfel, el face diferența între o cunoaștere reală, profundă, și una falsă, de aparență. Trăim într-o lume în care informația este accesibilă rapid, dar nu este întotdeauna înțeleasă în profunzime.

Un prim argument în favoarea ideii autorului poate fi susținut din perspectivă filosofică. Filosoful Socrate spunea că adevărata înțelepciune începe atunci când îți dai seama că nu știi totul, sau că știi prea puțin.

În textul lui Lăzărescu, apare exact contrariul: oameni care cred că știu foarte mult, dar de fapt folosesc doar concepte învățate în grabă. De exemplu, se poate observa acest lucru și la școală, unde uneori colegii folosesc termeni complicați pentru a părea mai pregătiți, fără să înțeleagă cu adevărat sensul lor. Astfel, textul ne învață că nu este important doar să acumulăm informații, ci să le înțelegem și să le gândim critic.

Al doilea argument poate fi susținut prin literatură, în special prin romanul “Ulise” de James Joyce. În această operă, autorul nu pune accent pe aparențe sau pe un limbaj complicat fără sens, ci pe gândurile și trăirile personajelor. Personajul Leopold Bloom este prezentat prin ceea ce simte și gândește, nu printr-o imagine exterioară sau printr-o „aura de erudiție”. Astfel, Joyce ne arată că adevărata valoare a unui om nu stă în ceea ce afișează, ci în interiorul său. Acest lucru este în contrast cu ideea criticată de Lăzărescu, unde cultura este doar o mască.

Un alt argument în favoarea textului poate fi găsit în religie. În creștinism, de exemplu, este criticată ipocrizia, adică situația în care o persoană pare bună sau credincioasă la exterior, dar în interior nu este sinceră. Fariseii din Biblie sunt un exemplu clar: ei respectau regulile religioase doar pentru a fi apreciați de ceilalți, nu din convingere. La fel, în textul lui Lăzărescu, oamenii folosesc concepte filosofice pentru a crea o imagine falsă despre ei. Aceasta arată că adevărata valoare nu stă în aparență, ci în sinceritate și înțelegere reală.

Totuși, chiar dacă autorul critică învățarea „în grabă”, trebuie să recunoaștem că orice proces de învățare începe de la un nivel superficial. De pildă, în clasa a XII-a, pot spune că uneori învățăm concepte noi fără să le înțelegem imediat în profunzime, dar acest lucru este normal. În timp, prin exercițiu și studiu, aceste cunoștințe pot deveni mai clare. Filosoful René Descartes arată că trebuie să analizăm și să verificăm ceea ce știm, iar astfel putem transforma o cunoaștere superficială într-una solidă.

În concluzie pot afirma că textul lui Florin Lăzărescu este o critică a superficialității și a dorinței de a părea mai cult decât ești în realitate. Filosofia, literatura și religia susțin ideea că adevărata cunoaștere presupune profunzime și sinceritate. Totuși, trebuie să ținem cont că procesul de învățare este treptat și că nu orice început este greșit. Consider că este important nu doar să acumulăm informații, ci să le înțelegem și să le folosim în mod autentic.

Aproape de Micul Prinț

Chiru Teodora-Gabriela, clasa a XII-a

Nu vezi cu ochii, vezi doar contururi fragile,
lumina cade pe lucruri, dar nu le face stabile.

Adevărul nu stă în formă, nici în culoare,
ci în ceea ce scapă, în tăcere și întrebare.

În peștera lui Platon ard umbre cuminți,
iar oamenii le cred lumi, le cred chiar părinți.

Dar dincolo de ziduri există o rază de soare,
care nu se atinge, doar se simte și doare.

Inima nu este carne, ci un ochi nevăzut,
un spațiu în care sensul nu trebuie cerut.

Acolo iubirea nu are nevoie de dovadă,
și timpul nu curge, doar învață să cadă.

Rațiunea construiește, dar nu poate iubi,
iar ochiul analizează, dar nu poate trăi.

Așadar, vezi cu inima, dar nu uita să gândești,
că esențialul nu se vede, dar trebuie să-l cunoști.

Au-delà des yeux

Irimia Rebecca-Maria, clasa a XII-a

Les yeux voient la forme, mais ignorent la profondeur,
ils touchent la lumière, sans comprendre sa chaleur.

Dans l'ombre de Platon naissent des vérités cachées,
que l'homme prend pour réelles sans jamais les chercher.

Le cœur, lui, perçoit ce que le regard ne saisit pas,
il lit dans le silence ce que le monde ne dit pas.

L'amour, invisible, devient pourtant essentiel,
plus fort que la matière, plus vaste que le réel.

Mais le cœur peut aussi se perdre et se tromper,
transformer une illusion en vérité rêvée.

Alors la raison vient équilibrer nos pas,
pour ne pas croire aveuglément ce que l'on ne voit pas.

Voir avec le cœur n'est pas fuir la vérité,
c'est comprendre l'invisible et apprendre à penser.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Masque et vérité

Murgu Sebastian-Andrei, clasa a XII-a

On porte des concepts comme des masques fragiles,
ils cachent le silence derrière chaque mot,
des phrases apprises deviennent inutiles,
quand le sens s'effondre au fond de l'écho.

La vérité ne vit pas dans les mots compliqués,
elle respire en secret dans l'ombre du réel,
ce que l'on répète trop n'est jamais maîtrisé,
et le faux savoir tombe comme un ciel artificiel.

Et quand vient la tempête qui disperse les idées,
les illusions s'écroulent sans laisser de mémoire,
car ce qui n'est pas vécu ne peut pas exister,
et la fausse lumière disparaît dans le noir.

Illusion et profondeur

Dicu Alexandru-Ionuț, clasa a XII-a

Les mots sont des armures brillantes mais vides,
ils sonnent comme l'or sans en porter le poids,
des idées empruntées dérivent, lentes et fluides,
comme des feuilles mortes que le vent ne retient pas.

Les pensées trop rapides sont des navires brisés,
qui coulent avant même d'avoir quitté le port,
elles brillent un instant, puis tombent épuisées,
englouties par le vide plus vaste que leur effort.

PROF. COORDONATOR DRĂGHICI IOANA-ANCA

Lumina iubirii împotriva întunericului urii

Tiugă Anamaria Cristina, clasa a XI-a

De-a lungul timpului, lumina a reprezentat una dintre cele mai puternice metafore ale culturii universale. Ea simbolizează nu doar cunoașterea lumii, ci și descoperirea propriului sine, drumul omului către adevăr, echilibru și înțelegere. Din cele mai vechi mituri până la operele marilor scriitori și filosofi, lumina apare ca o forță care îndepărtează confuzia și dezvăluie sensuri ascunse. În literatura română, Lucian Blaga asociază lumina cu o formă profundă de cunoaștere, capabilă să apropie omul de misterele existenței fără a le distruge farmecul. În acest sens, lumina devine simbolul unei înțelepciuni care îmbogățește lumea și sufletul uman. Pornind de la această semnificație, citatul lui Martin Luther King Jr. — „Întunericul nu poate alunga întunericul; doar lumina poate face asta. Ura nu poate alunga ura; doar iubirea poate face asta.” — capătă o valoare universală, exprimând credința că binele, cunoașterea și iubirea sunt singurele forțe capabile să învingă răul.

Citatul transmite ideea că răul nu poate fi combătut prin rău, iar violența nu poate aduce niciodată pacea adevărată. Mesajul său rămâne actual deoarece vorbește nu doar despre marile conflicte ale lumii, ci și despre felul în care oamenii aleg să trăiască împreună, să comunice și să depășească neînțelegerile.
În opinia mea, forța acestui citat stă tocmai în opoziția dintre cele două perechi de cuvinte: întuneric și lumină, ură și iubire. Întunericul simbolizează ignoranța, nedreptatea, frica și lipsa de speranță, în timp ce lumina sugerează adevărul, cunoașterea, bunătatea și curajul. La fel, ura reprezintă dorința de a răni și de a distruge, pe când iubirea înseamnă înțelegere, răbdare și puterea de a construi. Prin această metaforă, Martin Luther King Jr. ne arată că soluțiile pozitive nu se nasc din agresivitate, ci din valori morale solide, capabile să schimbe în profunzime oamenii și societatea.

Un prim argument în favoarea acestei idei este faptul că ura naște întotdeauna un cerc vicios. Atunci când cineva răspunde la nedreptate prin răzbunare, conflictul nu dispare, ci se amplifică. Fiecare reacție negativă adaugă o nouă verigă lanțului suferinței. De aceea, răul nu se stinge prin rău, ci se adâncește. În schimb, o atitudine calmă, dreaptă și empatică poate opri degradarea relațiilor și poate deschide calea spre împăcare. Adevărata putere nu constă în a lovi mai tare, ci în a găsi resursele interioare pentru a nu răspunde cu aceeași monedă. Această idee este ilustrată și în literatura română. În basmul cult „Povestea lui Harap-Alb" de Ion Creangă, eroul nu învinge prin cruzime, ci prin bunătate, generozitate și capacitatea de a-i ajuta pe ceilalți. Deși este trădat și umilit de Spân, Harap-Alb își păstrează omenia și încrederea în oameni. Tocmai această lumină sufletească îl ajută să depășească încercările și să ajungă la maturitate. Victoria finală demonstrează că binele autentic este mai puternic decât răutatea și înșelăciunea.

Un al doilea argument este acela că iubirea are o forță transformatoare. Nu este vorba despre o iubire naivă sau sentimentală, ci despre una activă, matură, bazată pe respect, solidaritate și responsabilitate. Martin Luther King Jr. a susținut nonviolența tocmai pentru că a crezut că schimbarea durabilă se obține prin demnitate, nu prin ură. În felul acesta, iubirea nu apare ca o slăbiciune, ci ca o formă superioară de putere morală. Ea nu umilește și nu distruge, ci repară, vindecă și apropie oamenii. Mesajul citatului poate fi asociat și cu literatura universală. În romanul „Mizerabilii" de Victor Hugo, personajul Jean Valjean își schimbă radical existența după ce primește iertarea și înțelegerea episcopului Myriel. Un simplu gest de bunătate reușește să alunge întunericul acumulat în sufletul său și să-i ofere șansa unei noi vieți. Astfel, iubirea și compasiunea se dovedesc mai puternice decât pedeapsa și resentimentul, iar lumina morală devine instrumentul unei transformări profunde.

Aceeași idee este exprimată și în artă. În sculptura „Sărutul" a lui Constantin Brâncuși, iubirea este prezentată ca o forță care unește și armonizează. Simplitatea formelor sugerează legătura esențială dintre oameni și capacitatea lor de a depăși izolarea și conflictul. În pictura „Impresie, răsărit de soare" de Claude Monet, lumina care se ridică deasupra apei după întunericul nopții poate fi interpretată ca simbol al speranței și al renașterii. De asemenea, în celebrul tablou „Noapte înstelată" de Vincent van Gogh, lumina stelelor străpunge întunericul și sugerează că frumusețea și speranța continuă să existe chiar și în cele mai dificile momente ale existenței.

În muzică, aceeași temă poate fi regăsită în cântecul „Imagine" al lui John Lennon, care promovează pacea, toleranța și unitatea între oameni. Melodia transmite convingerea că o lume mai bună poate fi construită prin înțelegere și respect reciproc, nu prin conflict și ură. În literatura română, un ecou al acestei viziuni poate fi întâlnit și în poezia „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii" de Lucian Blaga, unde lumina cunoașterii poetice nu distruge misterul, ci îl amplifică. Așa cum Blaga vorbește despre o lumină care îmbogățește lumea, Martin Luther King Jr. vorbește despre o lumină morală care îmbogățește relațiile dintre oameni.

Acest citat mi se pare important și pentru viața elevilor, deoarece într-o comunitate școlară apar adesea conflicte, orgolii sau cuvinte dure. Uneori este mai ușor să răspunzi impulsiv decât să alegi înțelepciunea. Totuși, tocmai în astfel de momente se vede caracterul unui om. Alege lumina cel care știe să își păstreze echilibrul, să ierte, să înțeleagă și să nu lase ura să-i schimbe sufletul. Într-o lume în care agresivitatea verbală și indiferența devin tot mai frecvente, acest mesaj este cu atât mai necesar.

În plus, frumusețea citatului provine și din faptul că nu cere imposibilul, ci invită omul la o schimbare interioară. Nu putem controla întotdeauna ceea ce fac ceilalți, însă putem controla modul în care alegem să răspundem. Fiecare gest de bunătate, fiecare cuvânt rostit cu respect și fiecare încercare sinceră de a-l înțelege pe celălalt adaugă puțină lumină în jurul nostru. Astfel, schimbarea lumii începe cu schimbarea fiecărui om.

În concluzie, citatul lui Martin Luther King Jr. este mai mult decât o formulare frumoasă; este un adevăr moral esențial. El evidențiază faptul că numai lumina poate alunga întunericul și numai iubirea poate birui ura. Literatura, arta și muzica confirmă această idee prin numeroase exemple care arată că binele autentic nu distruge, ci construiește. Lumina cunoașterii, a empatiei și a iubirii rămâne singura cale prin care omul

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

poate depăși limitele urii și ale violenței. Consider că acest principiu ar trebui să ghideze nu doar marile decizii ale vieții, ci și gesturile cotidiene, deoarece lumea se schimbă prin oamenii care aleg binele chiar și atunci când răul pare mai puternic.

Omul între libertate și alegere – despre construirea identității prin decizii

Velicu Andrei, clasa a XI-a

Una dintre marile întrebări ale existenței umane este aceea referitoare la identitate: cine suntem cu adevărat și ce anume ne definește? Filosofia, literatura și arta au încercat dintotdeauna să răspundă acestei dileme. Dacă în Antichitate omul era privit ca parte a unei ordini universale prestabilite, gândirea modernă și existențialistă a pus accentul pe libertatea individului de a-și construi propriul destin. Filosoful francez Jean-Paul Sartre afirma că „existența precede esența", sugerând că omul nu se naște cu o identitate complet definită, ci devine ceea ce este prin alegerile sale. În literatura română, această preocupare pentru definirea sinelui poate fi regăsită și la Camil Petrescu, ale cărui personaje caută autenticitatea și încearcă să descopere adevărul despre propria existență. În acest context, citatul lui J.K. Rowling – „Alegerile noastre arată cine suntem cu adevărat, mult mai mult decât abilitățile noastre" – exprimă o idee profundă despre condiția umană: valoarea unei persoane nu este dată de talentul pe care îl primește, ci de felul în care alege să îl folosească și de deciziile care îi modelează caracterul.

Dintr-o perspectivă existențială, omul nu este definit de la început, ci devine ceea ce este prin deciziile pe care le ia. Nu ne naștem cu o identitate complet formată, ci o construim treptat, prin alegeri mici și mari, care ne influențează drumul. În viață, fiecare persoană are anumite abilități, talente și înclinații. Unii sunt mai buni la învățătură, alții la sport, artă sau comunicare. Totuși, aceste calități sunt doar un punct de plecare. Ele nu garantează că o persoană va deveni una bună sau respectată.

În primul rând, talentul reprezintă doar o posibilitate, în timp ce alegerea reprezintă o acțiune concretă; din perspectivă existențialistă, omul este o ființă liberă, însă această libertate este însoțită de responsabilitate. Nu talentul decide cine suntem, ci modul în care alegem să ne folosim libertatea. Doi oameni pot avea aceleași abilități, dar pot ajunge în direcții complet diferite în funcție de deciziile lor. Această idee este ilustrată și în literatura română prin romanul „Ion" de Liviu Rebreanu. Personajul principal este inteligent, harnic și capabil să își construiască un destin demn. Cu toate acestea, alegerile sale sunt dominate de obsesia pentru pământ și avere. Deși dispune de calități care i-ar putea aduce împlinirea, opțiunile sale morale greșite îl conduc spre suferință și autodistrugere. Astfel, romanul demonstrează că valoarea unui om nu este dată doar de ceea ce poate face, ci mai ales de ceea ce alege să fie.

În viața de zi cu zi, aceeași realitate poate fi observată cu ușurință. Un elev poate fi foarte inteligent, dar să aleagă să copieze la teste sau să îi trateze urât pe ceilalți. În acest caz, deși are abilități remarcabile, caracterul său este pus sub semnul întrebării. Pe de altă parte, un alt elev poate avea rezultate mai modeste, însă dacă alege să fie corect, perseverent și respectuos, el își construiește o identitate morală solidă. Acest lucru demonstrează că performanța nu este întotdeauna măsura valorii umane.

În al doilea rând, existența umană se construiește permanent prin alegeri, pentru că viața poate fi privită ca o succesiune de răscruci în care omul este obligat să decidă. În fiecare zi alegem între adevăr și minciună, între egoism și altruism, între confort și responsabilitate. Chiar dacă unele decizii par nesemnificative, ele contribuie treptat la formarea personalității noastre. Identitatea nu este o realitate fixă, ci una aflată într-o continuă devenire. Această perspectivă este surprinsă magistral în romanul „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război" de Camil Petrescu. Ștefan Gheorghidiu nu este definit de statutul său social sau de inteligența sa, ci de alegerile pe care le face în raport cu iubirea, adevărul și propria conștiință. Personajul trăiește permanent conflicte interioare și caută autenticitatea, încercând să înțeleagă cine este cu adevărat. Astfel, romanul evidențiază faptul că identitatea umană se construiește prin experiențe și decizii asumate.

Tema alegerii apare frecvent și în literatura universală. În romanul „Micul prinț" de Antoine de Saint-Exupéry, personajul principal înțelege că responsabilitatea față de ceea ce iubește este cea care îi conferă sens existenței. Alegerea de a se întoarce la floarea sa devine mai importantă decât toate cunoștințele sau experiențele acumulate în călătorie. Mesajul operei sugerează că adevărata identitate se formează prin responsabilitate și prin asumarea relațiilor cu ceilalți.

Un aspect esențial al existenței umane este libertatea. Omul este liber să aleagă, însă această libertate nu înseamnă lipsa consecințelor. Dimpotrivă, fiecare decizie produce efecte asupra propriei vieți și asupra celor din jur. Dacă un elev alege să fie nepăsător și să nu învețe, rezultatele sale vor reflecta această alegere. Dacă alege să fie perseverent și disciplinat, își construiește treptat șansele de succes. Libertatea devine astfel o responsabilitate continuă. Legătură dintre libertate și responsabilitate poate fi observată și în sculptura „Gânditorul" de Auguste Rodin: personajul surprins în contemplare simbolizează omul aflat în fața propriilor decizii, reflectând asupra sensului existenței și asupra consecințelor faptelor sale. Sculptura sugerează că adevărata libertate nu înseamnă acțiune impulsivă, ci capacitatea de a reflecta și de a alege conștient.

În pictură, aceeași problematică mai este ilustrată de fresca „Școala din Atena" a lui Rafael, unde marii filosofi ai Antichității sunt reprezentați în căutarea adevărului. Imaginea simbolizează drumul cunoașterii și al alegerilor intelectuale care modelează identitatea umană. Omul devine ceea ce este prin căutările sale și prin valorile pe care decide să le urmeze. Ideea asumării propriului destin apare de asemenea și în celebrul cântec „My Way", interpretat de Frank Sinatra. Versurile exprimă dorința individului de a-și trăi viața conform propriilor convingeri și de a-și asuma responsabilitatea pentru alegerile făcute. Mesajul cântecului completează perfect reflecția lui J.K. Rowling asupra identității construite prin decizie și voință.

Existența umană este legată și de ideea de autenticitate. A fi autentic înseamnă a fi sincer cu tine însuți și a-ți asuma propriile alegeri. Mulți oameni încearcă să pară altcineva sau se lasă influențați excesiv de opiniile celor din jur. Din perspectivă existențialistă, acest lucru conduce la pierderea propriei identități. Un om autentic este acela care își asumă deciziile, chiar și atunci când greșește. Greșelile fac parte din procesul devenirii, însă important este să învățăm din ele și să avem curajul de a ne schimba atunci când este necesar; alegerile noastre sunt influențate de relațiile cu ceilalți. Omul nu trăiește izolat, ci într-o comunitate în care fiecare gest are consecințe. Felul în care alegem să ne comportăm cu ceilalți reflectă valorile noastre profunde. Dacă alegem respectul, empatia și solidaritatea, contribuim la construirea unor relații armonioase. Dacă alegem egoismul și indiferența, riscăm să pierdem încrederea și apropierea celorlalți.

Un alt aspect important este faptul că alegerile pot schimba radical direcția unei vieți. Din perspectivă existențială, nu există decizii complet lipsite de importanță, deoarece fiecare alegere contribuie la formarea viitorului nostru. O decizie aparent banală poate deschide oportunități neașteptate sau poate modifica traseul unei existențe. Viața este alcătuită din astfel de momente în care omul se definește pe sine prin ceea ce decide să facă. În același timp, omul se confruntă adesea cu conflicte interioare. Uneori știe care este alegerea corectă, dar este tentat să urmeze calea mai ușoară. Acest conflict dintre comoditate și responsabilitate reprezintă una dintre experiențele fundamentale ale existenței umane. Tocmai în asemenea momente se dezvăluie adevăratul caracter al unei persoane. Un om puternic nu este acela care nu greșește niciodată, ci acela care are curajul să își recunoască greșelile și să învețe din ele.

În concluzie, citatul lui J.K. Rowling are o semnificație profund existențială, deoarece evidențiază faptul că omul nu este definit de ceea ce primește, ci de ceea ce alege să devină. Abilitățile reprezintă doar un punct de plecare, în timp ce alegerile construiesc identitatea, caracterul și sensul vieții. Literatura, arta și muzica demonstrează că adevărata valoare a unei persoane nu se măsoară prin talent sau succes, ci prin responsabilitatea cu care își asumă libertatea. Din această perspectivă, fiecare om este autorul propriei existențe, iar fiecare alegere devine o filă din povestea pe care o scrie despre sine.

LICEUL TEORETIC „DANTE ALIGHIERI", BUCUREȘTI

PROF. COORDONATOR BĂEȘAN LUCIA-MIHAELA

«On ne voit bien qu'avec le cœur. L'essentiel est invisible pour les yeux.»

Iordache Radu-Ioan, clasa a XI-a

La phrase de Antoine de Saint-Exupéry dans Le Petit Prince est une idée simple, mais très profonde. Cela veut dire que les choses les plus importantes dans la vie ne peuvent pas toujours être vues avec les yeux. Elle nous invite à réfléchir sur la manière dont nous comprenons le monde. Selon cette idée, ce qui est le plus important dans la vie ne peut pas être vu directement, mais doit être ressenti et compris intérieurement.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Tout d'abord, dans le domaine religieux, cette idée est très claire. Dans le christianisme, par exemple, Dieu n'est pas visible, mais il est considéré comme essentiel. Les croyants ne peuvent pas le voir avec les yeux, mais ils le « voient » avec le cœur, c'est-à-dire avec la foi. De plus, des concepts comme l'amour du prochain, le pardon ou la foi ne peuvent pas être observés directement, mais ils sont fondamentaux pour la vie spirituelle. Par exemple, une personne qui aide les autres sans attendre quelque chose en retour montre des valeurs invisibles, mais très importantes: la générosité, l'empathie, l'altruisme. Cela confirme que l'essentiel ne dépend pas de ce que nous voyons, mais de ce que nous ressentons.

Ensuite, la philosophie offre plusieurs exemples qui soutiennent cette idée. Le philosophe Platon explique dans son œuvre "La République" que le monde visible n'est qu'une apparence. Dans l'allégorie de la caverne, les prisonniers voient seulement des ombres sur un mur et croient que ces ombres représentent la réalité. Mais en réalité, la vraie lumière se trouve à l'extérieur de la caverne. Cet exemple montre que ce que nous voyons peut être faux ou incomplet, et que la vérité est souvent invisible. Ainsi, « voir avec le cœur » signifie chercher au-delà des apparences. Un autre exemple philosophique important vient de René Descartes. Dans son œuvre „Méditations métaphysiques", il explique que les sens peuvent nous tromper. Par exemple, un bâton plongé dans l'eau semble cassé, mais en réalité il ne l'est pas. Descartes conclut que pour trouver la vérité, il faut utiliser la pensée et non seulement les sens. Cela rejoint l'idée que les yeux ne suffisent pas pour comprendre l'essentiel.

On peut aussi mentionner Emmanuel Kant, qui explique que nous ne pouvons jamais connaître la réalité telle qu'elle est en soi. Dans son œuvre „Critique de la raison pure", il fait la différence entre le phénomène (ce que nous voyons) et le noumène (la réalité profonde, invisible). Cela montre encore une fois que l'essentiel n'est pas directement accessible par les sens. En plus, la science moderne, surtout la psychologie, soutient aussi cette idée. Le psychologue Daniel Goleman développe le concept d'intelligence émotionnelle dans son ouvrage „Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ", où il montre que les émotions jouent un rôle essentiel dans la réussite et les relations humaines. L'intelligence émotionnelle est la capacité de comprendre ses propres émotions et celles des autres. Par exemple, dans une relation d'amitié, ce qui est important n'est pas seulement ce que nous voyons, mais aussi la confiance, le respect et la compréhension. Ces éléments ne sont pas visibles, mais ils sont essentiels pour une relation solide.

Dans la culture aussi, cette idée est très présente. Dans la littérature, le cinéma ou l'art, les créateurs montrent souvent que la vraie valeur d'une personne ou d'une chose ne se trouve pas dans son apparence. Par exemple, dans beaucoup d'histoires, ou contes de fée un personnage peut sembler faible ou sans importance au début, mais il montre ensuite un grand courage ou une grande bonté. Cela prouve que l'essentiel est caché et doit être découvert. Toujours est-il que c'est important de présenter aussi un argument contre cette idée. Parfois, se baser seulement sur le cœur peut être dangereux. Les émotions peuvent nous tromper. Par exemple, une personne peut faire confiance à quelqu'un simplement parce qu'elle a une bonne impression, mais cette personne peut ne pas être honnête. La science montre que les humains ont des biais cognitifs, c'est-à-dire des erreurs de jugement. Dans ce cas, il est important d'utiliser aussi la raison et les preuves. Les yeux et la pensée logique sont nécessaires pour éviter les erreurs.

En conclusion, j'affirme que la phrase de Saint-Exupéry est très importante, car elle nous rappelle que les choses les plus essentielles dans la vie sont souvent invisibles. La religion, la philosophie, la science et la culture donnent toutes des exemples qui soutiennent cette idée. Cependant, il ne faut pas oublier que le cœur et la raison doivent travailler ensemble. Pour bien comprendre le monde, nous devons à la fois ressentir et réfléchir.

LICEUL TEORETIC BILINGV „ITA-WEGMAN", BUCUREȘTI

PROF. COORDONATORI STOICA LĂCRĂMIOARA, STROIA IOANA

Doctorul din piramidă

Perușco Mara, clasa a IX-a

„Dumnezeu nu este acolo afară. El este în adâncurile noastre, în temelia ființei noastre, în centrul sufletului nostru." Thomas Merton

Lumea lui era pe moarte. Și nimeni nu a putut-o vindeca. A dus-o la toți doctorii, apoi la vraci. A plătit escroci să-i spună că e ceva ce poate face. Însă nici ei n-au avut nimic să-i dea. Nimeni n-a avut. Dar cineva i-a spus odată că există un doctor pentru fiica lui. Izolat în singura piramidă rămasă în picioare. În mijlocul deșertului. Și a trebuit să-l creadă, pentru că nu era suficient de puternic încât să n-o facă. Știa că numai un nebun ar pleca cu copilul în deșert să caute o singură persoană. Dar oare nu intrase deja în clubul nebunilor de prima dată când o ținuse în brațe? Nu asta înseamnă părinte?

Undeva în deșert ... Știa că boala se hrănește cu un astfel de pustiu. Dar prin pustiu vor trece dacă singura lor șansa stătea acolo, închisă în Piramidă. Așa că a plecat să caute Doctorul. Cărând un singur cort, cuțite, haine de schimb. Și o mânuță. Ziua, soarele îi ardea, iar bărbatul săpa două gropi adânci în care stăteau până trecea arșița. La apus, își continuau drumul. Atunci fata avea cea mai multă energie. Era aproape obositoare pentru el, care nu dormise deloc în timpul zilei, ieșind stresat din ascunzătoare ca să o verifice. Însă energia ei nu ținea mult, iar când noaptea se instala tăioasă, ridicau cortul. Bărbatul făcea focul și scotea din sac șopârlele sau șoriceii pe care îi prinsese.

Uneori, fetei îi era rău. De la aceeași carne în fiecare zi sau de sete sau de oboseală sau de frig. Sau pur și simplu pentru că avea nevoie de Doctor. Atunci, bărbatul ațâța focul și îi spunea povești despre Piramidă, despre vindecare și ceilalți copii cu care o să se poată juca în sfârșit, când se vor întoarce acasă. Fructele pe care o să le mănânce, castelele de nisip, petrecerea de ziua ei. Povești pe care nu le știa, până când nu le rostea. În fiecare seară una diferită. Atât de multe încât chiar și după ce fata va fi sănătoasă, nu vor avea suficient timp să le trăiască pe toate. Însă asta nu era important. Deoarece cu fiecare minciună nevinovată menită să o entuziasmeze pe fetiță, bărbatul credea mai tare în adevărul singurei promisiuni care conta: Doctorul era în Piramidă. Acolo îl vor găsi. Iar el o va vindeca.

Astfel s-au scurs zilele, ca nisipul în clepsidră. Fiecare fir rozându-i lumea. Făcând-o mai mică, mai fragilă. Până într-o dupa-amiază când, de pe creasta unei dune, bărbatul observă că axa orizontului era deranjată de un vârf. Ascuțit. Simetric. Tipul de linie dreaptă care în natură nu există până când n-o construiește omul. Nu era o altă dună. Era Piramida. Însuflețit, o luă de mână pe fetiță și porni la vale alergând. Apoi încetini. Fata se împletica încercând să țină pasul cu el. O obosise. Și-i venea să-și dea pumni în cap. Dar Piramida era în față, chiar dacă încă departe. Iar la întoarcere se vor întrece. Și va obosi el primul.

Au ajuns chiar înainte de lăsarea nopții, dar s-au oprit în fața intrării. Fata de-abia ținuse pasul în ultimele ore. Ochii mici și oftatul oropsit îl făceau să se simtă ca un opresor nenorocit. Așa că a lăsat-o să se odihnească un pic la baza Piramidei, deși știa că înăuntru se află vindecarea. Și ca să întârzie atât intrarea, trebuia să fie nebun. Sau părinte. Se plimba de colo-colo, fără stare, privind-o cum stătea ghemuită pe nisip, cu capul dat pe spate, încercând să zărească vârful. Întunericul îi șterse colțurile. Totuși, Piramida era cel mai înalt lucru pe care îl văzuse vreodată. Brusc, avu nevoie să-și simtă inima din nou înaltă, căci în ultimii ani o îngropase. Nu mai putea aștepta.

O ridică pe fetiță în picioare și intră, cu o mână întinsă în față și cu cealaltă strângând copilul în spatele lui. O licărire firavă era singurul lucru pe care îl vedea la capătul tunelului întunecat. Cu fiecare pas, se făcea mai mare, pulsând ca și speranța din sufletul său. Când bezna s-a risipit complet, luminița se transformase deja într-o încăpere mare. O masă rotundă, de forma camerei, stătea în mijloc. Doar ea. Fără scaune în jur, fără alte ieșiri decât cea din spatele lor. Pereții goi, camera goală. Nimic. *Nimeni.* Căută din priviri o a doua ușă care să ducă spre odaia în care stătea Doctorul. Nu o zări. Bărbatului îi veni să râdă. Apoi se încruntă și începu să pipăie pereții dintr-o parte în alta. Erau netezi. O luă pe fată de mână și ieșind din tunel, înconjurară Piramida iar și iar. Nicio altă intrare.

Nu avea sens. *De ce trăia Doctorul într-o încăpere fără ușă? Cum o să ajungă la el dacă nu au intarare?*

— Nu e Doctorul aici, tati, spuse fata. Vocea îi tremura bizar, însă bărbatul nu observă. Pentru că un om i-a spus odată că există un Doctor pentru fiica lui. Și trebuise să îl creadă. Încă trebuia.

— Nu, nu. Doctorul e aici, zise el repede. E-n Piramidă. Trebuie doar să intrăm în camera lui. În Piramidă.

Alergă încă o dată în jurul construcției. Și încă o dată. Intră. Ajunse în camera goală. Ieși. *Nu e Doctorul aici.* Se sprijini cu o mână de peretele înclinat. Capul i se învârtea. Îi era greață. Și cerul i se făcea bucăți pe umeri.

— Tati.

Vocea neobișnuită îl scoase din starea de amețeală. De-abia atunci își privi fiica. Era palidă. În colțul ochilor i se adunau lacrimi.

— Sunt obosită.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Fata se lăsă în genunchi pe nisip. Mâinile îi atârnau pe lângă corp, de parcă ar fi fost o povară.

Un val de panică îi inundă pieptul. Simțea nevoia să o vadă în picioare. Trebuia să se ridice și să meargă. Să caute o altă intare.

— Bine. Hai să ne mișcăm un pic.

Dar fata nu se clinti. Stătea ghemuită pe nisip, cu bărbia pe genunchi. O durea ceva. Și atunci înțelese un lucru pe care nu ar fi trebuit să-l înțeleagă niciodată. Picioarele i se înmuiară sub greutatea suferinței pe care o simțea în măduva oaselor. Nu era pregătit. Dar momentul venise oricum. Se așeză lângă ea. O forță pe care nu știa că o mai are îl făcu să se întindă pe nisip cu brațele sub cap și să se uite spre ea cu un ochi închis strengărește. Ca și cum s-ar fi tolănit la soare într-o zi de vară.

— Vino, atunci. Să stăm puțin.

S-a bătut ușor cu mâna pe piept. Fata a venit lângă el. Și-a pus capul acolo unde fusese mâna lui. A mângâiat-o pe păr și au stat în liniște. Până când tăcerea s-a încărcat de respirații hârșâite și a simțit umezeala câtorva stropi de lacrimi pătrunzându-i prin tricou. Una câte una. A strâns-o în brațe. Ca să-nchidă ochii și să țină lacrimile acolo. Ca să-i dea din suflul lui. Și să împartă cu ea bătăile inimii. *Jumătate tu, jumătate eu.* O respirație grea. Încă una, încă una. Ca și cum în brațele lui, ar fi putut continua așa pentru totdeauna. Ca și cum acolo s-ar fi aflat Doctorul pe care l-a căutat. Și l-a durut că n-o făcuse suficient, că n-o făcuse mai devreme. Când lumea lui încă putea fi vindecată.

Acum ținea ochii strâns închiși și auzea doar bătăile inimii. Își vedea pieptul zdrobit în mii de particule de nisip, iar în adâncul acelui deșert, o Piramidă din care Doctorul așteptase întotdeauna să iasă. Și când ușa s-a dechis, a sărit din sufletul lui în al ei. Și lumea lui a fost reparată. Pentru o clipă.

PROF. COORDONATOR STOICA LĂCRĂMIOARA

"Being in the World, Here and Now"

Sandu Bianca Isabelle, clasa a VIII-a

"Cogito ergo sum", I think therefore I am, however our thoughts and understanding of reality are results of our spatial-temporal surroundings. One's perspective of life and existence is conditioned on the way they were raised and nurtured, both plausible results of the epoch and space your family and self-evolved in. This essay is my Romanian and Chinese thinking and feeling-both expressed with my not-too-bad English language. This essay is my critique and take about life, about my life as "being in the world here and now", about living, evolving, and loving life.

The process of 'being' and regarding that you exist is the art of 'Dasein' (the German word that means being there), where the essence lies solely in its existence. The "Dasein" is a term coined by the German philosopher and author, Martin Heidegger, one of the most influential thinkers of the twentieth century. Thing is, he lived and wrote almost 50 years ago, which is quite insignificant in the eyes of the universe, but for most people, especially us children and teenagers, is quite a lot. Heidegger grew in the Nazi era therefore he was heavily influenced by their propaganda, and he belonged to the Nazi party in his university professorial position.

Since Germany lost WW2, most other members of the Nazi party abjured their criminal ideology, but not Heidegger. He kept silence and eventually died. Since 1945 and Martin Heidegger's death, the world has changed through the digital evolution, the medical advances in technology, quick globalization, and so much more. Society is a living and evolving system that creates people who simply cannot be separated from their context, and furthermore, upbringing.

For most of us, Romanians, our society is an Orthodox one. Our society and culture, our living and evolving system creates people in this Romanian-Orthodox specific Dasein. Such people simply cannot be separated from their own upbringing, societal context and settings. Take for instance my father's example. No matter where he lives, he periodically returns to Romania. Yet his diet has stayed the same since childhood, regardless of his three decades living overseas.

I was born in Beijing, the capital city of China. It was the most beautiful place to be in as a child like myself. People loved me; I was this beautiful foreign child. I looked different, but I spoke Chinese and had a Chinese parent. When I came to Europe for the first time, I felt then in 2014 my entire being shattered and irrelevant. Romania is a beautiful country with rich wild mountains and an even richer culture, yet my then three-year

old self was understandably unsettled and reluctant to learn Romanian. It was as if everything I knew was proven to be insignificant compared to this new world and realm I was introduced to.

I recall my first Romanian teacher pulling her hair out during our classes. My initial answers to her efforts were "Why should I learn to speak Romanian? My mother speaks Chinese and my father, who holds dual citizenship, Romanian-New Zealander, speaks English." By contrast, my mother is Chinese and has been raised in a Communist China, where people usually greet each other with "Have you eaten?"

The fundamentals of China are Confucius-related. While visiting and studying in China, I've never seen people getting visibly angry at each other. The comparison my Chinese mother and Romanian-NZ father emphasizes that different upbringings in different countries, customs and foundations create different people.

Had I developed in China, Asia, I'm certainly sure my perspective on life and society would have differed, and so would my understanding of existence. Yes, I would still exist as the same person, but my thoughts and visions would have drastically changed. There is a reason as to why us humans cannot understand the essence of who we are without analyzing our presence as well as placement in a moment and space in time. In Heidegger's book 'Being and Time' goes as far as to argue that the human being is fundamentally defined by the divine art of being there.

Philosophy-wise, ontologically speaking, "Cogito ergo sum" is a fundamental axiom. "I think therefore I am". Such fundamental statement has been enunciated. However, our thoughts and understanding of reality are results of our spatial and temporal conditions by surroundings. As proven by my own life story, one's perspective on life and understanding of own's and other's existence is conditioned by the way they were raised and nurtured. These natural results are the synthesis of the era and the settings of your family and personal evolution. Hence, this process of being and what makes on person herself/himself is related to the philosophical concept of "Dasein" ("da" means there and "sein" means being) that can literally translate to "Being in the world".

In closing this essay, I must say that although Descartes' philosophical proposition that the act of doubting one's existence in effect proves it, was revolutionary for his time, nevertheless, a modern human must understand that one's existence lies on his or her spatial and temporal limits.

COLEGIUL ECONOMIC „NICOLAE KRETZULESCU", BUCUREȘTI

PROF. COORDONATOR POPA RODICA

„Orașele sunt cărți care se citesc cu picioarele"

Andrei Mihai, clasa a XII-a

„Las ciudades son libros que se leen con los pies."Quintín Cabrera

Pentru a cunoaște, a descoperi și a înțelege multitudinea aspectelor și elementelor, ce formează un joc colaborativ al substraturilor de taine și mistere, este important să privim și să analizăm cât mai mult din tot ceea ce ne înconjoară. Dar în goana de a capta, de a cuprinde o cantitate cât mai mare de informații, câți dintre noi ne luăm ca instrument și reper, orașul, în vederea acumulării de noi cunoștințe? În scrierile lui Italo Calvino, orașul devine un organism simbolic, un spațiu al memoriei și al posibilului, așa cum se poate observa în „Orașele invizibile". Acesta afirma că pentru a vedea un oraș cu adevărat, nu este suficient să ții ochii deschiși, trebuie mai întâi să înlături imaginile care te împiedică să-l vezi, dar și de ideile preconcepute. Astfel, o simplă plimbare pe arterele orașului înregistrează o înrădăcinare cu acesta, o conexiune prin care se creează un transfer dintre momentul prezent și cel trecut, marcat de schimbări profunde, asemenea unei lecturi.

Cu acest gând am pornit într-una din zile, la pas, pe aleile și bulevardele fermecătoarei noastre capitale. Resursa mea ascunsă, curiozitatea, m-a îndemnat să realizez această călătorie spre viitor printre comorile trecutului. Am ales ca studiu de caz orașul meu natal, întrucât ocazia de a călători este adesea umbrită de dorința de a ajunge în locuri exotice, sălbatice sau mult mai dezvoltate din punct de vedere al infrastructurii. La aceasta se adaugă multicularitatea locurilor respective, ofertele generoase de a admira de aproape operele de artă, monumente, castele și grădini renumite, experimentarea cât mai multor modalități de transport, precum trenuri de mare viteză, avioane, vehicule care pot trece cu ușurință de pe uscat pe apă și invers (!) sau, mai rudimentare, precum sănii, trăsuri. Astfel, mi-am propus, ca prin intermediul acestui itinerariu, să descopăr și să cunosc atât prezentul, dar mai ales trecutul încărcat de evenimente istorice și de o valoare inestimabilă a locului pe care îl numesc „acasă".

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Străbat aleile orașului meu natal și pășesc cu grijă pe dalele vechi și lucioase din centrul orașului, acestea fiind încă prezente. Aud tropot plăcut de cai, dar deodată o trăsură se oprește în dreptul meu, iar birjarul, solemn, mă invită la o plimbare cu caleașca. Accept bucuros o plimbare prin vestitul oraș al bucuriei. Ne îndreptăm cu vitejie spre centrul orașului, punctul de plecare al oricărui turist, deoarece acesta reprezintă matca în care s-a născut istoria fiecărui loc.

Prima oprire este în dreptul celei mai vechi clădiri din București, Palatul Voievodal ”Curtea Veche”. Și când mă gândesc că am trecut de atâtea ori pe lângă acest monument și nu m-am întrebat niciodată care este povestea lui, întrucât preferam să admir doar exteriorul! Am aflat că este cea mai veche construcție a Bucureștiului, datând din anul 1458, de pe vremea lui Vlad Țepeș, iar arheologii încă muncesc să aducă la lumină povestea sa extraordinară deoarece este ”sâmburele din care a crescut, în cursul veacurilor, capitala de azi”.

Însetat de cunoaștere, îmi continui călătoria pe defileul Dâmboviței, o apă curgătoare, ce, de asemenea, a avut un rol semnificativ de-a lungul anilor, fiind martorul numeroaselor modificări ce și-au lăsat amprenta în istoria urbană a orașului. Însă, mă opresc atunci când ajung în Piața Națiunilor Unite, ce îmi dezvăluie armonia dintre nou și vechi, trecut și prezent, prin maiestuosul bloc-turn Gioconda, ce are o arhitectură modernistă pentru timpul său, cu fațade din cărămidă aparentă. Acesta a fost cel mai înalt bloc din capitală la vremea lui și a fost ridicat în anul 1959 pe fundația începută în timpul regelui Carol al II-lea a clădirii nefinalizate, ce se dorea a fi Palatul Senatului.

Fac un mic popas și savurez o prăjitură pe Calea Victoriei, într-un spațiu primitor, cu o atmosferă atemporală, unde mă înconjoară onorabile și venerabile personalități reprezentative pentru literatura română, precum: Liviu Rebreanu, Tudor Arghezi, Camil Petrescu, Eminescu, Caragiale și multe alte nume mari. Astfel, îmi dau seama că localul în care mă aflu nu este altul decât renumita cofetărie Casa Capșa, unde se organizau cele mai importante dineuri din București.

Continui călătoria și ajung în Piața Revoluției, unde mă întâmpină o casă superbă construită în stilul renașterii franceze, la finalul secolului al XIX-lea, peste drum de Palatul Regal, Casa Păucescu, după numele proprietarului acesteia, ministrul Păucescu. În salonul literar al casei se întâlneau frecvent intelectuali ca Vlahuță sau Creangă. Aici a fost recitată pentru prima dată de Mihai Eminescu poezia „Scrisoarea a III-a”. La Revoluția din anul 1989, deși a fost distrusă de tancurile aduse în zonă, ajungând o ruină, fără acoperiș și ferestre, Uniunea Arhitecților a readus-o la viață integrând carcasa clădirii vechi într-un bloc modern de sticlă, ce atrage privirea oricărui trecător.

Înaintez printre clădiri, monumente, parcuri, alei, bulevarde și, cu fiecare obiectiv istoric lăsat în urmă, prin trecerea anilor, se conturează Bucureștiul de acum. Este fascinant și surprinzător să privești multitudinea și varietatea atracțiilor turistice naturale, istorice și culturale ale orașului natal, ce ascund povești remarcabile, întruchipând adevărate comori urbane. Cu toate acestea, fiind angrenați în rutina zilnică, omitem frumusețea acestui oraș, încărcat de istorie și cultură, necunoscându-i povestea autentică și memorabilă. Pe de altă parte, când avem ocazia de a ne lua o pauză și a ne face timp pentru călătorii, preferăm să ajungem în locuri cât mai îndepărtate, considerând că noi le cunoaștem deja pe cele pe lângă care trecem zilnic, în loc să le explorăm și să le descoperim adevărata valoare.

Cobor din trăsura în care mă aflam și o aud cum se îndepărtează. Însă, nu am timp să reacționez și mă îmbarc într-un autobuz ultramodern electric, menit să protejeze calitatea mediului înconjurător. Curiozitatea mea îmi spune că sunt de abia la începutul călătoriei. Observ cum modernismul își face prezența printre elementele vechi. Mă sincronizez cu progresul lumii noi și ajung în unul dintre cele mai cunoscute spații de evenimente, din prezent, Pavilionul Romexpo. Acesta constituie un renumit loc de pelerinaj cu ocazia unor evenimente organizate în această cupolă impresionantă, iar preferatul meu este Târgul de carte Gaudeamus. Cartea este un portal prin care comunicăm cu trecutul, prezentul și viitorul și ne transpunem imaginar și virtual. Un oraș, dacă este privit și contemplat în profunzime, poate avea același efect asupra călătorului. Cartea ascunde experiențe trecute și intime ale indivizilor, orașul preia aceste experiențe și le proiectează în clădiri, monumente, parcuri și în tot ceea ce alcătuiește. Acesta este ca un manuscris gigant, unde fiecare obiectiv este o propoziție într-o narațiune indefinită. Călătoria mea se oprește aici întrucât nu pot anticipa viitorul, dar nu îmi pare rău, deoarece știu că prin intermediul operelor și creațiilor culturale și artistice, monumentelor, mijloacelor de comunicare în masă și a altor mijloace de exprimare virtuale și analogice, am convingerea că

voi putea relua oricând doresc această călătorie, ce îmi dezvăluie comorile trecutului, îmbogățită cu noi atracții turistice odată cu progresul și dezvoltarea orașului meu natal. De aceea este important să transmitem generațiilor viitoare comorile istoriei pentru a parcurge și ei itinerariul pe care l-am parcurs eu și pentru a le integra și valorifica prin crearea unor sinergii între trecut și tendințele inovatoare.

În consecință, dacă îmbrățișăm valorile trecutului cu progresul lumii moderne, noile generații recunosc, acceptă, consolidează și fructifică comorile trecutului, evidențiate de istorie, întrucât unde e loc de ceva nou, este loc și pentru ceva vechi. În acest context, fiecare dintre noi poate adăuga un cuvânt sau un enunț în această enciclopedie a comunității natale, un domiciliu al experiențelor, trăirilor și sentimentelor puternice.

„Artistul aparține operei sale, și nu opera artistului."

Mărculescu Cristina Bianca, clasa a XII-a

„Artistul aparține operei sale, și nu opera artistului." Novalis

Eu mă inund și mă sufoc odată la ceva timp. Poate că așa funcționează unii oameni. Cu cât se umplu mai mult de lumea exterioară și se bucură de nimicurile aromate ale vieții, cu atât se îndepărtează mai tare de miez. Își pot da seama de asta atunci când e de ajuns o singură fărâmă de realitate incertă ca să-i dărâme, să îi facă să își caute prin sine urme ale profunzimii. Atunci, când parcă ființa caută pârghii de a te trage înăuntrul ei, de a te închide și de a te repoziționa pe axa sufletului, devine clar că ai petrecut prea mult timp afară. Așa este și pentru mine. Am petrecut prea mult timp afară din eul meu creator.

Nu e plăcut întotdeauna, sentimentul acesta incontestabil de lipsă de apartenență. Se comportă ca un magnet orientat cu sfințenie către interior, care atrage către sine doar polii negativi, umbrind cu desăvârșire toate aspectele frumoase ale vieții. După o perioadă lungă și senină în care ai fost fericit să trăiești simplu și liber, să te îmbeți cu fiecare lucru superficial și atroce al vieții, o dimineață ca oricare alta te surprinde altfel: obosit, deși te-ai odihnit suficient. Cu izvoarele secate.

Se manifestă mai întâi ca o nerăbdare, ca un amalgam de așteptări puerile, ridicând standardele cu viclenie, pentru ca mai apoi, cea mai mică nepotrivire din timpul zilei, să transforme totul într-o catastrofă. Aici intervine sentimentul lipsei de apartenență, străin de atâta timp și totuși atât de cunoscut pentru suflet, căci esența creatoare nu moare niciodată, ci doar se stinge periodic. Adoarme în cușca oaselor, permițând gazdei să cutreiere drumurile prăfuite ale bucuriilor timpurii, ca mai apoi să se trezească din odihna glorioasă dintr-o dată, acaparând într-u totul ființa creatorului. Atunci se reia procesul de rematerializare a eului, care trece printr-o neliniște metafizică continuă și bolnăvicioasă, punând la îndoială toate lucrurile simple și frumoase de care fusese atât de sigur până atunci. Se tot închid uși și se ferecă ferestre, până când esența creatoare găsește prilejul potrivit de a se elibera în act.

De altfel, aceste două părți ale omului, nu pot conviețui simultan. Cred asta? Da. Ele rămân undeva, suspendate, chiar și atunci când se exercită drepturile creatoare ale esenței sufletului. Acele fărâme de dorințe primare omenești și dorul pentru bucuriile infime rămân undeva, înghețate prin ființă, trecute pe lista de așteptare de către gazdă. Însă nu, aceste două variante ale eului creator nu pot conviețui, împărțind omul în două pur și simplu. Ar fi un proces mult prea complicat, dureros, care s-ar sfârși prin neglijarea ambelor universuri, atât cel fizic, cât și cel creator.

Ca ființe, suntem superiori, versatili, însă atunci când două esențe se contrazic într-un singur sistem, omul se vede nevoit să le separe. Nici măcar nu o face cu bună știință. Se separă singure, creându-și, pe rând, condițiile necesare pentru a se manifesta. Pe când liniștea și deschiderea sunt caracteristici lesne de observat în perioadele de hibernare ale simțurilor creatoare, atunci când acestea își fac simțită prezența, ființa se surprinde apăsată de frici, griji și neliniști familiare, pe care, dacă se cunoaște suficient de bine pe sine, le poate identifica ușor ca fiind semnalele manifestării creației.

Există, într-adevăr, perioade negre ale vieții, în care canalizarea energiei în artă este cea care îl poate salva pe artist din lacunele vieții, însă aici este vorba despre cu totul alte perioade. Despre cele care se prezintă, viclene și complexe, de parcă ar fi negre, neajutorate, doar pentru a-l introduce pe artist în sfera sinelui, pentru a-i întoarce mintea către suflet și a-i reorienta interesele. Astfel, spiritul creator își pregătește terenul, manipulând afectivitatea gazdei, pentru a simula cu perspicacitate problematici ce se cer a fi rezolvate de către artist întocmai prin exercitarea spiritului creator. Astfel, sistemul își păcălește gazda și creează impresia naturală a folosirii unui act artistic pentru confesiune, aplanarea unor stări externe precare. Sună teribil.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Aproape că ai fi pe cale să întrebi ce remediu există pentru această afecțiune rară și autoimună. Niciunul. Iar asta este atât de fascniant!

Trăiesc asta chiar acum. Îmi tremură condeiul în mână și sap câteva linii adânci de cerneală pe foaie. Citesc printre rânturi tot ce am scris până acum. *Temutul spirit creator: o teorie spontană.* Zâmbesc. Teoria spiritului creator mi se pare destul de bună de aruncat ca mâncare la pești în acest moment. Acesta este unul dintre cele mai palpabile semne că mă aflu pe drumul cel bun. Autocritica este și ea o simulare, o unealtă menită să prevină posibila delăsare. M-am săturat să fiu în pielea mea fără niciun motiv întemeiat. Cunosc cauza și nu mă împotrivesc. E timpul să îmbrac alte piei, să privesc lumi inexistente prin ochi care nu-mi aparțin. Ridic din sprâncene și adaug încrezătoare pe foaie:

Împotrivirea ar fi greșeala capitală. Gazda trebuie să accepte procesul de creație sau va sfârși devorată de acesta.

Da. Eu înglobez teoria. Acesta nu este unul dintre acele momente în care mă surprind visând la cum ar fi să scriu o carte pe care să o citească tot continentul, ci unul dintre acele momente în care simt o nevoie fizică să scriu, iar datorită spiritului creator proaspăt trezit, o fac cu ușurință. Acum nevoile primare mi s-au transformat din hrană, aer și apă, în profunzime, creație și realizări. Acum mă simt mai aproape de eu.

Învârt condeiul între degete și îmi plimb ochii prin cabina strâmtă, cu mintea eliberată în cu totul alte universuri. Asta e! Dematerializarea aceasta atât de dulce, momentele în care îmi dezlipesc sufletul de trup și îmi catapultez mintea prin fel de fel de locuri, iar ea umblă, mai vie ca niciodată, alunecând pe izvorul rece al imaginației repezi. Exuberant! Imaginația este un proces psihic de sine stătător, care, deși mă caracterizează în permanență, abia acum înflorește. Sunt oriunde vreau. Oricine vreau.

O bătaie în ușa deja deschisă a cabinei mele de sub punte nu face decât să mă amuze.

— Am crezut că te culcaseși.

Să dorm? Nu voi mai dormi niciodată. Cum să dorm, când în sfârșit mintea mea îmi aparține? Legănarea adormită a mării care ne poartă în noapte către lună e doar o amintire fugitivă a realității din care am evadat.

Spun, veselă:

— Poate să ardă lumea! Să ardă și eu să rămân aici. Marea oricum nu arde. Iar eu, acum am tot.

Și așa este. Abia acum am totul. Am totul în mine, în mintea mea, în propriile mâini. Ce dor mi-a fost de mine!

PROF. COORDONATOR ȘERBĂNESCU CARMEN CRISTINA

Trăim în cea mai bună lume posibilă?

Clașevici Anelis, clasa a X-a

„Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume.” Mahatma Gandhi

Un foc cu o foame necontrolabilă de agonie arde în mine ce pare să mă transforme în scrum de vie. Fiecare flacără are grijă să mă ducă pe culmile păcatului, unde eu voi rămâne, sau poate am rămas de mult, fără suflare. Sunt pierdută, nu știu unde, cum sau cine sunt. Mă privesc în oglindă și parcă aceasta se împrăștie în mii de cioburi pe podea împreună cu ființa mea. De la cel mai ascuțit până la cel mai tocit îmi pătrund bucățile în țesuturi până când aproape văd noi orizonturi. Privirea mi-e aproape tăiată în momentul în care o reflexie mi se arată cu toate greșelile cu care sunt în continuare pătată. Pată peste pată, culorile deja s-au combinat și a rămas un negru platinat ce avea să mă orbească pe viață. Într-un ciudat joc al legilor fizicii, reflecția ce mă pătrunde este lipsită de lumină…până și focul din mine mă lasă fără pic de strălucire.

Că trăim în cea mai bună lume posibilă obișnuia să spună un mare filosof, Leibniz pe al său nume, dar poate că erau niște simple cuvinte puse aleatoriu, unele lângă altele doar cât a prinde o fărâmă de sens, iar cei ce aveau să-i arate interes și i-au dat perfectă dreptate, au căutat un sens prin toate substraturile contextului.

Oare sunt o ipocrită dacă nu-i dau dreptate? Mi-e greu să găsesc adierea de înțeles în furtuna constituită din vorbele sale când eu nici drumul spre casă parcă nu-l mai stăpânesc. Mă pierd continuu și de fiecare dată când încerc să găsesc câtuși de puțin din mine mă pierd și mai rău.

Cad. Cad și privesc în jur de fiecare dată, dar nu reușesc să văd nimic, cu atât mai puțin lumina de la capătul tunelului pentru că e bezna. Mă simt ca într-o spirală pierdută în umbra văzduhului căreia nici măcar cel mai subțire murmur nu-i scapă când se învârte , făcându-mă să mă simt ca într-un ciclu vicios unde suferința parcă e singura de folos. Se creează o simfonie atroce, unde pășesc cu neputință pe câte o clapă greșită, iar fiecare notă muzicală mă sfâșie și mai tare.

Greșesc și tot nu mă regăsesc, pășesc și tot nu avansez, deoarece oricât aș încerca nu pot să ajung sa fiu alta ... nu reușesc. Fiece gest eronat îmi definește nu numai firea, ci și corpul, căci parcă port pe oriunde trec o greutate ce nu poate fi slăbită printr-o nicio dietă distinctă de cea încercată până acum. Unui maraton a cărui linii de sfârșit nu știu dacă se află pe undeva m-am alăturat și nimeni nu vrea să mă descalifice. Am încercat să mă opresc, dar inima imi e plină de adrenalină, oricât de încet aș merge. Să stau într-un loc nu-mi este dat drept alegere ca răsuflare de ușurare, astfel simt cum mă sufoc și mai tare.

Aș da orice la troc pentru un cadru favorabil al unui context perfect valabil unde aș putea simți măcar puțin cum este să nu-ți pierzi controlul minții. O bătălie de gânduri în cap mi se desfășoară și oricât de mult aș vrea să înțeleg ceva din ea, eșuez. Mă simt ca un val ce încearcă să prindă avânt, dar oricum se reconstituie la mal, întorcându-se de unde a venit, doar ca eu nu știu unde aparțin. Oare asta îmi este lumea perfectă ce are să-mi fie predestinată? O speranță la perfecțiune când o dau în bară la fiecare acțiune.

Am cunoscut oameni plini de viață, dar cu ce folos când eu sunt de gheață. Am încercat să le dau tot ce am mai bun, dar printr-o simplă clipire am ajuns o umilire. Aveam să fiu trup și suflet implicată în prietenia noastră sau, cel puțin, aveam să încerc. Urma să mi se dovedească, într-un final, că n-aș putea fi capabilă de un asemenea masacru când tot ce las în urmă este un simplu gust acru. Să mă dezgheț în fața unuia nu a fost chip, așadar am devenint o stană de piatră pe care nici măcar focul nu o poate atinge în vreun fel. Cu toate acestea, nu m-am gândit la cel interior care mă distruge pe zi ce trece, făcându-mă să mă întreb cât mai este.

Mi-ar plăcea să fie totul roz, sau măcar cu o tentă de gri, însă orice aș face rămân la capăt de prăpastie. Lumea nu e un loc tocmai perfect mie, dar poate cândva, la capăt de poveste, are să-mi fie.

LICEUL TEHNOLOGIC „DIMITRIE GUSTI", BUCUREȘTI

PROF. COORDONATOR BECHERU MIRELA GEORGIANA

Lumina dinspre interior, o reafirmare a umanității

Drăgoi Mario Ștefan, clasa a X-a

„În ciuda tuturor lucrurilor, eu încă mai cred că oamenii sunt cu adevărat buni la suflet." Anne Frank, *Jurnalul Annei Frank, 15 iulie 1944*

Istoria ne-a învățat, de cele mai multe ori prin lecții dure, că întunericul poate deveni o prezență constantă în viața omului. Totuși, în cel mai negru capitol al secolului XX, o voce de adolescentă, izolată între zidurile unei anexe secrete, a reușit să formuleze un adevăr care depășește granițele timpului și ale suferinței. Anne Frank, o fată evreică de origine germană, a fost nevoită să se ascundă timp de doi ani de teroarea nazistă în Amsterdam, lăsând în urmă un jurnal devenit simbol universal al rezistenței spirituale. În ciuda destinului său tragic, încheiat prematur în lagărul de concentrare Bergen-Belsen, cuvintele ei nu au fost stinse. Afirmația Annei Frank („În ciuda tuturor lucrurilor, eu încă mai cred că oamenii sunt cu adevărat buni la suflet") nu este doar o dovadă de optimism naiv, ci un act de curaj spiritual suprem: alegerea conștientă de a vedea lumina acolo unde ceilalți văd doar cenușă și deznădejde.

Din perspectiva mea, bunătatea la suflet despre care vorbește Anne Frank este un potențial latent în fiecare dintre noi, o busolă interioară care, deși poate fi dereglată de traume sau de un mediu ostil, indică întotdeauna spre nevoia fundamentală de conexiune și iubire. Când alegem să fim buni, nu o facem pentru că lumea este perfectă, ci tocmai pentru că nu este. Bunătatea devine astfel singurul instrument de reparație morală a realității noastre imediate. A fi bun într-o lume dură nu este o slăbiciune, ci cea mai mare dovadă de forță caracterială, o decizie intimă de a nu permite exteriorului să ne dicteze valorile.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

A crede în bunătatea umană „în ciuda tuturor lucrurilor” reprezintă o formă de rezistență morală activă. Trăim într-o lume care ne oferă zilnic motive de cinism, iar mass-media ne aduce în atenție zilnic știri despre conflicte, nedreptăți și indiferență care par să sufoce scânteia de empatie cu care ne naștem. Cu toate acestea, bunătatea nu dispare niciodată cu adevărat. Aceasta se retrage în gesturi mici, cotidiene, care adesea trec neobservate. Ea se află în mâna întinsă unui străin, în cuvântul de încurajare rostit la momentul potrivit sau în capacitatea de a ierta atunci când ego-ul ne cere răzbunare. Această forță invizibilă reiese și din marile opere ale literaturii noastre. Ne putem aminti de personajul Ilie Moromete din romanul lui Marin Preda, care, dincolo de asprimea vieții și de transformările brutale ale satului românesc, își păstrează o profundă umanitate și o filosofie de viață bazată pe respectul față de oameni și pe spiritul de comunitate.

Reflecția asupra acestui citat ne obligă la o introspecție onestă și la o asumare a responsabilității individuale, micro și macrosociale. Dacă Anne, în condițiile de teroare ale Holocaustului, sub amenințarea constantă a morții, a putut să își păstreze credința neclintită în oameni, ce ne împiedică pe noi, cei care trăim în libertate, în societatea contemporană, să facem același lucru? Provocarea lumii moderne nu este doar de a supraviețui tehnologic sau economic, ci de a nu ne lăsa sufletele să înghețe în fața zgomotului exterior, a egoismului și a ororilor societății actuale. Din păcate, societatea actuală este măcinată din nou de războaie absurde, conflicte care par să se opună ideii de bunătate. Totuși, aceste vărsări de sânge pot fi oprite dacă învățăm să privim lumea prin argumentele Annei Frank, înțelegând că ura aduce doar distrugere. Un exemplu concret de bunătate colectivă și solidaritate din viața reală l-a oferit chiar România în contextul conflictului din Ucraina. Modul în care românii s-au mobilizat în vămi, oferind adăpost, hrană și sprijin necondiționat refugiaților ucraineni, ilustrează perfect ideea că bunătatea nu a dispărut; ea este vie și capabilă să panseze rănile lăsate de cruzime.

În concluzie, bunătatea rămâne singura punte validă care ne leagă unii de alții și singura promisiune autentică pentru „o lume mai bună”. Asemenea Annei Frank, trebuie să avem îndrăzneala de a privi dincolo de umbrele prezentului și de a paria pe noblețea spiritului uman. În definitiv, dacă încetăm să credem în bunătatea celuilalt, stingem singura lumină care mai poate ghida umanitatea spre un viitor al compasiunii și al păcii. Moștenirea tinerei Anne nu este una a tăcerii, ci un ecou etern al speranței care ne cheamă să fim, la rândul nostru, lumină. Această moștenire valoroasă trebuie să ne călăuzească în permanență pe noi, tânăra generație, dându-ne puterea de a schimba lumea prin empatie și demnitate.

Educația, arma care schimbă lumea

Vlaicu Matei, clasa: a X-a

„Educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi pentru a schimba lumea.” Nelson Mandela, *Discurs*, 2003

De-a lungul timpului, oamenii au încercat să schimbe lumea prin putere, bani sau războaie. Consider că cele mai importante schimbări nu au fost produse de arme adevărate, ci de idei și de dorința oamenilor de a cunoaște și de a învăța. Un profesor bun și o carte pot schimba perspectiva asupra lumii și pot influența omul mai mult decât orice formă de forță. Mulți au crezut că puterea vine din frică și control, însă istoria a demonstrat că oamenii care au schimbat lumea au fost cei care au avut curajul să gândească diferit. Citatul lui Nelson Mandela, „educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi pentru a schimba lumea”, scoate în evidență faptul că educația reprezintă cea mai puternică armă pe care o poate avea un om. Ea nu rănește, nu distruge și nu provoacă suferință, ci oferă libertate, încredere și posibilitatea de a construi o lume mai bună.

În primul rând, educația îi oferă omului puterea de a se descoperi pe sine. Prin ceea ce învățăm, începem să înțelegem cine suntem, ce valori avem și ce ne dorim de la viață. Un copil care citește, care pune întrebări și care este încurajat să gândească liber devine un adult capabil să ia decizii corecte. Mai mult decât atât, educația nu înseamnă doar note bune sau memorarea unor informații, ci și dezvoltarea caracterului. Un om educat știe să respecte, să asculte și să accepte diferențele dintre oameni. Astfel, lumea devine mai unită și mai puțin dominată de prejudecăți. Un exemplu în acest sens este cazul unui elev care, datorită lecturii și a profesorilor care l-au încurajat, a învățat să fie mai responsabil și mai încrezător în forțele proprii.

În al doilea rând, educația poate schimba destine. Există numeroase exemple de persoane care au pornit din condiții dificile, dar care, prin învățătură și muncă, au reușit să își construiască un viitor mai bun. Așa a

fost Nelson Mandela care, deși a avut o viață dificilă și a stat mulți ani în închisoare, a continuat să învețe și a devenit un lider respectat în toată lumea. Cu alte cuvinte, școala oferă șansa de a depăși limitele impuse de sărăcie sau de mediul în care cineva s-a născut. Un elev care învață astăzi poate deveni mâine medic, profesor, cercetător sau lider. Prin educație, oamenii dobândesc puterea de a-și transforma viața și de a contribui la binele societății.

Un rol foarte important al educației este de a combate ignoranța și manipularea. O persoană informată este mai greu de influențat și mai capabilă să distingă adevărul de minciună, având opinii ferme susținute de argumente concrete. Într-o lume în care informațiile circulă rapid, este foarte important să știm să gândim critic și să analizăm ceea ce citim sau auzim. În plus, educația ne învață să nu acceptăm totul fără să cercetăm și să avem propriile opinii. Un exemplu este situația în care o persoană verifică informațiile înainte de a le crede sau distribui, demostrând astfel gândire critică și responsabilitate. Astfel, oamenii devin mai responsabili și mai conștienți de impactul pe care îl au asupra celor din jur.

În altă ordine de idei, educația este o formă de lumină care alungă întunericul necunoașterii. Ea oferă speranță oamenilor și îi ajută să aibă mai multă încredere în ei. Atunci când cineva învață să gândească liber, începe să privească lumea diferit și să își dea seama că poate face mai multe lucruri decât credea. De exemplu, atunci când un profesor oferă explicații cu răbdare și implicare, când un părinte își încurajează copilul să citească sau când un elev descoperă ceva nou, lumea se schimbă puțin câte puțin. Uneori, o simplă lecție poate inspira un om să își urmeze visurile și să facă bine în jurul său. Nu întotdeauna schimbările mari se produc brusc, ele pot începe și prin gesturi mici, prin curiozitate și prin dorința de a învăța.

Nelson Mandela a înțeles foarte bine puterea educației, deoarece el însuși a luptat pentru libertate și egalitate într-o societate săracă, lipsită de perspective. Chiar și în momentele dificile ale vieții sale, a continuat să creadă că oamenii pot schimba societatea prin cunoaștere și prin respect reciproc. Citatul său rămâne actual pentru societatea noastră, într-o lume în care conflictele, discriminarea și ura încă există. Educația poate construi punți între oameni și poate crea generații mai bune.

În concluzie, educația este cea mai puternică armă, deoarece are capacitatea de a transforma oameni, destine și societăți întregi. Ea nu produce teamă, ci speranță, ajutând oamenii să evolueze. Prin educație învățăm să fim mai buni, mai responsabili și mai deschiși față de cei din jur. O lume în care oamenii aleg să învețe și să se respecte este o lume în care schimbarea devine posibilă. De aceea, fiecare carte citită și fiecare lecție învățată reprezintă un pas spre un viitor mai bun.

LICEUL TEORETIC „ATLAS”, BUCUREȘTI

PROF. COORDONATOR MITRAN ROXANA

„Secretul pentru a ajunge departe este să începi.”

Petre Maria Margareta, clasa a IX-a

„Secretul pentru a ajunge departe este să începi.” Mark Twain

Primul pas in realizarea obiectivelor noastre este a le începe. Acesta este si cel mai greu , deoarece , de multe ori ne lipsește motivația si viziunea clara asupra obiectivului, iar astfel sarcina pe care trebuie sa o îndeplinim pare mult mai grea si mai complicata . Noi ne speriem singuri prin simplul fapt ca nu începem.

Dupa ce ne facem curaj sa inițiem , lucrurile se aliniază pe parcurs, odată cu ideile care ne vin dupa ce începem. Adesea, cel mai mare obstacol în calea succesului nostru nu este lipsa abilităților sau a resurselor, ci frica de a esua . Prin simplul act de a începe, ne depășim teama , progresam prin faptul ca nu am stagnat și ne dam un impuls. Fiecare acțiune, oricât de mică, ne apropie de obiectiv și ne da ocazia de a învăța si de a persevera. Fără start, nu există niciun drum parcurs, indiferent de cât de bine planificat ar fi. Un exemplu personal potrivit pentru argumentarea cititului este faptul ca am reușit sa scriu cateva rânduri, pentru care imi făceam griji . Nu doream sa încep acest eseu din frica de a nu il face greșit. Totuși m-am așezat la birou si am început cu un pas mic , titlul , care mi a dat un avant si m-a condus spre a continua scrierea documentului.

In concluzie, cel mai important pas e cel in care te hotărăști să faci ceva si te oprești din a accepta starea ta de stagnare, chiar dacă e un început mic. Pas cu pas, ajungi sa reușești si sa ai succes in realizări.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

„Nu moştenim Pământul de la strămoşii noştri, îl împrumutăm de la copiii noştri.”

Iorga Mihnea, Carastan Eric, clasa a IX-a

„Nu moștenim Pământul de la strămoșii noștri, îl împrumutăm de la copiii noștri.” *Proverb atribuit culturii amerindiene*

Există momente în care un singur gând, așezat în cuvinte simple, reușește să ne schimbe felul în care privim lumea. Citatul de mai sus nu vorbește doar despre natură, ci despre responsabilitate, despre timp și despre legătura invizibilă dintre generații. El ne invită să ne desprindem de ideea de posesie și să înțelegem că viața este, în esență, un împrumut pe care trebuie să-l onorăm cu grijă.

Într-o lume dominată de grabă și consum, uităm adesea că fiecare gest al nostru lasă o urmă. Aruncăm, risipim, distrugem, convinși că ceea ce avem ne aparține fără limite. Dar dacă am privi lucrurile altfel? Dacă am înțelege că fiecare pădure tăiată, fiecare râu poluat sau fiecare cuvânt rostit cu nepăsare ajunge, într-un fel sau altul, la cei care vor veni după noi? Atunci poate am învăța să fim mai atenți, mai cumpătați, mai umani.

Acest „împrumut” despre care vorbește citatul nu se referă doar la natură, ci și la valorile pe care le transmitem. Lumea de mâine nu va fi construită doar din clădiri și tehnologii, ci și din felul în care alegem astăzi să gândim, să simțim și să acționăm. Dacă plantăm indiferență, vom culege singurătate. Dacă oferim respect, vom lăsa în urmă o societate mai dreaptă. În acest sens, fiecare dintre noi devine un arhitect al viitorului.

Personal, cred că frumusețea acestui citat stă în simplitatea lui. Nu ne cere să fim perfecți, ci conștienți. Nu ne obligă, ci ne responsabilizează. E ca o șoaptă care ne amintește că nu suntem singuri în timp, că suntem parte dintr-un lanț continuu, în care fiecare verigă contează. Iar dacă una se rupe, întreaga structură slăbește. Poate că nu putem schimba lumea dintr-o dată, dar putem începe cu lucruri mici: să protejăm natura, să fim mai buni unii cu alții, să gândim pe termen lung. Fiecare alegere devine, astfel, o promisiune tăcută făcută celor care nu s-au născut încă.

În final, citatul ne provoacă să ne punem o întrebare simplă, dar profundă: ce fel de lume vrem să lăsăm în urmă? Răspunsul nu se află în cuvinte, ci în faptele noastre de zi cu zi. Pentru că, în fond, viitorul nu este ceva ce așteptăm, ci ceva ce construim, pas cu pas, chiar acum.

Prietenia adevarată

Stănilă Alexia, clasa a IX-a

„Un prieten adevărat este acela care rămâne lângă tine când ceilalți pleacă.”

De-a lungul timpului, fiecare dintre noi întâlnește mulți oameni. Unii rămân mai mult, alții doar trec prin viata noastră pentru o perioadă scurtă. Dar foarte puțini ajung să fie ceea ce numim cu adevărat „prieteni adevărați”. De multe ori, abia în momentele dificile ne dăm seama cine este cu adevărat alături de noi.

Pentru mine, prietenia adevărată nu înseamnă perfecțiune. Nu înseamnă să nu existe certuri sau diferențe de opinie. Din contră, cred că prietenia adevărată se construiește exact din aceste momente: din discuții, din neînțelegeri rezolvate, din sinceritate și din dorința de a rămâne aproape, chiar si atunci când nu este ușor. Îmi amintesc o perioadă din școală în care nu mă simțeam foarte bine în grupul clasei. Nu era ceva evident pentru ceilalți, dar pentru mine era destul de greu. Aveam senzația că nu mă integrez complet, că nu găsesc mereu locul meu în discuții sau în activități. De multe ori preferam să tac și să observ decât să mă implic. În acea perioadă, o colegă a început să stea mai des lângă mine. La început nu am dat importanță. Credeam că este doar o întâmplare. Dar apoi am observat că nu era întâmplător. Venea mereu cu o întrebare simplă, cu o glumă sau cu un subiect banal de discuție, doar ca să mă facă să vorbesc. Nu a fost nimic spectaculos sau exagerat. Nu a făcut gesturi mari și nu a încercat să mă schimbe forțat. Pur si simplu a fost acolo, constant, fără să mă judece si fără să mă pună într-o situație incomodă. Încet, lucrurile au început să se schimbe. Am început să vorbesc mai mult, să mă simt mai relaxată, să particip mai des la discuții. Nu pot spune că totul s-a schimbat peste noapte, dar prezența ei a contat enorm. Fără să isi dea seama, a devenit acel

tip de persoană care face diferența prin lucruri mici, dar constante.

Atunci am înțeles că prietenia adevărată nu are nevoie de gesturi spectaculoase. Nu este despre cadouri sau despre cuvinte mari, ci despre lucruri simple: prezență, răbdare, înțelegere. Pe măsură ce am crescut, am început să observ mai bine si alte tipuri de relații. Unele prietenii păreau foarte puternice la început, dar se destrămau rapid când apărea o problemă. Altele, în schimb, păreau mai liniștite, mai simple, dar rezistau în timp, chiar și atunci când nu exista contact zilnic. Am realizat că adevărata prietenie nu se măsoară în cât de des vorbești cu cineva, ci în faptul că știi că acea persoană este acolo atunci când ai nevoie. Si la fel de important, că si tu esti acolo pentru ea.

Un prieten adevărat nu este perfect. Poate gresi, poate nu spune mereu ce vrei să auzi, dar este sincer. Și sinceritatea, chiar dacă uneori doare, este mai valoroasă decât o minciună spusă frumos. De asemenea, cred că prietenia adevărată presupune și responsabilitate. Nu este suficient să primești sprijin, trebuie să și oferi. O relație echilibrată înseamnă implicare din ambele parti, nu doar dintr-una singură. Într-o lume în care oamenii sunt tot mai ocupați, mai grăbiți si uneori mai distanti, prietenia adevărată devine ceva tot mai prețios. Poate tocmai de aceea ar trebui să o pretuim mai mult atunci când o avem, pentru că nu este garantată si nici ușor de înlocuit. Cred că fiecare dintre noi are nevoie de cel putin o persoană în fata căreia să poată fi sincer complet, fără teamă sau mască. Acea persoană este, de multe ori, un prieten adevărat.

În final, prietenia adevărată nu este ceva ce găsești întâmplător și nici ceva ce apare instant. Se construiește în timp, prin gesturi mici, prin încredere si prin răbdare. Și poate cel mai important, se păstrează prin respect reciproc și sinceritate. Fără aceste lucruri, orice relație rămâne doar o simplă cunoștință. Cu ele, însă, poate deveni una dintre cele mai importante parti ale vieții.

Arhitectura schimbarii interioare, oglinda unei lumi mai bune

Mârâitu Maria, clasa a IX-a

„Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume.”Mahatma Gandhi

Lumea contemporană pare adesea un mecanism complex și copleșitor, in care individul se simte ca o piesă de șah mutată de forte invizibile: economie, politică sau tendinte sociale. În acest context, sentimentul de neputință devine o barieră în calea binelui comun. Citatul lui Mahatma Gandhi,,,Fii schimbarea pe care vrei să o veziîn lume” ,nu este doar un îndemn moral,ci o reafirmare a puterii individuale. Această maximă propune o inversare a perspectivei: în loc să așteptăm ca lumea să se vindece de la sine pentru a ne fi nouă mai bine,suntem invitați să ne vindecăm noi înșine pentru a însănătoși lumea. Este o trecere de la rolul de spectator pasiv la cel de arhitect activ al realității.

Prima treaptă a acestei transformări este conștientizarea faptului că acțiunile noastre nu se opresc la granița propriului interes. Fiecare decizie, oricât de mică,generează u efect de undă în comunitate. Când alegem să fimn integri într-o situație în care corupția sau scurtătura par soluții mai simple, noi nu doar că ne păstrăm demnitatea, ci stabilim un nou standard de normalitate pentru cei din jur. O lume mai bună nu este o destinație finală, un „Utopia"pe care îl vom atinge la o dată fixă, ci este suma tuturor gesturilor de onestitate și empatie care au loc în prezent.

Schimbarea pe care o dorim în exterior trebuie să fie mai întâi o realitate interioară. Dacăvisăm la o lume fără violență, trebuie să examinăm cum gestionăm propria furie în momentele de stres. Dacă ne dorim o planetă curată, trebuie să analizăm amprenta noastrăasupra mediului. Această aliniere între discurs și faptă conferă autoritate morală. Fără aceastacoerenta,dorinta de schimbare rămâne doar un concept abstract, lipsit de forta necesarăpentru a inspira. Emotia care guvernează acest proces este speranta, dar o speranta fundamentată pe acțiune concretă, nu pe dorințe sterile.

O lume mai bună este, prin definiție, o lume mai empatică. În textul meu, văd empatia nu doar ca pe un sentiment, ci ca pe o formă de inteligență socială. A fi „schimbarea” înseamnă a sparge barierele indiferentei. Trăim într-o eră a vitezei, în care adesea trecem pe langasuferinta celuilalt fără să o observăm, absorbiți de propriile ecrane si griji. Schimbarea începe atunci când ne oprim. Când ascultăm fără să judecăm, când oferim ajutor fără să ni se ceară si când înțelegem că diversitatea celuilalt nu este o amenințare, ci o bogăție.

Reflectia personală asupra acestui subiect m-a condus la concluzia că marile crize ale umanității nu sunt doar de natură materială, ci, mai ales, de natură spirituală. Lipsa de sens si alienarea pot fi combătute prin implicare comunitară. Când te implici într-o cauză nobilă,descoperi că binele pe care îl faci se întoarce sub forma de echilibru interior. Acesta este paradoxul frumos al bunatatii: cu cât dăruiești mai mult din timpul și energia ta pentru a îmbunătăți viata altora, cu atât propria viață devine mai plină de însemnătate.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Desigur, a încerca să fii, schimbarea" într-o lume care pare adesea cinică sau ostilă nu este o misiune ușoară. Există momente de descurajare, când eforturile noastre par a fi doar o picătură într-un ocean de probleme. Totuși, istoria ne-a demonstrat că marile miscări sociale au început cu un singur om care a refuzat să accepte nedreptatea ca pe o stare de fapt. Fie căvorbim despre drepturile civile, protecția mediului sau accesul la educație, scânteia a fost întotdeauna o viziune personală asumată cu curaj. Claritatea gândirii ne ajută să înțelegem că nu trebuie să rezolvăm toate problemele lumii deodată. Rolul nostru este să fim „lumina" în cercul nostru de influență: în familie, la școală între prieteni. Dacă fiecare dintre noi ar reuși să facă spațiul din jurul său putin mai bun, rezultatul global ar fi colosal. Aceasta este „magia" contribuției individuale. Nu trebuie să fim perfecti, ci trebuie să fim autentici în efortul nostru de a evolua.

În final, proiectul unei lumi mai bune rămâne o lucrare deschisă, la care fiecare generatie este invitată să adauge o pagină. Citatul lui Gandhi rămâne la fel de actual deoarece atacă rădăcina problemei: egoismul. A fi schimbarea înseamnă a alege altruismul în detrimentul confortului personal. Înseamnă a înțelege că destinul meu este intrinsec legat de destinul tău și al întregii umanități. Pornind de la acest citat, îmi iau angajamentul de a privi dincolo de propria persoană. Voi căuta să transform indignarea în acțiune și critica în soluție. O lume mai bună nu este un vis îndepărtat, ci o construcție carese ridică aici si acum, prin fiecare cuvânt rostit cu blândete și prin fiecare faptă făcută cu onestitate. Suntem, în mod individual și colectiv, singura șansă a acestui viitor mai bun.

Lumina care începe din noi

Lazăr Raluca, clasa a IX-a

„Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume." Mahatma Gandhi

De câte ori nu am auzit acest citat si am trecut mai departe fără să-l lăsăm să prindă rădăcină în gândurile noastre? Pare simplu, aproape banal, dar în realitate ascunde o responsabilitate uriașă. Trăim într-o lume în care așteptăm constant ca ceilalți să facă primul pas: să fie mai buni, mai atenți, mai implicați. Dar dacă schimbarea nu începe „din afară", ci chiar din interiorul nostru? De multe ori, ne imaginăm că pentru a face lumea mai bună trebuie să realizăm lucruri grandioase: să salvăm vieți, să schimbăm sisteme, să devenim eroi. Adevărul este însă mult mai profund și, în același timp, mai simplu. Lumea nu se schimbă doar prin gesturi spectaculoase, ci prin mici alegeri zilnice, aparent nesemnificative. Un zâmbet oferit unui necunoscut, o vorbă bună spusă la momentul potrivit sau curajul de a ajuta pe cineva fără a aștepta ceva în schimb — toate acestea sunt scântei care pot aprinde o lumină mai mare.

Îmi amintesc de un moment în care am realizat cât de puternică poate fi o acțiune mică. Era o zi obișnuită, una dintre acelea în care totul pare gri și lipsit de sens. În jurul meu, oamenii erau grăbiți, fiecare prins în propriile probleme. Atunci am observat o persoană în vârstă care încerca să traverseze strada, dar părea ezitantă. Nu era nimeni în jur care să o ajute. Am făcut un pas înainte si i-am oferit sprijinul meu. Nu a fost un gest mare, nu a schimbat lumea in mod vizibil, dar în acel moment am simțit ceva diferit: o conexiune, o umanitate autentică. Zambetul acelei persoane a fost mai mult decât o mulțumire, a fost o dovadă că binele se transmite. Acest tip de experiență m-a făcut să înțeleg că schimbarea nu este un eveniment, ci un proces. Nu apare peste noapte si nu este rezultatul unei singure acțiuni. Este o construcție lentă, formată din alegeri repetate. Fiecare dintre noi are puterea de a influența mediul în care trăiește, chiar dacă uneori nu realizăm acest lucru. Atunci când alegem să fim mai empatici, mai răbdători sau mai atenți, contribuim la crearea unei lumi mai calde.

Totuși, nu este ușor să fii „schimbarea". Trăim într-o societate în care negativitatea pare să se răspândească mai rapid decât bunătatea. Critica, indiferența și egoismul sunt adesea mai vizibile decât gesturile frumoase. În astfel de momente, poate părea inutil să încerci să faci diferența. Dar tocmai atunci este cel mai important să nu renunti. Schimbarea adevărată începe în momentele dificile, atunci când alegi să rămâi fidel valorilor tale, chiar dacă nu primesti imediat recunoaștere. Mai mult decât atât, schimbarea începe si cu felul în care ne privim pe noi înșine. Nu putem construi o lume mai bună dacă suntem în conflict cu propria noastră persoană. Acceptarea, încrederea si dorința de a evolua sunt fundamentale. Atunci când ne dezvoltăm ca indivizi, devenim capabili să oferim mai mult celor din jur. Este ca și cum am aprinde o lumină în interiorul nostru, iar această lumină începe, încet, să se reflecte în exterior.

Un alt aspect important este influența pe care o avem unii asupra altora. De multe ori subestimăm

impactul propriului comportament. Un gest bun poate inspira alte gesturi bune, creând un lant al pozitivului. La fel, o atitudine negativă poate genera și mai multă negativitate. Alegerea ne aparține: vrem să fim o sursă de lumină sau de întuneric? Educația joacă si ea un rol esențial în acest proces. Nu doar cea formală, din școli, ci și cea informală, pe care o dobândim din experiențe si din relațiile cu ceilalți. Valorile precum respectul, empatia si responsabilitatea nu se învață doar din manuale, ci din exemple reale. De aceea, fiecare dintre noi devine, conștient sau nu, un model pentru ceilalți.

În final, ideea că trebuie să fim schimbarea pe care dorim să o vedem în lume nu este doar un ideal frumos, ci o necesitate. Lumea în care trăim este rezultatul acțiunilor noastre colective. Dacă vrem o societate mai bună, trebuie să începem prin a deveni versiuni mai bune ale noastre. Nu este un drum ușor și nici rapid, dar este unul autentic. Poate că nu vom vedea imediat rezultatele eforturilor noastre. Poate că uneori vom simți că ceea ce facem nu contează. Dar adevărul este că fiecare gest, fiecare alegere și fiecare intenție contribuie la ceva mai mare. Schimbarea nu vine dintr-un singur loc, vine din fiecare dintre noi. Așadar, dacă vrem o lume mai bună, nu trebuie să așteptăm. Trebuie să începem chiar acum, chiar cu noi. Pentru că, în cele din urmă, lumina care poate transforma lumea nu vine din exterior, ci din interiorul fiecăruia dintre noi.

Puterea invizibilă a cuvintelor

Manea Daria, Creţoi Alexia, clasa a IX-a

“Vorbele bune pot fi scurte si ușor de rostit, dar ecoul lor este cu adevărat nesfârșit.” Maica Tereza

Există momente în viață când nu faptele ne marchează cel mai profund, ci cuvintele. Ele par lipsite de greutate, rostite uneori în grabă sau fără prea multă atenție, si totuși au puterea de a construi sau de a distruge universuri întregi în interiorul nostru. Citatul Maicii Tereza evidențiază tocmai această forță nevăzută: cuvintele simple, sincere, pot avea un impact care depășește timpul și spațiul, rămânând vii în sufletul celor care le aud.

Într-o lume în care comunicarea este esențială, cuvintele devin modul principal prin care ne exprimăm gândurile, emoțiile și valorile. Ele nu sunt doar instrumente de transmitere a informației, ci adevărate punți între oameni. Prin intermediul lor, putem crea relații, putem încuraja sau putem răni. De multe ori, nu realizăm cât de mult contează ceea ce spunem și cum spunem, dar efectele se văd în reacțiile și în trăirile celor din jur. Puterea cuvintelor se manifestă încă din copilărie. Un copil care aude frecvent cuvinte de încurajare va crește cu încredere în sine, simțindu-se capabil să înfrunte provocările vieții. În schimb, un copil criticat constant poate ajunge să isi piardă încrederea, să se teamă de eșec si să își subestimeze propriile capacități. Astfel, cuvintele devin semințe plantate în suflet, care cresc și se transformă în convingeri profunde despre sine și despre lume.

Pe măsură ce crestem, începem să înțelegem mai bine impactul vorbelor. Observăm cum o simplă apreciere poate schimba ziua cuiva sau cum o critică dură poate distruge o stare de bine. Există momente în care avem nevoie doar de câteva cuvinte potrivite pentru a ne regăsi echilibrul. Expresii precum „ai reușit”, „sunt mândru de tine” sau „nu ești singur” pot avea un efect extraordinar asupra unei persoane aflate în dificultate. În același timp, trebuie să recunoaștem că nu toate cuvintele au un impact pozitiv. Vorbele spuse la nervi sau fără gândire pot răni profund si pot lăsa urme greu de șters. De multe ori, oamenii uită ce li s-a făcut, dar nu uită cum i-au făcut ceilalți să se simtă. Tocmai de aceea, este important să fim atenți la modul în care ne exprimăm și să încercăm să evităm folosirea cuvintelor care pot provoca suferință.

Un alt aspect important al puterii cuvintelor este capacitatea lor de a uni oamenii. Prin comunicare sinceră si deschisă, se construiesc relații bazate pe încredere și respect. Prieteniile, relațiile de familie sau chiar legăturile dintre oameni necunoscuți pot lua naștere datorită unor cuvinte potrivite. Uneori, un simplu „îmi pare rău” poate repara o relație, iar un „mulțumesc” spus din suflet poate întări o legătură. Cuvintele au și rolul de a ne defini identitatea. Modul în care vorbim reflectă felul în care gândim și ceea ce simțim. O persoană care folosește un limbaj pozitiv și empatic va transmite în jurul ei o energie plăcută, în timp ce cineva care folosește frecvent cuvinte negative poate crea tensiune și disconfort. Astfel, alegerea cuvintelor devine o responsabilitate personală, pentru că ele spun multe despre cine suntem cu adevărat.

În societatea actuală, comunicarea a devenit mai rapidă ca niciodată, mai ales datorită tehnologiei. Mesajele sunt transmise instant, dar de multe ori lipsesc atenția și profunzimea. Oamenii scriu fără să se gândească suficient la impactul cuvintelor lor, iar acest lucru poate duce la neînțelegeri sau conflicte. Tocmai de aceea, este important să ne păstrăm capacitatea de a reflecta înainte de a vorbi sau de a scrie. Pe lângă impactul asupra celorlalți, cuvintele pe care ni le adresăm nouă înșine sunt la fel de importante. Dialogul interior influențează modul în care ne percepem și ne

comportăm. Dacă ne încurajăm și avem gânduri pozitive, vom avea mai multă încredere în noi. În schimb, dacă ne

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

criticăm constant, riscăm să ne limităm propriul potențial. Astfel, cuvintele devin nu doar un mijloc de comunicare cu ceilalți, ci si un instrument de dezvoltare personală.

În final, putem spune că puterea cuvintelor este una imensă, chiar dacă nu este vizibilă. Ele pot schimba destine, pot vindeca răni sau pot crea altele noi. Citatul Maicii Tereza ne amintește că nu este nevoie de discursuri complicate pentru a avea un impact; uneori, cele mai simple cuvinte sunt cele care contează cel mai mult. În concluzie, fiecare dintre noi ar trebui să fie conștient de forța pe care o au cuvintele și să le folosească cu responsabilitate. Alegând să vorbim cu bunătate, sinceritate si empatie, putem contribui la construirea unei lumi mai bune, în care ecoul vorbelor bune să dăinuie în timp si să aducă lumină în viețile celor din jur.

Călătoria pe care nu o vede nimeni

Dan Ștefania, Zavalaș Miruna Maria, clasa a IX-a

Există drumuri pe care le parcurgem cu pașii si există drumuri pe care le parcurgem in liniște, doar în interiorul nostru. Cele din urmă sunt cele mai lungi și, poate, cele mai importante. Nu au indicatoare, nu au hărți si, de cele mai multe ori, nici destinații clare. Sunt acele călătorii în care ne descoperim pe noi înșine.

Într-o perioadă in care totul părea grăbit si lipsit de sens, am realizat că, deși eram mereu în mișcare, nu ajungeam nicăieri. Faceam lucruri din obisnuinta, nu din dorință. Zâmbeam din reflex, nu din bucurie. Atunci a început, fără să-mi dau seama, prima mea călătorie interioară. La început a fost inconfortabil. Tăcerea devenea apăsătoare, iar gândurile, prea multe. Întrebările apăreau una după alta: „Cine sunt cu adevărat?”, „Ce îmi doresc?”, „De ce mi-e frică?”. Nu aveam răspunsuri imediate, dar am învățat să nu mai fug de ele. Am descoperit că frica nu este un dușman, ci un semnal. Că nesiguranța nu înseamnă slăbiciune, ci începutul unei schimbări. și, mai ales, că nu trebuie să fii perfect pentru a merge mai departe. Pe parcurs, am început să observ lucruri mici: liniștea dimineții, un apus, o conversație sinceră. Am înțeles că sensul nu vine din lucruri mari, spectaculoase, ci din momente simple, trăite cu adevărat. Aceasta a fost una dintre cele mai importante descoperiri ale călătoriei mele.

Călătoria interioară nu se termină niciodată. Nu există un punct final în care să spui „gata, am ajuns”. Este un proces continuu, uneori greu, alteori frumos, dar întotdeauna autentic. Este despre a învăța să te accepti, să cresti și să mergi mai departe, chiar si atunci când nu vezi clar drumul. Astăzi, știu că cea mai importantă destinație nu este un loc, ci o stare: aceea în care ești împăcat cu tine. Iar drumul până acolo nu se face cu pași, ci cu curaj. Pentru că, uneori, cea mai mare aventură nu este să descoperi lumea, ci să te descoperi pe tine.

Lumea începe cu mine

Pavel Simona luliana, clasa a IX-a

„Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume.” Mahatma Gandhi

De multe ori am privit lumea ca pe un loc prea mare pentru mine. Prea complicat, prea nedrept, prea plin de lucruri pe care nu le pot controla. Mă uitam la oameni grăbiți, la nedreptati mici sau mari, la vorbe aruncate fără grijă si aveam impresia că nimic nu depinde de mine. Că sunt doar un spectator într-o poveste scrisă de altii. Dar, încet, am început să înțeleg ceva simplu și, totuși, puternic: lumea nu este doar „în afară”. Lumea începe în fiecare dintre noi.

Citatul acesta m-a făcut să mă opresc și să mă întreb: dacă vreau o lume mai bună, ce fac eu pentru asta? Aștept să se schimbe ceilalți sau încep cu mine?Mult timp am crezut că schimbarea înseamnă gesturi mari, lucruri care apar la stiri, oameni care devin eroi peste noapte. Dar realitatea este alta. Schimbarea adevărată este tăcută, aproape invizibilă. Se întâmplă în lucrurile mici: într-un ,,multumesc” spus sincer, într-o mână întinsă, într-o alegere de a nu răni chiar si atunci când ai putea.

Îmi amintesc o zi obișnuită de școală. Nimic special, nimic diferit. Sau cel puțin așa părea. Un coleg stătea singur în bancă, evitând privirile celorlalți. Nu era prima dată când îl vedeam așa, dar niciodată nu făcusem nimic. În ziua aceea, însă, ceva m-a făcut să mă opresc. Poate un gând, poate o emoție pe care nu o pot explica. M-am dus și m-am așezat lângă el. Nu am spus lucruri extraordinare. Doar „Pot să stau aici?”. A ridicat privirea surprins si a dat din cap.Nu știu dacă pentru el a însemnat mult. Dar pentru mine a însemnat începutul unei schimbări. Am realizat că uneori nu trebuie să salvezi lumea întreagă. Uneori este suficient să fii acolo pentru un singur om.Trăim într-o lume in care oamenii sunt tot mai grăbiți. Trecem unii pe lângă alții fără să ne vedem cu adevărat. Judecăm repede, vorbim fără să gândim și uităm cât de mult pot răni cuvintele. Și totuși, fiecare dintre noi are puterea de a opri, măcar pentru o clipă, acest ritm si de a alege altceva.

A fi schimbarea nu înseamnă să fii perfect. Înseamnă să gresesti si să înveți. Să fii uneori slab, dar să nu renunti

la dorința de a fi mai bun. Înseamnă să alegi bunătatea chiar si atunci când nimeni nu te obligă și când nimeni nu te vede.Este ușor să fii bun atunci când primești bunătate. Este ușor să zâmbești atunci când alții iti zâmbesc. Dar adevărata provocare apare atunci când lucrurile nu sunt asa. Când cineva te rănește. Cand esti ignorat. Când simți că nu contezi. Atunci ai de făcut o alegere: să devii la fel sau să rămâi tu insuti.Cred că o lume mai bună nu se construiește din perfecțiune, ci din alegeri conștiente. Din momente in care spui „nu" indiferentei. Din momente în care alegi să asculti, nu doar să auzi. Din momente in care înțelegi că fiecare om duce o luptă pe care nu o vezi.Poate că nu voi schimba lumea în sensul în care o vedem în filme sau în povești. Dar pot schimba o zi. Pot schimba o stare. Pot schimba felul în care cineva se simte, chiar si pentru câteva minute. Și poate că acel „putin" devine, pentru altcineva, „foarte mult".

Fiecare gest are un ecou. Uneori nu îl auzim, nu îl vedem, dar el există. Bunătatea se transmite, la fel cum se transmite și răutatea. Diferența este că noi alegem ce lăsăm în urma noastră. Aș vrea să trăiesc într-o lume în care oamenii sunt mai atenți unii la alții. În care nu ne mai este teamă să fim sensibili. În care nu considerăm bunătatea o slăbiciune, ci o formă de curaj. Și poate că această lume nu este atât de departe pe cât pare. Poate că ea începe chiar în momentul in care alegem să fim diferiti.Pentru că, în final, lumea nu este ceva separat de noi. Nu este un loc fix, imposibil de schimbat. Este o sumă de oameni, de gânduri, de alegeri. lar fiecare alegere contează.Nu pot controla tot ce se întâmplă în jurul meu. Dar pot controla cine aleg să fiu. Și aleg să cred că schimbarea începe cu mine.

PROF. COORDONATOR DIANA BELGHIRU

Road to Heaven

Andrei Alice, clasa a IX-a

You probably heard over the years the fact that in order to reach heaven you must die, and I never understood why beautiful things come by tangled in pain, why every beginning carries an ending stitched into it like a seam you can't rip out.

Our roads might be different; one baby might have their crib made out of gold while another has no choice but to sleep on the ground, but you know what they have in common? In the end, they both lie alone in the same silence, their names slowly fading into a piece of wood or stone that time will weather down.

The quote "You have to die to reach heaven" is by far my favorite. Why? Because you can approach it in so many ways. To become better, you must erase the person you are now. You can't change and remain the same, trying to do both is like trying to walk forward while your feet are set in concrete. If you carry around the bricks of your past, you will end up building the same house. It doesn't matter how many times you rebuild, the walls might look different, but the foundation will always crack in the same places. You need new bricks. New hands to place them. A new blueprint that doesn't remember the past. One that doesn't have erased pencil markings on top. You have to become comfortable with being uncomfortable, like standing in the middle of the ocean with no land in sight, trusting you won't drown before you learn how to float. You must accept the fact that you won't find the same person twice after growth, not even in the same person, not even in yourself because you are not a photograph, so stop trying to be something you can't. You have to let go of your old version, no matter how safe it once felt in order to grow. Safety can be a cage painted to look like a home. And of course you'll miss it, and the moment something goes slightly wrong, you'll want to go running back.

That's why so many people fail. Why they settle for less. Because stepping outside your comfort zone doesn't feel like freedom nine times out of ten, it feels like falling. This quote answers so many questions my mind throws at me when I'm in despair, when I fail, when I'm judged for changing. The world is full of sinners that will judge you for sinning differently than them, so why try to please them? If you live by someone else's praise, you'll die by their denial. You'll find yourself back at the bottom, climbing again just to be seen, just to be enough, only for the cycle to repeat over and over again.

Addiction isn't always about drugs. Sometimes it's approval. Sometimes it's the need to be chosen. And like any addiction, it feels good at the start, it's like standing one foot away from the clouds until you realize you were never climbing to them, just being lifted by an illusion. It can look like destroying yourself for someone who doesn't love you, reshaping yourself into something unrecognizable just to fit into their hands. But life doesn't work like that. You can be the prettiest shade of red ever created, but it won't matter if their favorite color is blue. You can't repaint yourself forever without eventually disappearing. And when they show you the smallest act of kindness, you melt. You forgive everything. You swallow every word like it's the

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

truth even when you know it's not, because emotional starvation makes anything taste like love. A starving person would eat anything you give them, wouldn't they?

People praise you until you rise higher than they're comfortable with. Then jealousy creeps in quiet at first but eating away at everything. Waiting patiently for the slightest chance to turn your dream into your worst nightmare. Even the people you once called friends that you couldn't picture a future without. Jealousy takes people. It takes friendships. It takes versions of yourself you once felt at home in. And sometimes, it takes the illusions you built your world on. Many times, this happens when it's least expected because they want to see you fail, that's the harsh truth. Every time those illusions cracked, I felt something inside me break. But those fractures changed me. They shifted my perspective, making me see in lights and from angles I never saw before. Because after every loss, there is emptiness. And that emptiness forces you to move forward and fill it with something better, letting you decide who you are without what you lost. Maybe that's what it means to win. Not avoiding the fall but learning to rise again.

COLEGIUL TEHNIC „IULIU MANIU", BUCUREȘTI

PROF. COORDONATOR TITEL SIMONA

Să nu renunți niciodată!

Eminga Raymonde Annick Martiale, clasa a X-a

„ Întotdeauna am crezut că nu trebuie să renunți niciodată, niciodată! Trebuie să continui să lupți și atunci când există doar cea mai mică șansă." Michael Schumacher

De-a lungul vieții orice om întâmpină momente de cotitură, în care șansele de a avea succes par a fi minime sau chiar inexistente. În astfel de momente tindem să facem un pas înapoi și să renunțăm la acțiunea care ar fi putut avea cu adevărat un impact semnificativ asupra vieții noastre. Și atunci ne întrebăm: „De ce acest auto sabotaj? De ce punem acest prag?" Răspunsurile pot fi multiple in funcție de situația fiecărei persoane, însă de multe ori totul se rezumă la frica de eșec și gândirea automată negativă, care împreună blochează mentalitatea pozitivă și necesară în încercarea de autodepășire.

Una din pasiunile mele este Formula 1, iar de când am început să urmăresc cu mai mult interes acest sport, am descoperit că nu se rezumă doar la viteză și competiție. Urmărind parcursul piloților am ajuns să observ ca puterea psihică și mentalitatea fiecăruia joacă un rol esențial transpus in performanța din timpul curselor. Pilotul Michael Schumacher a evidențiat esența acestui fapt, afirmând: „ *Întotdeauna am crezut că nu trebuie să renunți niciodată, niciodată, trebuie să continui să lupți și atunci când există doar cea mai mică șansă."* Schumacher ne învață că perseverența este o calitate esențială a omului, că greșelile sunt adevărate lecții, ele ne conduc pe un drum drept, purtând în spate un bagaj important de experiențe, care nu pot fi altfel decât extrem de utile.

Fie ca este vorba de educație, carieră, sport sau orice alt domeniu, viața fiecărei persoane este presărată de momente dificile, care pot avea un anumit efect nu tocmai benefic pentru starea de spirit, în astfel de situații apărând tentația de retragere și invalidarea eforturilor proprii. Însă, vorbele lui Schumacher ne învață că tocmai în astfel de momente trebuie să avem puterea și curajul de a continua lupta, deoarece uneori chiar și cea mai mică șansă poate fi un factor decisiv. Din acest motiv, mulți oameni de succes, cei care au devenit adevărate legende, au avut nevoie de timp, determinare, reziliență și multă muncă pentru a ajunge la o performanță care să-i diferențieze de restul lumii, așezându-i pe piedestalul succesului. Nu au reușit pentru că nu au avut parte de momente dificile, ci pentru că au știut să se ridice și să o ia de la capăt., mereu și mereu!

Michael Schumacher este un exemplu el însuși, munca, disciplina, perseverența cât și răbdarea sa aducându-i rezultate excepționale, în ciuda dificultăților, datorită încrederii în sine si dorinței de autodepășire, demonstrând faptul că realizarea cea mai importantă nu este doar înfrângerea adversarilor, ci câștigul depășirii propriilor limite.

Și în viața mea personală au existat astfel de momente în care obiectivele pe care mi le propusesem păreau mult prea greu de atins, însă treptat, observând că rezultatul nu era cel dorit, mă sabotam și eram tentată să renunț. Totuși, din dorința de a-mi descoperi propriile limite, înțelegeam la un moment dat că orice obstacol

care apărea în calea mea mă făcea, de fapt, mai puternică, conștientizam că prin muncă, perseverență și răbdare pot reuși să obțin rezultatele dorite sau unele surprinzător de bune pe care nicicând nu le anticipasem.

Așadar, am învățat că succesul nu apare într-o bătaie de palme, ci vine în timp, cu disciplină și dorința de a lupta în continuare, chiar și atunci când șansele par a fi minime. Totodată, am învățat că nu este absurdă dorința atingerii unor idealuri. Deși adesea par a fi nerealiste, atâta timp cât chemarea spre ele este reală, probabil ca este realitatea noastră - ceea ce ne dorim este adesea o reflecție a ceea ce suntem meniți să fim, iar atingerea acelui ideal personal este mai mult decât posibil, dacă există intenție, acțiune si perseverență.

În concluzie, consider că ceea ce ne-a transmis campionul Formula 1, Michael Schumacher, este un mesaj puternic, extrem de motivațional. Perseverența, voința, curajul, încrederea în sine și răbdarea sunt calități esențiale în evoluția noastră, iar în momentele de răscruce este nevoie de a duce o luptă până la capăt, indiferent de rezultat! Demnitatea noastră este, cu siguranță, cel mai de preț câștig! Nu avem voie să renunțăm la ea!

„I will not let anyone walk through my mind with their dirty feet." Mahatma Gandhi

Andrieș Andreea, a XII-a

Being unique shouldn't be a disease.

A culture is the most unconventional and bright way to teach the world that humans need each other to survive and thrive. Every choice you make together, is one you'll never regret doing. Since you've been 5 years old a lot of questions followed wherever you went. Whether it was school or simply the grocery store, other kids your age often wondered, out-loud: "Why is your hair so curly when your skin is so pale?" You would think that would be a simple question to answer right? It seems the parent didn't always think so. "She's just a gypsy, probably", the mom repeated to her child. The answer of the century, of course.

As a child myself, I've experienced a lot of racism or someone near me has. Romania is presumed to be the country of "Thieves, gypsies and the uneducated" amongst the Western society. Even if you're not colored or you just speak with an accent, you're deemed unworthy of whatever country you decide to reside in. Racism is applied to everyone; it doesn't just pick a side and diversity should be a normality not a choice. People need to understand we can highlight our features even in unity. Being unique is the most beautiful thing you'll experience and recognizing it helps you see how those features that make you stand out, aren't so ugly after all. Embrace and unite because being inclusive will always be better than being hateful. Unfortunately, it all starts from home, where the elder of the family often lived through other times when being culturally appropriate wasn't always a priority. But times have changed and as the famous Maya Angelou once said: "It's time for parents to teach their children that there is beauty and strength in diversity."

As a result, being excluded from the general group because of your ethnicity or religion or simply the way you talk (not that you can help it) makes you believe going the extra-mile for people will ensure they will seem to like you more, include you. So, you're the "friend" who's always on call, present for finding a solution to another's problem. The one who never stops helping, despite never being helped, who keeps on giving but never receiving anything in return. You keep living as this quote, always and forever, as if the world depended on it "There are many Beths in the world, shy and quiet, sitting in corners till needed, and living for others so cheerfully, that no one sees the sacrifices till the little cricket on the hearth stops chirping and the sweet, sunshiny presence vanishes, leaving only silence and shadow behind." (Little Women - Louisa May Alcott) Oh, how accurate that is. But the thing is, being so generous ends up being the reason why the light inside you slowly fades away, no longer helping you to bandage another selfish wound with invisible patches, so you do-it halfway. Only treating half the scar and letting the other permanently etch itself into the skin. Just like you do with your own choices in life, when you're purely exhausted: only put a small band-aid on the bullet wound, calling it a graze.

And those half measures end up being the reason why you no longer care, try or live … you just … hang on. When will it ever end? You wonder. It doesn't. Unless you realize, no, you can't do it alone. Life was never meant to be LIVED that way. Because you've never LIVED until now, you barely SURVIVED. And the truth is, they don't deserve it and they probably never will, as one who makes you change yourself for a touch of attention is never going to have your back or be someone you can rely on. Try to stick with those people who don't mind your accent, beliefs or "odd features" and instead embrace them. Even if they're not 10 or 20 and only 2, they'll stick to your side no matter what, being proud to have a friend who's as brave as never caring about being "different". So remember, "I will not let anyone walk through my mind with their dirty feet," as Mahatma Gandhi thought. Any other opinion about who you are should come

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

second, as you are, and always will be, a proud and courageous human being with traditions and history, worthy of being called a citizen of Romania.

PROF. COORDONATOR DRĂGOI IOAN

The Limits of My Language Mean the Limits of My World

Bărbânță Codruț, clasa a XI-a

Ludwig Wittgenstein once wrote, “The limits of my language mean the limits of my world.” His idea suggests that language is much more than a tool for communication. Language shapes the way people think, understand reality, preserve history, and connect with others. Without language, human civilization would not exist as it does today. Through speech and writing, people pass knowledge from one generation to the next. In many ways, humans are built from language because identity, memory, culture, and understanding all depend on communication.

Language gives meaning to the world around us. People understand emotions, ideas, and experiences by learning the words for them. A child only begins to understand concepts like “love,” “fear,” or “freedom” because language gives those feelings and ideas a name. Without words, thoughts can feel incomplete or difficult to express. For example, someone with a limited emotional vocabulary may struggle to explain feelings like anxiety or grief, while someone with a richer language can describe those emotions more clearly. This shows how language expands human understanding. The more language people have, the more deeply they can think and communicate.

Language is also what allows history to survive. Humanity would know very little about the past if people had never written things down. Civilizations such as Ancient Egypt, the Roman Empire, and Ancient Greece are remembered because they left behind records, laws, literature, and stories. Without writing, entire cultures could disappear into silence. Oral storytelling helped preserve traditions for centuries, but spoken history alone is fragile. Stories can change over time, details may fade, and memories can be lost. Writing allows knowledge to survive beyond a single lifetime. It preserves humanity’s achievements, mistakes, beliefs, and lessons. In this sense, language gives people a kind of immortality because words can outlive those who speak to them.

At the same time, spoken language connects people emotionally and socially. Human relationships depend on communication. Friendships grow through conversation families rely on understanding, and societies function through shared language. Even wars and conflicts often begin or end with words. A speech, a promise, or even a simple conversation can completely change someone’s life. Humans naturally seek connection through language because it allows them to share experiences and understand one another. Without communication, society would fall into isolation.

The question, “What are humans but spoken words?” It highlights how deeply language defines human existence. People describe themselves through stories, memories, beliefs, and names. Every person carries a collection of words that explains who they are. Cultures survive through songs, traditions, and languages passed down across generations. When a language disappears, part of humanity disappears with it because a unique way of seeing and understanding the world is lost. Human beings are not only physical creatures; they are storytellers who create meaning through language.

Language also influences power and opportunity. People who can express themselves clearly often gain influence in politics, education, and society. Leaders inspire nations through speeches, writers shape cultures through books, and teachers guide future generations through words. On the other hand, people who struggle to communicate effectively may find it harder to understand or respect. This shows how language can open doors but also create barriers. In many cases, the limits of language become the limits of a person’s opportunities and worldview.

Still, language has its limits. Some emotions and experiences are difficult to describe completely. People often feel that words are not enough to express deep grief, love, or beauty. Art, music, and even silence can sometimes communicate feelings more powerfully than language can. Yet humans continue trying to put these experiences into words because language remains the closest bridge between one mind and another. Even when imperfect, words are still the main way people share reality.

In conclusion, Wittgenstein’s statement reveals a powerful connection between language and human life. Language shapes thought, preserves history, builds relationships, and forms identity. Without writing, humanity would lose much of its past, and without speech, people could never truly connect with one another. Oral traditions and written records together allow civilization to survive across generations. Humans are, in

many ways, made of words because stories, memories, and communication form the foundation of existence. The limits of language truly become the limits of the world.

PROF. COORDONATOR MIHAI IULIA

Dincolo de iubire: Analiză comparativă între Levinas și Buber

Hotineanu Mara, clasa a XI-a

„Poate că un om nu voia să fie iubit atât de mult încât să fie înțeles.” George Orwell, *1984*

Ce ne dorim cu adevărat: să fim iubiți sau să fim înțeleși?

Încă din cele mai vechi timpuri, filozofi ca Aristotel au abordat subiectul naturii iubirii si înțelegerea relațiilor umane. Unul dintre cele mai bune exemple este conceptul lui Aristotel, *Philia* care înseamnă iubire platonică sau o iubire necondiționată, ce e oferită doar în urma unei conexiuni mult mai profunde, având la bază stabilirea încrederii prin oferirea înțelegerii. Un principiu simplu, dar care lasă loc de interpretare în funcție de situație. Această lucrare va explora părerile lui Emmanuel Levinas, *Ethics of alterity* și a lui Martin Buber, *Eu și Tu*, evidențiind atât contradicțiile și similaritățile opiniilor, cât și părerea mea personală în legatură cu acest subiect.

Pentru Emmanuel Levinas, ideea fundamentală nu este cea de a fi iubit sau să iubești, ci recunoașterea și respectarea unei distanțe, dar și a alterității persoanei. El folosește metafora *feței* să descrie întâlnirile cu *the Other*, evidențiind importanța recunoașterii și a răspunderii la vulnerabilitate, atunci când este cazul. Astfel, *fața* este cea care impune respect, fiind mai presus de orice dorință de a fi iubit.

Alteritatea este, în esență, procesul prin care recunoaștem unicitatea unei alte ființe, descoperind în fiecare om ceea ce îl face special și diferit. Emmanuel Levinas subliniază un principiu etic fundamental, cu implicații directe în înțelegerea relației dintre iubire și înțelegere. El pune accent pe recunoașterea celuilalt, a alterității, și provoacă, astfel, concepțiile tradiționale despre iubire. Etica, considerată de Levinas ca fiind prima filozofie, urmărește să valorizeze unicitatea fiecărei persoane și să păstreze o distanță respectuoasă față de aceasta.

Această distanță nu înseamnă respingere, ci umilință, respect și o înțelegere profundă, care se așază deasupra oricărei dorințe sau forme de iubire posesivă. Etica lui Levinas impune o relație asimetrică: *Eul (The Self)* este responsabil pentru *Celălalt (The Other)*, dar nu așteaptă o responsabilitate reciprocă. În această viziune, iubirea nu înseamnă fuziune sau posesie, ci o formă de grijă lipsită de egoism.

Astfel, etica alterității devine o critică subtilă la adresa ideii tradiționale de iubire, centrată pe reciprocitate și conexiune simetrică. Pentru Levinas, înțelegerea și respectul se află înaintea oricărei dorințe de uniune. Pentru Buber, relația *Eu și Tu*, bazată pe înțelegere mutuală, respect și iubire este prima cărămidă în construirea unei conexiuni umane sincere. Buber sugerează că sunt două tipuri de relații care sunt relevante în acest context. Prima este relația *I-Thou* (relația subiect - subiect) și relatia *I-It* (relația subiect - obiect). Prima este caracterizată de ideea de înțelegere mutuală și iubire, în timp ce a doua obiectivizează și reduce *The Other* la un lucru banal.

Împărțirea lui Buber între *I-Thou* și *I-It* oferă o idee a cât de complexă este de fapt conexiunea umană. Prin accentuarea importanței înțelegerii mutuale, Martin Buber evidențiază nevoia de empatie și de respect în relațiile noastre platonice sau nu. Aceasta constă în a fi deschis la ascultare, pentru a vedea și perspectiva lui *The Other* și pentru a răspunde cu compasiune. Relația *Eu-Tu* nu este, de fapt, un proces static, ci unul care implică dialog și putere de rezonare. Conceptul lui Buber de „a fi” versus „a avea” remarcă importanța prioritizării înțelegerii mutuale și respectul față de sentimentul de posesie sau obiectificare. În relația *Eu-Tu*, *The Self* și *The Other* conviețuiesc armonios, fiecare fiind egal implicat și prezent pentru a construi încredere și o conexiune reală. În contrast cu ideea lui Levinas, care încurajează asimetria într-o conexiune de felul acesta, *Eu și Tu* evidențiază importanța simetriei pentru a avea o șansa reală pentru formarea unui întreg armonios.

În ciuda diferențelor, Levinas și Buber critică amândoi ideile tradiționale, care prioritizează fuziunea peste înțelegere și respect. De aceea, urmează să analizez câteva dintre asemănări si deosebiri. Cum am menționat și mai sus, amândoi critică ideile tradiționale: Levinas consideră că noțiunile tradiționale pot duce la subestimarea *Celuilalt*, ce îl pot rezuma la banalitate, iar Buber critică obiectivizarea relației *I-Thou*, transformând-o în *I-It*. Amândoi susțin existența respectului: Levinas susține că respectul pentru *Celălalt* este

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

esențial, chiar dacă nu este și reciproc, iar Buber încurajează clar faptul că respectul trebuie să fie mutual. Cei doi susțin complexitatea formării de conexiuni: Levinas are conceptul de alteritate, Buber conceptul de mutualitate, privind împreună conexiunea umană cu mister și respect. Una dintre diferențe este modul în care fiecare privește relația *Eu – Celălalt*: Levinas prioritizează persoana cealaltă, considerând că propria persoană este responsabilă de ea, nu și invers, pe când Buber precizează clar că fără implicare egală este imposibil. O altă diferență este viziunea pe care fiecare o are în privința relației umane. Levinas vede relația umană ca fiind ereditar etică și responsabilă, în centru fiind responsabilitatea propriei persoane față de cealaltă, nepermițând greșeală, pe când Buber susține că este un proces care are nevoie de dialog reciproc. O ultima diferență ar putea fi conceptul fiecăruia de iubire: Levinas critică relațiile care prioritizează iubirea în detrimentul înțelegerii, Buber susține că iubirea este sentimentul esențial în formarea unei relații.

În concluzie, analiza aceasta demonstrează că atât Levinas, cât și Buber împart idei comune în privința eticii relației umane, dar perspectivele filozofice ale fiecăruia se concentrează clar în înțelegerea relației *Eu – Celălalt*. Perspectiva Levinas a sugerat sublinierea alterității a lui *Celălalt*, a susținut asimetria și a prioritizat înțelegerea și responsabilitatea. Perspectiva Buber a susținut mutualitatea, dialogul și a prioritizat relația *I-Thou* față de cea *I-It*. Amândouă au criticat ideile tradiționale cu privire la iubire. Comparația perspectivelor amintește de cât de complex este omul și nevoia acestuia de a fi înțeles în profunzime. Personal, consider că nu există o variantă corectă sau o rețetă pe care să o urmăm pentru a nu da greș. Fiecare trebuie să se cunoască bine pe el înainte de a încerca să cunoască pe alții, să fie dornic de a face compromisuri, dar și să se oprească atunci când cealaltă persoană te împiedică să evoluezi. Și unul dintre cele mai importante lucruri: să ierte, folosind un principiu simplu - și el trăiește pentru prima dată.

Coridorul

Moldoveanu Antonio, clasa a X-a

„Cuvintele sunt umbrele sufletului, dansând pe hârtie în lumina tăcerii.”

Într-un coridor fără capăt sau rost,
Se spune că ieri n-ar fi fost ce a fost,
Iar ușa din stânga, deși era zid,
Se-ntredeschide acum, fără zgomot, timid.

Pe clanță se-așază o mână de fum,
De parcă ar ști deja drumul acum,
Iar pașii ce vin nu se-aud deloc,
Dar lasă în urmă un rece noroc.

În camera strâmtă, cu aer închis,
Se află un scaun întors către vis,
Dar nimeni nu știe cine-a stat acolo,
Căci umbra se pierde când cade în gol.

Pe masă, o foaie cu rânduri tăiate,
Cu litere strânse, aproape uitate,
Se schimbă la fiecare privire,
Ca și cum textele n-ar fi fost scrise.

Un ceas fără limbă stă prins într-un cui,
Dar bate exact când nu-i al nimănui,
Iar timpul, deși nu se vede deloc,
Se mișcă în lucruri cu pas fără loc.

În colțul din dreapta, sub perete curbat,
Se simte un aer ușor apăsat,
De parcă acolo, fără vreun semn,

Ar sta cineva, perfect nemișcat, etern.

Se-aude o ușă, dar nimeni n-o mișcă,
Tăcerea rămâne aceeași, adâncă,
Iar liniștea capătă-un sunet ciudat,
Ca un gând pe jumătate uitat.

Pe podea, niște pași apar fără drum,
Se-ntorc înapoi, apoi vin iar acum,
De parcă cineva încearcă să plece,
Dar nu mai găsește direcția rece.

În aer se scrie un nume șters,
Dar nu poate fi nici citit, nici înțeles,
Se pierde în spațiu, exact cum a fost,
Ca și cum n-ar fi avut niciun rost.

Când ușa se-nchide, rămâne ceva,
Nu formă, nu umbră, dar parcă ar sta,
Iar camera, simplă, cum pare la început,
Devine un loc ce nu poate fi știut.

Și nimeni nu intră, dar nimeni nu pleacă,
Iar timpul acolo nu știe să treacă,
Căci tot ce există, deși pare clar,
Ascunde o lipsă fără hotar.

Iar cel ce ar vrea să înțeleagă exact,
Va sta nemișcat, privind neîmpăcat,
Lucruri ce par că există deplin,
Dar nu pot fi spuse nicicum pe deplin.

Pănza de păianjen

Vasile Roxana, clasa a IX-a

„Viața noastră este ceea ce gândurile noastre o fac să fie.” Marcus Aurelius

În colțul minții mele crește-o pânză,
Subțire, dar mai tare decât o frunză.
Un fir de teamă, altul de speranță,
Și-n mijloc eu, pierdută, fără siguranță.

Gând după gând se leagă, se înșiră,
Ca niște păianjeni ce-n taină conspiră.
Îmi țes scenarii, unul câte unul,
Și-mi fură liniștea până rămân fără niciunul.

Încerc să scap, dar pânza mă revendică,
Mă strânge-n noduri, rece și ironică.
Privirea-mi fuge unde logica se strică,
Și tot ce-i simplu brusc se complică.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Eu sunt cea care-și țese propria-nchisoare,
Cu fire fine, dar grele ca o apăsare.
Mă sabotez încet, fără scăpare,
Până când mintea-mi cade în uitare.

Și totuși, printre firele ce dor,
Se-ascunde-un adevăr înălțător:
Că uneori, ca să respiri din nou ușor,
Trebuie s-o rupi, chiar tu, fără ocol.

COLEGIUL ECONOMIC „COSTIN C. KIRIȚESCU”, BUCUREȘTI
PROF. COORDONATOR FEDELEȘ MIRCEA

I am with you and will watch over you wherever you go

Lupu Alexandru, clasa a IX-a

„I am with you and will watch over you wherever you go, and I will bring you back to this land.” Genesis 28:15

In a small village on the edge of a vast forest lived a 16-year-old boy named Andrew. The village was quiet, with long winters and short summers. The people there were very religious, and the center of their lives was the old Eastern Orthodox church. It had golden domes and beautiful icons of saints. Andrew had always felt something special when he was inside the church. The smell of incense, the sound of prayers, and the light from the oil lamps made him feel calm and safe.

But as he grew older, Andrew started to feel restless. He dreamed of seeing the world outside the village. He wanted to visit big cities, climb mountains, and meet new people. At the same time, he felt a strong connection to the church and his faith. He didn’t know what to do. Should he stay in the village, or should he leave and explore the world?

One Sunday, after the church service, Andrew stayed behind. The priest, Father Iosif, noticed him standing near the icons. “Andrew,” he said, “what’s on your mind?” Andrew hesitated but then told the priest about his feelings. “I want to see the world, but I’m afraid I’ll lose my faith if I leave,” he said.

Father Iosif smiled kindly. “Andrew, the church is not just a building. It’s in your heart. Wherever you go, God is with you. Even if you go far away, you can always come back.”

Andrew thought about Father Iosif's words for a long time. A few weeks later, he decided to leave the village. But he didn’t leave as someone running away. He left as a pilgrim, carrying his faith with him. He packed a small bag with some clothes, bread, and a little icon of Saint George. Early one morning, he said goodbye to his family and left the village.

The journey was not easy. Andrew traveled through big cities and small towns. He met people who believed in different things, and he saw places he had only heard about in stories. Sometimes he felt lonely, but he always found a church where he could pray. He lit candles and remembered the words of Father Iosif.

Years passed and Andrew grew into a man. One day, he decided to return to his village. When he arrived, everything looked the same. The church was still there, with its golden domes shining in the sun. Father Iosif was older now, but his eyes were still kind. “Welcome home, Andrew,” he said.

Andrew smiled. “I never really left,” he replied. “I carried the church with me, just like you said.”

That Sunday, Andrew stood in the church again. The smell of incense, the sound of prayers, and the light from the oil lamps were all the same. But now, they felt different. And in that moment, Andrew knew he was home.

COLEGIUL NAȚIONAL „TUDOR VLADIMIRESCU”, București

PROF. COORDONATOR CĂLINESCU AMALIA

“We do not see things as they are. We see them as we are.” - Anaïs Nin

Bratu George, clasa a XI-a

Imagine standing in the kitchen early in the morning, sipping a cup of coffee and watching the pouring rain through the window. For you, that’s just water falling from the sky. To a farmer whose crops have been drying in the overwhelming sun, it is like liquid gold. But to a homeless man whose cardboards and clothes are soaking wet, that very same rain is like a monster not letting him rest. The rain remains unchanged. What really changed was the person standing before it. That water is still the same water. And yet, its identity multiplied.

That’s the essence of the quote. The world around us isn’t just facts and events. It is simply a mirror reflecting our experiences, emotions, beliefs and desires. Every person carries an invisible lens through which they interpret every single action. And that lens doesn’t just shape everything they see, it shapes their reality. They always tend to compare, even if unconsciously, everything they witness with themselves and their experience. There is always an “I” behind the eye.

There is no single objective reality. Two people can take part in the exact same event and interpret it entirely differently. School can represent opportunity to one student and anxiety to another. Silence can feel peaceful to one person and lonely to another. Even a simple word can trigger joy, anger, frustration or sadness depending on the memories attached to it. We are constantly interpreting rather than just observing.

This idea becomes important in our relationships with others. We often assume that our perspective is the truth and we judge others based on their approach. One of the challenges of being human is understanding that our perspective is never the only one and not always the right one. Recognizing and admitting that the person next to you may be right when you are not requires humility. We must remember that being right is less valuable than understanding.

In every interaction we have a choice. We either take the time to understand, or jump to conclusions and start judging. To choose understanding is to open a door to connection. Empathy begins where judgment ends. It requires us to set aside our ego and embrace the vulnerability of seeing another’s perspective.

Anaïs Nin’s quotation suggests that self-awareness is one of the greatest tools we possess. If the world we view is shaped by who we are, then understanding ourselves becomes essential for understanding reality. The world speaks, but our hearts decide what we hear. If we want to change the landscape, we look at every morning, we don’t need to redraw the map. We just need to change the person looking at it through the window. Only then will we be able to connect with others, instead of talking to our own echoes.

Everrain

Gabriel Adrian, clasa a XI-a

The man opens his eyes to find himself in an unknown place, lying on the ground as rain droplets pour down around him, enveloping the whole scene. He pushes himself up, inspecting his arms, his mind a blank slate overwritten by an overwhelming confusion:

The man: Whe-Where am I? What happened to me?

The rain droplets hit the pond and splash violently next to the spot where he woke up, the natural amphitheater guiding them. The tall English Walnut that was shielding the man doesn’t sway in the wind thanks to its sturdy trunk. Two walnuts fall to the ground while he is looking around the area. One thing that catches his eye is the lake in the distance. It’s the only way out of this natural amphitheater that doesn’t involve rock climbing. It feels like the slushy gravel path surrounded by the occasional bush of myosotis he takes is almost inviting him deeper. At the end of the path there is a motorboat locked by a chain that’s tied to the small dock’s wooden piling pier posts with a padlock. He crouches down to inspect the motorboat. At first glance it seems to be in decent shape with the exception of having no fuel left and being sketchily patched up using a piece of duct tape on the gunwale. While thinking of a way to open the padlock, he hears the sound of a door opening from behind. When he turns around, he notices a shed hidden between a couple of maple trees.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

How convenient. Without much of a choice, he skeptically navigates towards the shed. The rain hasn't let up at all, making him slightly ease at the thought of shelter, even if just for a little bit. Entering the shed, he's still a bit skeptical. He pulls the string responsible for the light and everything comes to life, like a long-forgotten work of art left to dust away on a shelf. *A lot less eerie than I thought it'd be.* On the right side, under a window, there are a couple of flower pots, filled with blooming flowers, suggesting this shed isn't abandoned. One flower in particular stands out amongst the bed of colourful flowers, a pink spider lily. *I don't know what it is, but that pink flower seems… different.* The man approaches it cautiously. Despite that, he is being drawn in resembling some magical force that is acting on its own accord. He doesn't choose to reach out to the flower, yet his body seems to have a mind of its own. His resistance is hollow and futile, nothing more than a desperate attempt to regain control over this body in which he has no past and no future in store. When his hand makes contact with the pink flower, he starts feeling dizzy and collapses on the ground.

The man opens his eyes and finds himself in a totally different place, unable to control his own movement or speech, acting like a spectator. He is sitting under a large oak tree. The sun's rays are blinding, yet they beautifully compliment the plains filled with brightly coloured flowers. Next to him, a girl is carving a heart into the tree. She has a slender waist and silky black hair tied up in a high ponytail, swaying in the wind. Her unusual silver eyes catch the sun's light in a striking manner, making her cruelly beautiful face stand out. She wears a grey off-shoulder short sleeve t-shirt and a high waisted structured ruffled mini skirt that maintains its slight flare despite the strong wind. The silver bracelet on her left wrist glimmers. Her double-strap Mary Jane platforms are slightly scuffed. On the tree, the name Vera is already there, below it, an unfinished A, the knife paused mid letter:

Vera: Asher! Asher! Are you even listening?
Asher: (snapping back to reality) I am.
Vera: (slightly annoyed) Jeez, you always do this! What was I saying then?
Asher: …
Vera: (chuckles softly) See!
Asher: I'm sorry!
Vera: Let's take a photo together!
Vera: (pouting, turning her head to the side) That's what I was saying, but I guess I'm not important enough for you!
Asher: I said I was sorry! Look, I even brough that polaroid camera you kept bugging me about.
Vera: Really! Let me see!
Asher: (handing her the camera) Here.

Vera points the camera in their direction and the it clicks, printing out a photo. She takes it and flaps it around in the air before snuggling close to Asher and holding the photo up. The polaroid captures Vera's beauty, her silky hair standing out in the frame. Next to her sits a man with an unfamiliar face.

Asher: I wasn't ready!
Vera: But you still look great in this photo.
Asher: I guess…
Vera: (with an unguarded tone) Hey, let's come back here again sometime. This heart is proof of our love.
She smiles softly.
Vera: Right?
Asher: It is.
Vera: (pouting) At least sound a bit more excited, jeez!
Asher: You know that's just how I am—
Vera: (with a satisfied grin) I know, I know. It's fine!
Asher: (with a serious demeanor) What was it you wanted to tell me, Vera?
A heavy silence falls between them. Vera glances at Asher with a resigned look.
Vera: (softly) Will you promise me something?
Asher: What is it?
Vera: (almost pleading) Promise me you won't leave me alone again.

Asher: I promise.
Vera: (haltingly) It's… About my mother…
Asher: (looks at her with hopeful eyes) Are you ready to tell me?
Vera: (voice faltering) I—

Just when Vera was about to finish her sentence everything goes blank again. When Asher opens his eyes, he is back in the shed. *What was that about? Am I Asher? Slowly* getting up, he notices that the pink spider lily was gone, now replaced by a key that seems to fit the padlock keeping the motorboat docked. *Weird…* He starts searching around the shed to see if he can find anything else that could help him get out of her. **That said, where? To who?**

The shed isn't particularly big, however there are a lot of shelves to search. Most of them either contain old rugged tools or gardening equipment, with the occasional half empty can of paint. On one of the corner shelves that doesn't attract much attention was an unfired clay bird. Next to it is an old, yellowed book about gardening. The moment Asher thinks he's out of options he notices an out of place bookshelf. *What is it doing inside here?* Asher goes closer to inspect it. On the shelves there are books written by a variety of famous authors. Even so, one title sticks out like a sore thumb, which intrigues his curiosity. Where the Vow Ends. He reaches out to take it, however, due to his clumsiness it slips from his hand and falls to the floor, bouncing closer to the wall. While bending down to pick it up, he notices that behind the bookshelf is a dusty jerry can. He shifts his attention towards it and after a lot of effort he manages to move the bookshelf out of the way so he can gain access to it. He grabs it and dusts it off. Written on it is the word 'Gasoline' and the heaviness of the jerry can suggest it has a lot of fuel left.

He pulls on the string to close the lights before exiting the shed and closes the door behind him. The rain seems to have subsided just a tiny bit. When stepping on the dock, the man's attention is caught by the lake's reflection. Kneeling down, the same unfamiliar face from earlier can be seen in the water's reflection. *So, I really am… Asher. No… How could that… be?* Asher sits down on the dock and curls up in a fetal position. The rain is spattering against his shoulders. Time stretches while Asher is lost in thought.
Disembodied Voice: Go on, don't get stuck here.

The sound of the almost familiar, yet far away voice that he can't quite grasp properly sparks something in him. He gets up and looks around for any signs of a person.
Asher: Who's there?

He calls out, despite knowing by the way it sounded that the voice lacks a real body. Under the weeping sky, the man continues forward. Once he reaches the motorboat he attempts to unlock the padlock with the key. He first tries to insert it. It doesn't work. Then he turns the key over to the other side and it fits. The padlock seems to be slightly seized from the rust caused by the rain. Nevertheless, after a bit of force he manages to get it open. He steps on the boat. There is an old rag on the seat, a lantern down on the floor filled with fluid and a small metal box. He sits down and takes the metal box in his hands. Inside it is a box of matches. After a bit of trial and error caused by the heavy rain Asher manages to light up the lantern. He places the lantern on top of the engine, and in its pool of light, refills it with gasoline. Afterwards, he walks over to the front and sets the lantern down. He returns to his seat and pulls on the string four times before the boat fires up.

Asher sets out on an aimless journey traversing the lake. The visibility is very poor so he takes it slow. Fish can be seen flocking away at the sound of the boat, the heavy rain highlighting the phenomenon. He keeps this up for what feels like the better part of an hour before finally seeing a bit of land. He slowly creeps up to it and beaches the boat on the dirt shore. He notices a trail and takes the lantern with him before starting to follow it. Asher starts traversing through the woods with the only source of life being the lantern. The trees make the moonlight barely visible, the road ahead being almost pitch dark. Occasionally he can hear sounds of wildlife, making him stop in his tracks. The deeper he goes, the quieter it becomes and the sparser the foliage becomes. *Creepy.* While focusing on the road ahead, a thunderbolt splits the sky, making him jolt and trip on a branch sticking out of the ground. He tumbles forward, letting go of the lantern in order to brace the impact with his hands. The lantern cracks, being rendered useless. *Great, just what I needed… Now what?* A sublime crack through the foliage reveals a tiny bit of moonlight. He emerges through the bushes that served the role of a natural barrier and finds himself on what looks like a mountain road. On the right side is a tunnel

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

closed off by a pile of fallen boulders, traversing through a relatively tall mountain. On the left is a sign: "Welcome to Everrain". Without a choice he starts heading towards the unknown town.

He walks for 2 more minutes. The road bends sharply, and the town appears before him. *It looks… Odd.* Even from a distance he can gaze that something seems off about this so called 'Everrain'. Asher gets closer, the air thickening with no soul around to ease the tension. He cautiously steps foot into the town, observing his surroundings thoroughly. Most buildings seem to have been abandoned for a long time, with either broken windows and ruined interiors or boarded-up doors and windows covered with old newspapers. Despite that, the main road looks relatively clean, the only trash on the ground being newspaper pieces that were put up on poles which got soaked by the heavy rain before eventually tearing apart. Some light poles are holding up better than others, with a singular one still flickering in the distance. He walks slowly through the rain, he starts to figure out what each building used to be back in its glorious days, while this town was still lively and bustling with people going about their lives normally.

Asher walks by a dentist's office that's no bigger than a general store in which you can still see the meticulously placed tools through the sliver missing from the boarded-up windows. Next, he passes by a row of lifeless houses before briefly stopping in front of a small building. The sign reads 'Nightshade Florist'. The building isn't boarded up, practically inviting him to enter. Dark rows of withered flowers hang in vases filled with water. The more fortunate snake plants, cacti and dried flower arrangements paint a bit of colour in the picture. Walking around the dark shop illuminated solely by the moonlight's gaze he finds an article on the counter. He takes it with him, and before exiting the shop he takes one last look at the small bunch of plants that are still lush, offering one last moment of slight easiness. He looks at the article cut out from a newspaper under the singular flickering light post out in front of the store. His eyes fall on the head title: "22-year-old woman missing". For some reason unbeknownst to him this sends shivers down his spine. His eyes move to the contents. Most of the words are crossed out aggressively with a black marker. Asher reads the parts that are still left untouched: "Vera has gone missing on the morning of the 17th of June. It is believed she was last seen with that man before …". *Vera… I've heard that name before… Haven't I? Back when I touched that pink flower. What was it she said again … Don't leave me alone? Did I… No, no, I couldn't have! It wouldn't be… fair.* Asher's grip on the page falters, dropping it to the ground. The weight of the heavy rain droplets pins it to the ground. He falters for a second, staring at the post brawl bar in front of him that holds many untold stories before bending down to pick it up again and putting the article into the pocket of his jacket.

Asher is staring blankly ahead, still pondering over the note, when the sound of a rolling can attracts his attention. His eyes move towards the direction of the sound and he notices a rusty can that looks like it was used to keep a door open rolling onto the street. The store's door shuts closed. He starts moving forward, passing by rows of houses that progressively look even more deserted and lifeless. When he starts closing the distance between him and the store, the rusty can rattles at his feet and starts rolling forward, falling into what seems to be an abyss. After a couple of seconds, the sound of it hitting the ground can be heard. Knowing there's no way forward, Asher tries the door beneath the faded sign: JOEY'S GENERAL STORE; to no avail. The glass leaves him only one plausible choice: breaking it. Asher gets ready to strike with his elbow. Once. Twice. The glass shatters inwards. *That was tougher than I thought.* He reaches through the frame, finds the inside handle, and pulls. The door opens. Asher steps inside.

Caught in the heat of the moment, he momentarily fails to notice that a shard sliced through his jacket and cut him. He brings his hand up to try the light switch and feels the sting. *Ouch!* He stares at it and feels a relatively strong sense of uneasiness. He reaches up to the switch again, however flipping it does nothing. He starts slowly making his way through the isles, using the shelves in place of a guide. When he reaches the back of the store, a cone of light blinds him. After letting his eyes adjust for a second, he heads towards it. The light comes from what looks to be a back office. There, he finds a flashlight on top of a chair. *I guess that's my luck gone for the next year.* With a source of light, he backtracks into the store and starts searching what's left of it. The moment he exits the black office and shines the light forward it gets enveloped in the night's darkness. He moves closer to find a hole rectangular hole that's slightly bigger than the size of a person. Shinning the light down, he can see the pipeline trench, making this route useless. While Asher is walking down the isles his elbow rubs against one of the cold metal shelves sending a burning sensation through his

body, attracting attention back to his still fresh wound. When he gets to the front of the store, he still cannot see any bandage in site. For a moment, he considers using one of the many posters put up on the wall, but decides against it due to their uncleanliness. Asher starts walking back towards the office when something along the way catches the corner his eye. In front of the hole now stands a bandage with a note on top of it. He freezes in place. He slowly shines the light between each of the isles as he slowly approaches it. By the time he reaches them, every isle had been scanned. He slowly bends down to pick up the note and the bandage. Asher slides his hand across the note, feeling the thin imprints left by a fountain pen. Before turning it over to see what's written on it, he hastily patches his wound up. He turns the note around. His eyes fall on the writing: "I promised to take good care of you, didn't I?". Goosebumps lift on his arm. At the same time, he feels a cold shiver run through his spine he also feels the warmth of a pair of hands push him from behind. His body falls through the hole and he instinctively closes his eyes. He can hear the wind's rushing past, the sensation of falling dragging on for what feels like minutes. Much to his surprise, the landing is soft, almost like he was never falling to begin with. When he opens his eyes the bleak realism that make everything look void of colour baffles him.

There he is, lying on the couch underneath a dark shadow. Light rain taps against the window. He sits up to find a small, damp room that smells like oil paint. In the corner sits Vera, looking more disheveled. Her hair is slightly ruffled and less silky than before. A shadow creeps up from the corner until she's all silhouette. Her hand moves with practiced ease as the paintbrush's thin lines strike the canvas. The sound of rain becomes distant. Asher's gaze fixes on the small crack formed in the corner of the window. Before long, a thud snaps him buck to the world:

Vera: Asher! Asher! (irritated) Asher!

Asher: Yes!

Vera: (eager, her silver eyes shining despite the world's desaturated colours) Come take a look at this!

Asher: (approaches the canvas) This is great!

Vera: Really?! I'm glad you like it!

Asher: Of course! It's our special place, how could I not?

Vera: (looking at the floor) Yeah…

Asher: I think…

He brought a finger over his mouth, gaze staring into the void.

Asher: You should try submitting it to a competition.

Vera: (gaze still fixed on the old floorboards, voice slightly cracking) I— I… Can't.

Asher: (slightly disappointed) But… Why not?

Vera: I guess I… Never told you.

Asher: Tell me what?

Vera: I— I actually went to art school. After my mother died.

Asher: Isn't that good?

Vera: My dad didn't approve of it, so I had to work a night job to pay for it. But…

Vera starts shedding quiet tears and her voice wavers.

Vera: It started taking more and more of my time.

Asher softly hugs her.

Vera: I tried before, but they never got accepted, and I slowly stopped painting.

She starts full on sobbing.

Asher: (in a soft tone) It's alright now.

Vera: What if I fail again?

Tears run down her face.

Asher: That won't be the case.

Vera: How can you be so sure?

Asher: Because this time you're painting with emotions.

Vera: I— I— I—

Asher: Shhh…

Asher: (pats her head gently) You don't have to say anything. Everything will work out this time.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Vera: (wiping her tears away) Is it alright to believe this time?
He breaks the hug and looks at her red-rimmed eyes.
Asher: It's alright.
Vera: I'll believe. This time I'll believe it.
Asher: Yeah.
Vera: Could you make some tea? You know how I get when I cry.
Asher: Sure.

Asher cautiously makes his way through the room, to the doorway leading towards the kitchen. He'd chosen every word. Having said what he was feeling, his shoulders feel lighter, like a weight had been taken off them. The man was expecting the usual second doubting that comes after such a moment, but every voice inside his head became quiet, like nothing else was left to be said. Making his way into the kitchen, he begins searching for a tea kettle. While doing so, his arms open multiple drawers: silverware, plates, cups, mugs. Finally, he stumbles onto drawer that has it. Water starts flowing, filling the kettle. Asher lights the stove and places the kettle on top of it. In doing so, he spots a box of teabags on the shelf nearby, taking one from inside and placing it inside. The man returns to the living room, waiting for the shrieking to start sounding from the kitchen.

On the couch sits a face-down spread-open book. The spine reads the title: "Into the Storm by Victor Delmore". Captivated by the way it was left, Asher picks it up and starts reading from the pages. After reading for a bit, based on his limited understanding, it's about the life of a woman, Elara, who loves painting, despite all the people in her small town making up rumours about her work and trying to drag her down. He keeps reading and gets to a part that describes in uncanny detail the tragic events that follow the peer pressure and never-ending voices burdened by her. After a particularly bad failure at an art gallery, Elara goes back to town, the ever-growing voice becoming even louder this time. A heavy storm hits the town. Not being able to take it anymore, she decides to leave this cursed place behind in hopes for a fresh start. She packs her bags, takes the keys to her car and leaves. The moment she thinks she's away and never having to deal with it, a pair of headlight appears right before a bend. The car starts skidding onto her lane, crashing into her. The car is flipped upside down and it catches on fire.
Asher: The detail about her death in this book is gruesome. Just saying the car caught on fire would have been enough.
Vera: It is quite heavy. I heard it's based on a true story.
Asher: There's no way that's true.
Vera: You never know. After all, you can't make it that detailed without seeing it first-hand.
Asher: Perhaps.

An unexplainable drowsiness washes over him. His eyelids slowly start closing on their own from time to time. He lays his head on the couch's cushion as the sounds of Vera's paintbrush slowly start fading.

Asher, feeling rested, opens his eyes to see the night's sky, standing in the pipeline trench, unharmed. The heavy rain turned into a heavy shower. He gets up and looks around, though there is not much to see apart from the pipe that's cut open as the only way forward. The man turns on his flashlight and walks inside it. *Maybe… It's not trying to hurt me. Besides, this is the only way to go.* His earlier hesitation is now lessened. The darkness deepens, his footsteps echoing through the hollow tunnel. The echoes drop in pitch. A ray of light makes its way into the tunnel from above. Asher looks up, sees an out of reach exit and moves forward, stumbling upon a t-shaped branch. A drop that's about half a meter deep separates the work in progress pipe from the rest of the sewage system. He drops down, feeling the flowing water submerge his ankles.

The man reaches into his wet pockets trying to find nothing in particular, yet his hand lands on something cold and circular. He pulls it out to find that it's a coin, in spite of the fact that his pockets were definitely empty before the fall. Faced with a decision between the 3 pathways, he starts off by going forward, into the unsettling dark. Water swishes beneath his feet as he threads forward into the unknown void that's being illuminated by the old flashlight. The tunnel curves left, continues forward for a couple of steps before turning right again. An iron gate that restricts Asher from going deeper enters his sight. On the ground, right in front of him stand fallen pieces of a lever's shredded housing along with the lever itself. The wall where it

was supposed to be looks completely destroyed, something similar to claw marks digging into the red brick, resembling of a feral animal. *What could have happened here?* The lever itself looks to be in usable condition. Therefore, the man grabs it and starts heading back to the beginning.

The right path is similar in style to the middle one. This time, the darkness seems to be even deeper than before. After following the tunnels curvature to the left, Asher finds himself at what seems like another cross in the tunnel, though the thought is short lived as the path forking to the right is once again closed by another iron gate. In front of him is a gap through which the water can continue its course. Above it is a maintenance room, with ladders on each side of the wall allowing for access. He climbs up one of the ladders and walks towards the door with a big yellow warning sign on it. The handle clicks, but the door doesn't budge. *It's locked.*

Asher looks around the door, paying little attention to the almost crumbling brick walls. Failing to find anything noteworthy, he heads back the way he came, past the fork in the road. In front of him, above a fall that's about 3 meters, a key is dangling from a rope, slightly out of reach. *Hmm… I can't reach it.* The man's hands fall into his pockets. *That's it! The coin!* Asher sets the lever down, grips the coin tightly in between his fingertips, draws his arm back, and with one swift motion hurls the coin forward. As the rope swings backwards, and the forwards, echoes of a clanking sound can be heard as the coin hits the ground. He stretches out his arm and catches the key, untying it from the rope. *Could this fit in that door from earlier?* Now, with a clear goal in mind, he grips the lever once again and heads back to the locked door from earlier.

His fingers find the keyhole in the slightly dim tunnel and guide the key inside the lock. The lock turns without a hitch. Click. The door opens.

Inside, a flickering dim light shines on a metal sign: GATE CONTROL. Underneath, only a cold, steel box with plastic buttons of different colours lays. *Why is it like that in the middle?* Asher moves closer, his shadow slowly covering the barely illuminated control panel. *That's strange. It looks like the lever I picked up is useful after all*. In the middle of the panel sits a slit that a lever could fit in. Therefor, he tries lowering the lever into it. Click. His hands pull down on it and a metallic, rusty sound can be heard in the distance. The dim light that was bringing little warmth to the room earlier fully dies down. Slam. Slowly, his body makes a 180-degree turn. *Oh no…* Just as he suspected, the door is closed. His legs dash forward, hand desperately twisting the handle, metal clicking harder and harder with each failed 90-degree turn. A soft clatter breaks through his panic. Once again, slowly, his body turns around. A warm glow illuminating the concrete. A small, torch keychain that must've fallen from the ceiling sits on the ground. In addition to kneeling down to pick it up, the man inspects it. While turning it around, he accidentally presses a switch and turns it off. All of a sudden, the room lights up with warm light. It takes a second for his eyes to adjust to the change. In front of him stands the woman from the strange 'dreams' he was having. The same alluring silver eyes, the same silky-smooth hair, the same contagiously radiating smile:

Vera: Do you remember?

Asher: (hesitating) I…

Vera's knees hit the ground. Tears roll down her cheeks, and she starts crying hysterically, head down, hair layering in front of her face.

Vera: Why? Why? **Why Why WHY?**

Asher's back slams against the door.

Vera: YOU PROMISED ME.

Asher slowly approaches her…

Vera: YOU PROMISED ME!

…then gently kneels down…

Vera: YOU PROMISED—

…and places his hand on her shoulders….

Vera: —ME

Vera feels the warmth on her shoulders.

Vera: (with a shaking voice) How could you?

Asher: (brushing her hair to the side) Shh…

The man pats her head.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L
Vera: Y—You… Always used to that.
Asher: …
Vera: All this time…
She looks up, her alluring eyes staring straight into his.
Vera: (smiling) And I can finally help you!
Asher: Help… me?
Vera throws herself into a hug, almost knocking Asher to the floor
Vera: Yes!
Asher: Wait… (confused) Where did you come from?
The hair on his arms lifts up at the thought of it, and then, slowly, he backs away warily. Warmth. Her small hand is felt once again on Asher's. Vera clasps his arm tightly and doesn't let go.
Vera: DON'T. I— I—
The words fall in pieces, like a mirror brutally hitting the ground.
Vera: I was always here!
Vera: (quieter) Next to you…
Asher: No! No! That can't be… can't be true…
Vera: (trailing) But it is…
Asher: HOW CAN IT BE?
Vera: I— I don't know! Please… Please…
Vera clasps her hands over her face.
Asher: Alright… Let's just go.
Vera: Ok.
The man starts heading toward the door, Vera following closely behind.
Vera: Wait! Are we… Really going out there?
His hands twist the door knob. Creek.
Asher: We have to.
Her gaze fixates on the floor.
Vera: I guess so…

The two start heading back towards the t-shapes branch. The woman's hand tugs against his jacket each step of the way. As they reach the crossroads, they come to a halt.

Vera: Why did we stop?
Asher: I'm not sure which way we should go first.
She looks to her right. Pitch blackness.
Vera: Let's just…
Vera: (fading) Continue forwards…
Asher: Forwards it is!

While coming up on the drop, he notices that the, previously shut gate, is now open. Without a second thought, Asher crouches down, ready to drop down. Vera's thigh grip on his jacket slowly loosens before letting go completely. The man eases down on the ledge, takes a deep breath, and drops down, bracing his legs for impact.

Vera: Asher?
Asher: Come on! I'll catch you.
Vera: But…
Asher: Just do it! No point in dwelling over it.
Vera: Alright.

She closes her eyes and follows Asher's earlier moves. He catches her flawlessly, like a princess.

Asher: That wasn't so bad, was it?
Vera: Yeah…
Vera's cheeks turn a bright shade of pink.
Vera: (averting her gaze) You can put me down now…

Asher: Right…

He slowly lets Vera back on her feet. They continue forwards and find themselves in a square room lit by the warm glow emitted by bulkhead lights. Most walls are overgrown with moss, with the occasional break caused by crumbling bricks. On the left, 4 keyholes with crests above each of them sit next to another shut gate. In front of them, a corridor leads to a room with a fallen, flickering light. On the right, behind a gate operated by a large iron wheel stands one long corridor, with tunnels branching in different directions.

Asher makes his way over to the iron wheel. His hands feel the resistance while turning it. The two continue forward, Vera tightly gripping his jacket. The flashlight shines on the damp walls. He takes the first path to the left and stumbles upon a round room filled with ankle-height water. In the middle, on top of a stone block sits one key with an eagle keychain attached.

Threading his step carefully, he slowly creeps up on it and picks it up. In that moment, in front of him, from the ceiling falls a creature. His light shines on it to reveal its appearance.

It has Vera's exact silhouette. The same height, the same stance, the same slender waist. Even the way it stands is the same, that slight shift of weight, that tilt of the head when she's about to speak.

But it doesn't make a sound. The chest rises and falls beneath the membrane. It's like the surface of a jellyfish, firm but wet. The fingers twitch. The head tilts just a bit too far.

It wears a summer romper with no patterns, in pure white, completely unaffected by the murky sewer water it fell into.

The romper is too short.

It rides up its thighs, revealing only a thin, pale membrane underneath instead of underwear. Wet-looking. Stretched. The fabric clings to it like its life depends on it.

On the upper part of the thigh, the membrane hasn't fully formed. It transitions from a gray, smooth surface to the thinly formed membrane, like skin that gave up trying to be something else halfway through.

The front is fully unbuttoned, the fabric hanging open. Beneath it, veins bulge and shift. No sternum. No navel. Simply a wet-looking, stretched surface that is trying to look like a torso. It glistens under the flashlight's shine.

One strap sits below its shoulder. The other sits too high. Its face is smooth, covering the skull. It's perfectly flat. An even thinner membrane pulled tightly over the skull, so thin the bone nearly reveals itself. It pushes through the only ridge, pale and sharp, with two narrow slits. The nostrils flare once, as if catching the unfamiliar scent present in the room.

The white romper is the only thing it wears. It does not fit, like an excruciatingly bad attempt at mimicking the way a human would dress.

A human would fix the strap.

A human would choose an appropriate length.

A human would button the front.

This thing doesn't. It just stands there in Vera's shape, waiting.

It starts moving towards them.

Asher backs up, Vera gripping his arm event harder. He looks around the room. A rusty crowbar in the corner. He dashes towards it. His hands grip it tightly. The thing closes in. When within an arms reach, Asher swings violently, aiming for the head.

It doesn't flinch.

The shape swings at him. He moves left and hits it again. The stolen silhouette stumbles. Thump. It's body hits the ground, fingers still twitching. The crowbar strikes the featureless face until it no longer moves.

Vera blinks once. Her expression remains composed, but her hand slowly rises to her mouth.

Vera: It's—

The words echo.

Vera: It's wearing—

Her body shivers. She grabs onto Asher again and buried her face in his chest. He hugs her.

Asher: It's okay. Just listen to me.

His face twitches, the thing lying on the ground in front of his eyes.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 117, BUCUREȘTI
PROF. COORDONATOR CIREȘ ADRIANA

O lecție de viață

Cristea Maria, clasa a V-a

„Nu vezi bine decât cu inima. Esențialul este invizibil pentru ochi.” Antoine de Saint-Exupery, *Micul Prinț*

Venise și ziua examenului. Aveam emoții mari, dar încercam să le țin sub control. Era ziua în care trebuia să dau, să demonstrez tot ce era mai bun în mine. Stăteam cu foaia goală în față și mă gândeam la întrebarea care, inițial, mă blocase: „Care este persoana, din afara familiei, care ți-a influențat cel mai mult viața și de ce?”. Mă gândeam intens la subiect și, deodată, mi-a apărut în minte, ca o lumină, imaginea d-lui Rohan, antrenorul meu de baschet, iar textul a început să curgă, parcă de la sine.

Îl cunoscusem într-o dimineață în care mă hotărâsem să lipsesc de la școală, pentru a mă antrena la baschet, marea mea pasiune. Aveam meci peste exact o lună și voiam să fiu cel mai bun de pe teren. Și apoi, în ceea ce privește școala, eram convins că, într-un fel sau altul, voi reuși eu să trec și de clasa a V-a. În dimineața aceea, eram singurul de pe teren. Era devreme, iar soarele călduț, aerul proaspăt și răcoros, copacii înfloriți și muzica din căști îmi dădeau aripi. Parcă pășisem pe un tărâm magic, uitasem de toate problemele de acasă și de la școală, mă simțeam liber și fericit și simțeam că am controlul total asupra mingii, ceea ce-mi dădea putere și încredere. Nu știu de cât timp jucam, când, deodată, fără să pot explica de ce, am simțit că sunt… privit. Am întors capul și, într-adevăr, un bărbat înalt, de pe marginea terenului, mă urmărea cu privirea. Nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Mi s-a părut cam îngâmfat, dar nu mă interesa. L-am ignorat și am continuat să arunc la coș, fredonând „Twist & Shout”, a celor de la Beatles. Eram atât de concentrat, încât nu-l văzusem că s-a apropiat.

— Auzi, Beatles, tu n-ar trebui să fii la ore? a zis el, privindu-și ceasul. În ce clasă ești?

Primul lucru care m-a izbit la el au fost ochii, de un albastru intens. Privirea îi era foarte directă și, cumva, autoritară. Părea foarte sigur pe el, te domina. De aproape, era mai înalt decât mi se păruse și avea o alură sportivă.

N-aveam chef să-i răspund la întrebări, nu-l cunoșteam, nu aveam nicio treabă cu el și nu eram obligat să-i dau lui raportul. Chiar îmi dădea o senzație de iritare. Am vrut să-mi iau mingea și să mă duc la celălalt coș, dar mi-a luat-o, cu o mișcare fulgerătoare, de expert, și a început s-o bată, fără ca măcar s-o privească. Mi-am dat seama că-l enervasem, pentru că ochii îi scăpărau.

— Deci, mai încercăm o dată și ultima: în ce clasă ești și de ce nu ești la ore?

Mă intimidase, nu prea mă puteam uita în ochii lui, dar am încercat să nu-i arăt asta.

— Nu obișnuiesc să vorbesc cu străinii, iar pe dumneavoastră acum vă văd pentru prima oară. Îmi puteți spune, vă rog, cine sunteți?

— OK, corect! a spus el zâmbind și mi-a plăcut zâmbetul lui, cald și deschis. Sunt noul director al școlii, e prima mea zi aici.

„Aaaa, super!”, m-am gândit. „Ce «noroc», am dat fix peste cine nu trebuia!”

I-am spus că eram într-a V-a și că făceam parte din echipa școlii. Ne calificasem în sferturile de finală ale olimpiadei de baschet și nu voiam să irosesc nicio clipă.

— Înseamnă că ne vom întâlni foarte des! Antrenorul vostru va lipsi o perioadă, așa că voi prelua eu echipa. Acum, treci la ore! Ne vedem după-amiaza, la 17:00, te rog să nu întârzii!

Așa l-am cunoscut pe dl. Rohan și nu am bănuit atunci cât se va schimba viața mea. Luna care a urmat până la meci a fost un… calvar. Era foarte dur și exigent și, uneori, mă gândeam că parcă avea ceva cu mine, parcă nu mai scăpam de el, tot timpul avea ceva de corectat. Începea cu o încurajare, după care

continua cu ceea ce trebuia să îmbunătățesc. Și mereu era ceva de îmbunătățit. Și nu numai referitor la baschet, ci legat de… tot: comportament, atitudine mentală, școală, viață etc.

La început, ne-a prezentat regulile lui: să ne respectăm unii pe alții, să fim sudați ca echipă, să fim corecți, punctuali și muncitori, să avem încredere în noi și, foarte important, să nu neglijăm școala. Orice medie sub 7 ducea automat la excluderea din echipă. Asta m-a îngrozit, pentru că eu aveam o grămadă de note de 5 și 6 și supraviețuisem lejer și așa. Mă interesa doar baschetul. Dar tocmai pentru că a condiționat includerea în echipă de note, din momentul acela, a trebuit să încep să mă preocup și de școală.

Apoi, a avut câte o discuție cu fiecare dintre noi. Speram să nu dureze și nu aveam de gând să-i spun prea multe, dar m-am trezit povestindu-i lucruri pe care încercam să le țin doar pentru mine: că îl vedeam pe tata doar de două-trei ori pe an, pentru că era plecat la muncă în Spania; că mama și cei doi frați mai mici rămăseseră în satul nostru, de lângă Vălenii de Munte; că-mi era foarte dor de ei; că locuiam cu o mătușă mai în vârstă, de care nu mă simțeam prea apropiat; că nu-mi plăcea școala, ci doar baschetul; că visam să devin jucător profesionist.

M-a ascultat cu răbdare și, la sfârșit, mi-a spus:

— Ok, facem un pact: dacă vrei cu adevărat baschet, te voi ajuta! Dar trebuie să te ții de treabă, nu-mi place să-mi pierd vremea. Și neapărat îți vei face școala cum trebuie. Ascultă aici: să nu-ți pui niciodată toate ouăle într-un singur coș! În viață, e bine să-ți păstrezi toate ușile deschise. Asta îți dă șanse și libertatea de a alege.

Ești băiat isteț și puternic, știu că poți orice, dacă îți dorești cu adevărat și dacă muncești pentru visurile tale.

Eu nu mai avusesem discuții atât de deschise cu nimeni. Simțeam că-i pasă, că mă trata franc, de la egal la egal. Simțeam că puteam avea încredere în el și, la rândul lui, și el îmi acorda încredere. Și parcă nu-l puteam dezamăgi.

M-a schimbat mult discuția aceea. A fost ca un nou început. Pe măsură ce am început să-l cunosc, m-am apropiat de el și am fost din ce în ce mai deschis. Nu mi-a fost deloc ușor, pentru că nu era adeptul confortului călduț, era genul de om care te provoca, te împingea să-ți cunoști și să-ți depășești limitele. M-a eliminat temporar de două ori din echipă din cauza notelor și o dată din cauza comportamentului. Chiar dacă l-am urât sincer în acele momente, în sinea mea am știut că avea dreptate.

Aud și acum cuvintele lui: „Lucrurile grele te ajută și te antrenează și pentru sport, și pentru viață. Cele ușoare te fac leneș și doar te limitează."

Cu pași mici, dar consecvenți, m-a învățat să mă organizez, să mă concentrez pe lucrurile importante și să nu renunț să sper și să muncesc. Și, foarte important: să nu mă las niciodată copleșit de frică sau de neputință.

Pe parcurs, mi-am dat seama că, în spatele durității lui, se ascundea un suflet mare, profund și bun. El era ca o carte: nu contează coperta, ci conținutul.

Dl. Rohan a fost prima persoană pe care am învățat s-o „văd" cu inima. Pentru că, într-adevăr, nu vezi bine decât cu inima. Esențialul este, de cele mai multe ori, invizibil pentru ochi.

Să fim mai buni

David Ema, clasa a V-a

„Bunătatea fără margini este singura care poate să ne facă nouă sau celorlalți viața mai frumoasă." Lev Tolstoi

Bunătatea este una dintre cele mai importante calități ale unui om. Dacă fiecare om ar fi puțin mai bun, lumea ar fi un loc mai frumos. Citatul lui Lev Tolstoi este un citat frumos și adevărat pentru că bunătatea este

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

suficientă să schimbe lumea, ea ne face viața mai frumoasă și mai luminoasă. Totodată bunătatea este cea care ne dă speranță.

Bunătatea înseamnă să oferi ajutor și înțelegere. Înseamnă să faci un gest frumos pentru o persoană, fără să aștepți nimic în schimb. Și poate acest gest frumos va determina persoana căreia îi este adresat să ajute o altă persoană, generând un lanț de gesturi frumoase, ca un copac care își întinde rădăcinile și ramurile în toate direcțiile. Bunătatea nu înseamnă doar fapte mari, înseamnă și un zâmbet adresat unei persoane necunoscute, care poate îi va însenina ziua sau un ”mulțumesc ” spus din suflet îi va aduce cuiva culoare într-o zi gri. Bunătatea are o putere extraordinară, face viața mai fericită nu doar pe a celui care primește bunătate dar și pe a celui care o oferă. ”Vorbele bune nu costă mult. Reușești totuși să faci atât de mult cu ele.” scria Blaise Pascal, matematician si fizician francez.

Scriitorul Henry James a spus :”Trei lucruri sunt importante în viață: primul este să fii bun, al doilea este să fii bun și al treilea este să fii bun.” Dacă oamenii ar fi mai buni, mai răbdători și mai dispuși să se asculte unii pe alții, conflictele nu ar degenera în războaie. Bunătatea ne învață să respectăm viața și drepturile celorlalți și să căutăm soluții pașnice. Tot bunătatea ne învață să fim mai toleranți și înțelegători și să acceptăm diferențele dintre noi.

Războaiele pornesc din dorința de putere și pentru că oamenii nu își acceptă culturile și ideile diferite, iar bunătatea ne învață cât de frumos este să trăim în pace și armonie, chiar dacă nu suntem la fel. Nelson Mandela, cunoscut luptător pentru drepturile omului, a spus:” Lumea are nevoie de mai multă bunătate și mai puțină ură.” Pentru că bunătatea face să dispară neînțelegerile, neîncrederea și ostilitatea, face ca lumea să fie mai bună și mai luminoasă. Am ales citatul lui Lev Tolstoi pentru că eu cred cu adevărat în bunătatea oamenilor și în minunile pe care le poate face.

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 84, BUCUREȘTI
PROF. COORDONATOR TEODORESCU EMANUELA

Curajul în fața singurătății

Cimpoeru Daria Nicole Andreea, clasa a VII-a

”Karana s-a confruntat cu multe provocări, inclusiv vreme severă, câini sălbatici periculoși și sentimente de singurătate”.

Când citesc aceste cuvinte, simt frica și dificultățile prin care a trecut Karana, dar și curajul ei mare. Viața uneori ne pune în fața unor probleme grele, dar exact atunci aflăm cât de puternici suntem. Îmi imaginez o insulă pustie, valuri mari care se sparg de țărm și cu cerul plin de nori negri. Singurătatea este apăsătoare, iar pericolul poate apărea în orice moment. Totuși Karana nu a renunțat. Ea a folosit mintea și inima ei pentru a se descurca. Nu era doar o luptă cu natura sau cu câinii sălbatici, ci și cu frica ei.

Această poveste mă face să mă gândesc la propriile mele probleme. De câte ori am evitat ceva pentru că părea greu sau înfricoșător? Karana ne arată că adevăratul curaj nu înseamnă să nu ne fie frică, ci să mergem mai departe chiar dacă ne este frică. Fiecare problemă poate fi o lecție, iar singurătatea poate fi o șansă să ne cunoaștem mai bine.

Cred că fiecare dintre noi are propria ”insulă a delfinilor albaștri”, un loc simbolic unde trebuie să înfruntăm greutăți. Nu este neapărat o insulă adevărată, ci un moment din viață când trebuie să trecem prin lucruri grele. Uneori ne simțim singuri, speriați sau nesiguri, dar exact atunci trebuie să găsim curajul de a merge mai departe. Povestea Karanei ne învață să fim răbdători și puternici chiar și atunci când totul pare dificil.

Din povestea ei am învățat că problemele nu sunt sfârșitul lumii. Ele ne ajută să devenim mai puternici și mai încrezători în noi. Curajul nu înseamnă să nu avem probleme, ci să nu renunțăm atunci când apar. Iar

atunci când reușim să trecem peste greutăți, ne dăm seama că fiecare zi în care nu am renunțat este, de fapt, o mică victorie.

“Limpede nu vezi decât cu inima. Esențialul e nevăzut pentru ochi.”

Iosivoni Maria, clasa a VII-a

Citatul aparținând lui Antoine de Saint-Exupéry (”Micul prinț”), dezvăluie, în opinia mea, o idee profundă despre condiția umană. Acesta reprezintă o metaforă a cunoașterii autentice, sugerând că adevărul nu se arată, ci se simte, pentru că în această lume dominată de aparențe, unde ochii caută forme și culori, sufletul este singurul care pătrunde dincolo de suprafață.

Limitele percepției umane sunt evidențiate de ”a vedea” și ” a simți”. Ochii, simbol al concretului, pot fi înșelați de aparențe, la fel ca o oglindă care reflectă doar exteriorul. Inima, în schimb, este personificată să ”vadă”, devenind astfel un simbol al adevărului, ceea ce înseamnă că realitatea profundă nu este accesibilă prin simțuri, ci prin trăiri. Esențialul nevăzut pentru ochi dă o valoare aparte realităților invizibile, cum ar fi iubirea, prietenia, bunătatea, generozitatea, care leagă oamenii între ei asemenea unor fire nevăzute, acestea fiind elemente care dau sens vieții și ne ajută să construim relații solide. Astfel, prin această metaforă, autorul sugerează că adevăratele comori ale vieții nu sunt la suprafață, ci există în adâncul sufletului.

Consider, că, acest citat ne oferă și o lecție de viață. Într-o lume grăbită, plină de prejudecăți, de judecăți superficiale bazate pe aparențe, este necesar să dezvoltăm răbdarea și empatia. A privi cu sufletul înseamnă să asculți dincolo de cuvinte și să înțelegi dincolo de gesturi și înfățișări, ca și cum am aprinde o lumină care ne permite să descoperim frumusețea ascunsă a oamenilor și lucrurilor din jur. Ar trebui să fim mai atenți la emoțiile noastre și ale celor din jur, să ascultăm sincer și să înțelegem fără să judecăm. Trebuie să dăm dovadă de empatie, să fim sinceri și să avem răbdare pentru a descoperi ceea ce nu este vizibil imediat. Mai mult decât atât, trebuie să învățăm să apreciem lucrurile simple care, deși nu impresionează prin aspect, au o valoare profundă.

Pentru a percepe astfel realitatea ar trebui să avem o anumită sensibilitate, empatie, față de cei ce ne înconjoară, pentru că sufletul devine un ochi invizibil, care este capabil să observe nuanțe pe care privirea obișnuită nu le vede. Așadar, prin ochi descoperim lumea, iar prin inimă ajungem să o simțim cu adevărat. Acest citat ne arată că trebuie să depășim percepția obișnuită și să descoperim adevărul, pentru că adevărata cunoaștere începe acolo unde privirea nu mai ajunge. Din punctul meu de vedere, noi, oamenii, putem vedea frumusețea din jur prin empatie, sinceritate, deschidere, iar lucrurile esențiale, deși nevăzute, trebuie căutate și păstrate vii în suflet de fiecare dintre noi.

Esența invizibilă a lucrurilor

Sâmpetru Maria Gabriela, clasa a VII-a

„Nu vezi bine decât cu inima. Esențialul este invizibil pentru ochi.” Antoine de Saint-Exupéry

Micul Prinț este o operă literară atemporală, adresată atât copiilor, cât și adulților. Deși, la prima vedere, poate părea o poveste simplă, destinată celor mici, profunzimea ideilor și simbolistica acesteia o transformă într-o lectură deosebit de valoroasă pentru orice cititor. Publicată în anul 1943, cartea este considerată una „fără vârstă”, deoarece abordează teme universale precum prietenia, iubirea, responsabilitatea și sensul vieții. Citatul ales reprezintă cheia de interpretare a întregii opere. Prin aceste cuvinte, autorul transmite ideea că adevărata valoare a lucrurilor nu poate fi percepută prin simțuri, ci prin trăire interioară. Lumea nu trebuie privită doar în mod superficial, ci înțeleasă în profunzime, prin emoții și sentimente.

În primul rând, citatul evidențiază importanța relațiilor autentice dintre oameni. În universul creat de autor, Micul Prinț descoperă, prin experiențele sale, că legăturile emoționale sunt cele care dau sens existenței. Relația sa cu floarea este una complexă, bazată pe iubire, dar și pe neînțelegere, ceea ce reflectă fragilitatea sentimentelor. Abia după ce pleacă de pe planeta sa, el înțelege cât de importantă era această legătură. De asemenea, întâlnirea cu vulpea are un rol esențial în formarea sa, deoarece aceasta îl învață ce înseamnă „a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

îmblânzi", adică a crea o relație unică și specială. Astfel, Micul Prinț ajunge să înțeleagă că responsabilitatea față de cei pe care îi iubești este esențială.

În al doilea rând, citatul pune în lumină contrastul dintre perspectiva copilului și cea a adultului. În operă, adulții sunt prezentați ca fiind preocupați de lucruri superficiale, precum puterea, banii sau statutul social. Aceștia pierd din vedere esența vieții și nu reușesc să aprecieze lucrurile simple, dar cu adevărat importante. În opoziție, copilul are capacitatea de a vedea dincolo de aparențe, de a simți și de a înțelege lumea într-un mod sincer și profund. Prin această opoziție, autorul transmite o critică subtilă la adresa societății moderne, în care valorile autentice sunt adesea ignorate.

Un alt aspect important evidențiat de citat este legătura dintre vedere și cunoaștere. Deși oamenii tind să acorde încredere exclusivă simțului vizual, autorul sugerează că acesta este limitat. Adevărata cunoaștere nu se realizează doar prin observare, ci prin implicare emoțională. A înțelege cu inima înseamnă a empatiza, a simți și a acorda importanță lucrurilor care nu pot fi măsurate sau cuantificate.

De asemenea, citatul poate fi interpretat și ca o invitație la introspecție. Cititorul este îndemnat să reflecteze asupra propriilor valori și asupra modului în care percepe lumea. Într-o societate dominată de aparențe și materialism, mesajul operei devine cu atât mai actual. Ne pierdem adesea în detalii nesemnificative și uităm să acordăm atenție lucrurilor esențiale, precum relațiile, emoțiile și momentele autentice.

Stilul narativ contribuie, la rândul său, la transmiterea mesajului. Limbajul este simplu, dar plin de semnificații, iar simbolurile sunt ușor de recunoscut, dar profund interpretative. Personajele întâlnite de Micul Prinț reprezintă tipologii umane, fiecare ilustrând o anumită slăbiciune sau limitare. Prin intermediul acestora, autorul construiește o adevărată lecție despre viață.

În concluzie, citatul sintetizează mesajul central al operei Micul Prinț. Acesta evidențiază importanța sentimentelor, a relațiilor autentice și a capacității de a vedea dincolo de aparențe. Opera lui Antoine de Saint-Exupéry rămâne una de referință în literatura universală, oferind cititorilor nu doar o poveste, ci și o lecție profundă despre viață. Prin simplitatea și sensibilitatea sa, această carte ne învață să redescoperim esențialul și să privim lumea cu inima.

LICEUL TEORETIC „DAN BARBILIAN", CÂMPULUNG, ARGEŞ

PROF. COORDONATOR PÎSLARU CRISTINA MIHAELA

Măsura unei iubiri fără măsură

Mastan Ioana Cătălina, clasa a XII-a

„Mi-am amintit de toate momentele în care ne-am ținut de mână și am realizat că iubirea nu este doar o dorință, ci un adăpost împotriva unei lumi care nu ne înțelege." Kazuo Ishiguro, *Never Let Me Go*

ADORM ... Și sunt îndrăgostită de o iluzie. Pare atât de perfect în visul care mă copleșește, atât de strălucitor, de magic, de...REAL. Este blând, stând ferm în fața mea. Mâna îi alunecă de pe claviculă pe talie, iar eu îmi îngrop fața în pieptul său acoperit de haina călduroasă. Maxilarul îi este încleștat, iar ochii îi mijesc de ... STAI! E REAL. NU E VIS.

Avem nevoie de acea iubire care nu măsoară distanța, nu caută perfecțiunea și nu urmează niciun standard. O iubire care se mândrește cu tine, fără să fie cea mai bună, rămâne fără să o ceară și nu lasă nicio îndoială despre valoare ta. O iubire care poate uita detaliile poveștilor tale, dar care își amintește mereu de ceea ce contează pentru tine. O iubire care nu are nimic de demonstrat, nu îi pasă de neajunsurile tale, dar care crede că poți fi mereu mai bun. O iubire care nu găsește căldură de la altcineva. O iubire care știe să alerge în brațele tale, chiar și atunci când lucrurile sunt mai puțin plăcute. O iubire care învață toate modurile posibile pentru a nu-ți frânge inima. O iubire care trece peste orice. O iubire care nu este ca în filme, ci care este REALĂ. Viața îți oferă o singură dată aceeași persoană.

Te îndrăgostești de suflet. Și ... a fi frumos, dar nu ca cei din reviste, ci după cum gândește, pentru strălucirea din ochi și pentru vorbele de iubire, pentru capacitatea de a aduce un zâmbet, chiar dacă tristețea domină. Nu a fi frumos pentru temporaritate, ci pentru SUFLET. Este important să găsim o iubire ușoară. Foarte ușoară. Genul de iubire în care nu există semnale amestecate, doar tu și acea persoană care vă uitați

unul la celălalt. O iubire altruistă. Genul de persoană care ar face orice pentru tine fără întrebări. Genul de iubire în care cineva pur și simplu are interesul pentru inima ta. Tipul de iubire în care iubirea ta formează atât de mult din a lor. O iubire care să fie dispusă să facă sacrificii. Genul de persoană care te va găsi la jumătatea drumului. O iubire credincioasă. O iubire care să te ierte. Genul de persoană care te va vedea că faci greșeli, dar care te va ajuta să le corectezi. Genul de persoană care înțelege că nu ești perfect, dar se uită la tine ca și cum ai fi cel mai grozav lucru care i s-a întâmplat vreodată, cu defecte și toate cele. O iubire care să te sprijine. Cineva care nu numai că îți vede visurile, dar care vrea să vadă că poți mai mult. O iubire care să lupte pentru tine. Cineva care te va alege pe tine. Genul de persoană care să nu te lase să pleci. O iubire care nu încetează niciodată să spună „mulțumesc". Cineva care te prețuiește cu adevărat pentru tot ceea ce ești și pentru persoana pe care o creezi. O iubire care să fie râsul tău cel mai frumos, cel mai mare zâmbet al tău. Fanul tău numărul unu. Cele mai fericite amintiri. Merităm.

Meriți pe cineva care nu vede dragostea ta ca pe un inconvenient. Cineva pe care îl doare inima atunci când o doare pe a ta, care îți prețuiește timpul ca pe un aur și care se simte puțin pierdut fără tine. Va râvni după râsul tău ca și cum ar fi singurul sunet care are sens în haosul vieții. Îți va vedea defectele, dar nu ca motive pentru apleca, ci ca motive pentru a te ține mai strâns. Dragostea adevărată nu este perfectă, dar este consecventă. Este cineva care te alege în fiecare zi, chiar și când îți este greu. Nu este vorba despre gesturi mărețe sau promisiuni deșarte, ci despre felul în care te ascultă când nici măcar nu vorbești, felul în care apare când contează cel mai mult. Dragostea este reciprocă, nu unilaterală. Meriți pe cineva care știe cât valorezi, fără ca tu să trebuiască să o dovedești.

Fă-mi o poză! Nu aștepta să te întreb. Nu mă pune să-ți dau telefonul și să pozezi, pentru că doar așa îmi pot face o poză în viața mea. Nu te aștepta să recunosc fiecare moment pitoresc. Nu mă face să întrerup acele momente pentru a face un selfie. E posibil ca să captez amintirile, ca de obicei. Sunt acolo, dar nu pe „film". Și, deși pozele nu sunt totul, deseori privim înapoi la ele pentru a ne aminti detaliile. Așa, că fă-mi poză când mă joc cu copilașii care îmi ies în cale. Fă-mi poză când râd și gătesc și stau la masă cu tine. Fă-mi poză când fac ceva ce îmi place și când mă uit la oamenii pe care îi iubesc. Fă-mi o poză când pur și simplu merg pe stradă. Fă-mi o poză! Lasă-mă să văd ceea ce vezi și tu.

Nu vei găsi întotdeauna cele mai bune părți în mine. Învață să accepți, să asculți. Nu suntem perfecți, dar suntem reali. Perfectul e o iluzie. Real e acolo unde găsești ceva rar și special. Alegem iar și iar aceste sentimente. Alegem să nu fim răniți, să ne fie protejată inima. Calibrul amintirilor contează. Impactul lor, permanența lor și modul în care ne schimbă. Arată-ți sentimentele și vei descoperi că bunătatea există. Acel cineva îți va injecta miere în suflet, va simți fiecare căldură din partea ta. Întotdeauna va exista speranță , chiar și în vârful degetelor. Găsește ceva ce îți va arăta că mereu ai fost vrednic. Îți va arăta că niciodată nu ai cerut prea mult, că felul în care ți-ai trimis inima la război pentru alte persoane nu a fost o prostie, că felul în care ai fost capabil să iubești în jumătăți de măsură nu a fost greșit. Îți va arăta că a fost bine să fii genul de persoană care a iubit într-un mod plin, hrănit, cu speranță. Îți va compensa toate momentele în care ți s-a cerut să îți măcelărești instinctele. Îți va arăta că ai fost mereu demn, că meriți să fii demn, văzut și înțeles, ținut în brațe. Te va învăța că niciodată nu ai fost prea mult sau prea puțin. Întotdeauna ai fost suficient. Întotdeauna.

Iubesc ...

COLEGIUL TEHNIC „GHEORGHE BALȘ" ADJUD, VRANCEA

PROF. COORDONATOR MUSTAȚĂ NICOLETA

Între aparență și profunzime: Iluzia cunoașterii în lumea contemporană

Savin Ioana-Andreea, clasa a XI-a

În lumea contemporană, cunoașterea este mai accesibilă ca oricând. Informația circulă rapid, ideile sunt la îndemâna tuturor, iar concepte care altădată necesitau ani de studiu pot fi astăzi întâlnite într-un simplu articol sau într-un fragment distribuit pe rețelele sociale. Cu toate acestea, această accesibilitate nu garantează și înțelegerea profundă. Dimpotrivă, tocmai ușurința cu care pot fi preluate idei, termeni și fragmente de gândire a dus la apariția unei confuzii periculoase: aceea dintre aparența cunoașterii și cunoașterea autentică. Trăim într-o epocă în care a părea cultivat este adesea mai important decât a fi cu adevărat cultivat, iar imaginea intelectuală este construită mai degrabă din fragmente împrumutate decât din reflecție personală.

Citatul propus surprinde, într-un limbaj metaforic și critic, una dintre cele mai frecvente capcane ale lumii moderne: confuzia dintre aparența cunoașterii și profunzimea reală a gândirii. Imaginea individului care,

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

„acaparat în grabă”, împrumută idei filosofice, versuri melancolice și termeni de specialitate pentru a-și construi o identitate intelectuală falsă este una extrem de actuală. Autorul denunță superficialitatea cu care sunt adesea abordate concepte fundamentale despre ființă, cultură și creație, subliniind fragilitatea acestor „vise” care se prăbușesc inevitabil atunci când sunt puse la încercare. Tema iluziei cunoașterii este una profund actuală și relevă o problemă de fond a societății moderne: superficialitatea cu care sunt abordate ideile fundamentale despre om, viață, cultură și creație. În locul unei gândiri profunde, asumate, se instalează o pseudo-erudiție care mizează pe efect, pe impresie și pe validare rapidă. Cunoașterea devine un instrument de prestigiu social, nu un proces interior de formare. În acest context, gândirea riscă să se transforme într-un decor, iar cultura într-un simplu accesoriu.

Cunoașterea autentică presupune timp, răbdare și efort. Ea se construiește prin lectură atentă, prin confruntarea ideilor, prin reflecție și prin acceptarea îndoielii. A gândi cu adevărat înseamnă a te întreba constant, a nu lua nimic de-a gata și a fi dispus să îți revizuiești propriile convingeri. În opoziție, cunoașterea superficială se bazează pe grabă și pe acumularea rapidă de informații. Individul care cade pradă acestei capcane nu caută sensul, ci confirmarea; nu urmărește adevărul, ci admirația celorlalți. Astfel, cultura nu mai este un drum de evoluție, ci o mască socială.

Unul dintre motivele pentru care această pseudo-cunoaștere s-a răspândit este ritmul accelerat al vieții moderne. Totul se desfășoară rapid, iar răbdarea devine o virtute rară. Lectura profundă este înlocuită de fragmente, iar reflecția de opinii rapide. Într-o astfel de lume, ideile complexe sunt simplificate excesiv, iar conceptele sunt desprinse de contextul lor real. Filosofia, literatura sau știința sunt adesea reduse la citate memorabile sau definiții atractive, dar lipsite de profunzime. Această fragmentare a cunoașterii produce o iluzie de competență, dar nu oferă o bază solidă pentru înțelegerea realității. Presiunea socială joacă, de asemenea, un rol important. Există o dorință constantă de a părea special, diferit, superior intelectual. În special în rândul tinerilor, această nevoie de afirmare poate conduce la adoptarea unor atitudini artificiale. Limbajul sofisticat, blazarea afișată sau referințele culturale utilizate fără înțelegere reală devin mijloace prin care individul încearcă să își construiască o identitate intelectuală. În realitate, această identitate este fragilă, deoarece nu se bazează pe experiență și reflecție autentică, ci pe imitație.

Un pericol major al acestei atitudini este golirea sensului din cuvinte. Atunci când concepte fundamentale sunt folosite fără a fi înțelese, ele își pierd valoarea. Termeni care ar trebui să exprime idei profunde devin simple etichete sonore. Limbajul, care ar trebui să clarifice gândirea, ajunge să o ascundă. În loc să apropie oamenii prin dialog autentic, el creează confuzie și distanță. Comunicarea devine un joc al aparențelor, nu un schimb real de idei. Această pseudo-erudiție are consecințe grave asupra individului. În momentul în care acesta este pus în fața unei situații care cere competență reală – un examen dificil, o dezbatere serioasă, o decizie importantă – fragilitatea construcției sale intelectuale devine evidentă. Tot ceea ce a fost acumulat superficial se prăbușește. Lipsa de profunzime nu poate susține gândirea în momentele de criză. Astfel, individul se confruntă cu eșecul, cu frustrarea și cu sentimentul de gol interior.

Mai mult decât atât, iluzia cunoașterii afectează relația omului cu sine. Atunci când identitatea este construită pe aparență, apare o ruptură interioară. Individul nu mai știe cine este cu adevărat, pentru că trăiește permanent în funcție de validarea externă. Această dependență de aprecierea celorlalți poate genera anxietate și nesiguranță. În schimb, cunoașterea autentică oferă stabilitate. Ea nu depinde de recunoaștere publică, ci de satisfacția interioară a înțelegerii. Educația are un rol esențial în combaterea superficialității intelectuale. Școala ar trebui să fie spațiul în care elevii sunt încurajați să gândească, nu doar să reproducă informații. Memorarea mecanică poate aduce rezultate imediate, dar nu formează gândirea critică. A înțelege înseamnă a pune întrebări, a analiza, a face conexiuni și a accepta complexitatea. Profesorul nu ar trebui să fie doar un furnizor de cunoștințe, ci un ghid care îi ajută pe elevi să își formeze propriul mod de a gândi.

Pentru elevi și tineri, tema autenticității intelectuale este deosebit de importantă. Adolescența este o perioadă a căutării identității, iar tentația de a purta măști este mare. Dorința de a impresiona poate conduce la imitarea unor modele fără discernământ. Totuși, maturizarea intelectuală presupune curajul de a fi sincer cu sine, de a recunoaște ceea ce nu știi și de a construi treptat. Drumul cunoașterii este lung și adesea dificil, dar este singurul care oferă sens și stabilitate. Un alt pericol al pseudo-cunoașterii este autosuficiența. Omul care crede că știe suficient încetează să mai învețe. El nu mai este deschis dialogului și refuză să își pună sub semnul întrebării propriile idei. Această atitudine blochează evoluția și conduce la stagnare. În schimb, adevărata cultură este însoțită de modestie intelectuală. A conștientiza propriile limite nu este un semn de slăbiciune, ci de maturitate. Numai cel care acceptă că nu știe totul poate continua să crească.

În plan social, iluzia cunoașterii degradează calitatea dialogului public. Discuțiile devin superficiale, dominate de afirmații categorice și lipsite de argumente reale. În locul schimbului de idei apare competiția de opinii. Aparența contează mai mult decât adevărul, iar profunzimea este înlocuită de spectacol. O societate în care gândirea autentică este marginalizată riscă să piardă capacitatea de a se dezvolta armonios. Cultura adevărată nu este o colecție de informații, ci o formă de viață. A fi cultivat înseamnă a integra ideile în propria existență, a le transforma în repere morale și intelectuale. Fără această integrare, cunoașterea rămâne sterilă. Literatura, filosofia și arta nu trebuie privite ca simple obiecte de admirat, ci ca mijloace de autocunoaștere și înțelegere a lumii. Într-o lume dominată de aparențe, alegerea profunzimii devine un act de curaj. A gândi autentic presupune să îți asumi complexitatea, să accepți îndoiala și să refuzi soluțiile facile. Este mai ușor să porți o mască decât să te confrunți cu propriile limite. Totuși, doar prin această confruntare se poate construi o identitate solidă.

În concluzie, tema iluziei cunoașterii și a superficialității intelectuale este una esențială pentru înțelegerea lumii contemporane. Confuzia dintre aparență și esență afectează nu doar individul, ci și societatea în ansamblu. Cunoașterea autentică presupune timp, reflecție și asumare. Ea nu poate fi obținută prin grabă sau imitație. Pentru un elev de liceu, mesajul este clar: adevărata formare nu se realizează prin afișare și cuvinte goale, ci prin muncă, gândire critică și sinceritate față de sine. Doar astfel construcțiile interioare vor rezista „furtunilor" vieții și nu se vor prăbuși înainte de confruntarea decisivă cu realitatea.

Lectura ca formă de libertate interioară și pericol al conștiinței

Sileș Andrei Gheorghiță, clasa a XII-a

Ideea că gândirea poate fi limitată sau suspendată prin mijloace exterioare este una care revine constant în istoria culturii și a civilizației. Citatul propus, care evocă interzicerea lecturii sub pretextul protejării sănătății, aduce în prim-plan un paradox fundamental al existenței umane: tocmai ceea ce definește omul, capacitatea de a gândi, este perceput uneori ca un pericol ce trebuie controlat. De aici se deschide o reflecție amplă asupra rolului lecturii, asupra raportului dintre minte și constrângere, dar mai ales asupra libertății interioare a individului, imposibil de anulat prin decizii exterioare.

Lectura nu este doar o activitate culturală sau educativă, ci una profund existențială. A citi înseamnă a intra într-un dialog cu idei, viziuni și experiențe care depășesc limitele propriei vieți. De aceea, lectura este adesea percepută ca o formă de evadare, dar și ca o confruntare cu sine. În citat, tentativa de a „ocupa mintea cu altceva" sugerează o stare de disconfort, poate chiar de suferință. Cartea devine un refugiu, dar și un stimul intelectual intens, capabil să reactiveze gândirea în cele mai profunde forme ale sale.

Interzicerea lecturii, justificată prin nevoia de a evita „activitatea intelectuală", dezvăluie o viziune reductivă asupra ființei umane. Mintea este tratată ca un mecanism ce poate fi oprit sau încetinit prin eliminarea stimulilor exteriori. În realitate, însă, gândirea nu funcționează după reguli mecanice. Chiar și în absența cărților, conștiința continuă să creeze, să asocieze, să reflecteze. De multe ori, lipsa stimulilor exteriori nu face decât să intensifice activitatea interioară, transformând tăcerea într-un spațiu al frământării.

Această tensiune dintre control și libertate se regăsește în însăși istoria ideilor. De-a lungul timpului, societățile au încercat să reglementeze gândirea prin cenzură, dogmă sau interdicție. Cărțile au fost arse, autorii marginalizați, ideile interzise, tocmai pentru că ele aveau puterea de a transforma mentalități. Lectura devine, astfel, un act cu potențial subversiv: nu pentru că încalcă legi explicite, ci pentru că modifică interiorul individului.

Referirea la fluxul conștiinței, asociată cu literatura modernă și cu romanul *Ulise* al lui James Joyce, accentuează această dimensiune. Fluxul conștiinței presupune renunțarea la ordinea logică tradițională și redarea gândurilor așa cum apar ele, fragmentar, contradictoriu, uneori haotic. Această tehnică literară reflectă fidel modul în care funcționează mintea umană și, tocmai de aceea, poate fi percepută ca destabilizatoare. Ea nu oferă certitudini, ci întrebări; nu claritate imediată, ci introspecție.

Romanul *Ulise* este emblematic din acest punct de vedere. Deși urmărește o zi obișnuită din viața unui om aparent banal, complexitatea interioară a personajelor transformă banalul în profund. Cititorul este obligat să iasă din zona confortului, să accepte ambiguitatea și să se confrunte cu propriile mecanisme de gândire. Lectura devine un exercițiu de răbdare și de autocunoaștere, nu o simplă sursă de plăcere imediată.

Ideea că fluxul conștiinței ar fi „cea mai periculoasă activitate intelectuală" trebuie interpretată simbolic. Pericolul nu este unul fizic, ci psihologic și existențial. Gândirea liberă poate destabiliza, poate provoca neliniște, poate aduce la suprafață întrebări incomode despre sens, identitate și valori. Într-o lume

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

care favorizează răspunsurile rapide și soluțiile simple, introspecția profundă este adesea evitată sau descurajată.

Această teamă de gândire nu este întâmplătoare. A gândi cu adevărat presupune asumarea incertitudinii. Omul care gândește critic nu acceptă automat regulile impuse, ci le analizează, le contestă, le reevaluează. De aceea, gândirea liberă a fost adesea considerată periculoasă nu doar pentru individ, ci și pentru structurile de autoritate. Fluxul conștiinței devine, astfel, un simbol al libertății absolute a minții, imposibil de supus complet controlului exterior.

Din această perspectivă, citatul reflectă și condiția intelectualului sau a cititorului pasionat. Pentru un astfel de individ, lectura nu este un simplu obicei, ci o nevoie vitală. A i se lua cărțile înseamnă a i se refuza accesul la propria identitate. Reacția ironică față de interdicția medicilor evidențiază ruptura dintre o viziune pragmatică, care tratează mintea ca pe un organ ce trebuie menajat, și o viziune profund umană, care vede în gândire esența existenței.

Lectura devine, în acest context, o formă de libertate interioară. Chiar și atunci când individul este limitat fizic sau social, lectura îi permite să depășească granițele imediate. Prin cărți, omul poate trăi alte vieți, poate explora alte lumi, poate înțelege perspective diferite. Această libertate nu poate fi anulată complet, pentru că ea continuă să existe în plan interior, chiar și în absența obiectului material numit carte.

Tema libertății interioare este esențială pentru înțelegerea condiției umane. Libertatea nu înseamnă doar absența constrângerilor exterioare, ci capacitatea de a gândi autonom. Chiar și în situații de restricție, conștiința poate rămâne liberă. De aceea, încercările de a controla gândirea prin interdicții sunt sortite eșecului. Mintea umană nu poate fi închisă între limite precise, deoarece funcționează pe baza asocierilor, a memoriei și a imaginației.

În plan educațional, această temă are o relevanță deosebită. Pentru un elev de liceu, lectura și gândirea critică sunt instrumente esențiale de formare. A învăța nu înseamnă doar a memora informații, ci a reflecta asupra lor, a le pune în relație cu propria experiență. Evitarea „activității intelectuale” de teamă că ar fi prea solicitantă conduce la stagnare. Dificultatea este, de fapt, o condiție a progresului.

Fluxul conștiinței, ca formă de explorare a gândirii, poate părea greu de înțeles sau chiar obositor. Totuși, tocmai această dificultate îl face valoros. El obligă cititorul să fie activ, să participe la construirea sensului. În acest proces, cititorul se descoperă pe sine, își recunoaște propriile mecanisme mentale și învață să accepte complexitatea.

Într-o societate dominată de rapiditate și superficialitate, lectura profundă devine un act de rezistență. A citi un roman complex, a reflecta asupra ideilor sale, a accepta ambiguitatea reprezintă o formă de opoziție față de gândirea simplificată. Din acest motiv, literatura care explorează conștiința este adesea percepută ca elitistă sau inutilă. În realitate, ea răspunde unei nevoi fundamentale: aceea de a înțelege ce înseamnă să fii om. Citatul analizat nu vorbește, în esență, doar despre o interdicție temporară, ci despre o problemă universală: relația dintre individ și propria sa gândire. Încercarea de a opri gândirea prin eliminarea cărților este o iluzie. Conștiința nu are nevoie de suport material pentru a funcționa. Dimpotrivă, ea se hrănește din experiențe, amintiri și reflecții, devenind cu atât mai activă cu cât este constrânsă.

În concluzie, tema care se desprinde din citat este aceea a puterii și libertății conștiinței umane. Lectura, gândirea și introspecția nu sunt activități periculoase în sine, ci procese esențiale pentru dezvoltarea individului. Fluxul conștiinței nu distruge, ci revelează; nu slăbește, ci transformă. Orice tentativă de a limita gândirea este sortită eșecului, deoarece adevărata libertate a omului se află în interiorul său. Literatura devine, astfel, nu doar un act cultural, ci o formă de existență, o expresie a libertății interioare care nu poate fi confiscată.

LICEUL TEOLOGIC „FERICITUL IEREMIA” ONEȘTI , BACĂU

PROF. COORDONATOR GĂBUREANU OLIVIA

„Omul devine ceea ce iubește”

Vlad Bianca-Andreea, clasa a IX-a

„Omul devine ceea ce iubește.” Nichita Stănescu

Orașul ăsta al meu are un mod cam ciudat de a-și schimba lumina, ca și cum s-ar adapta la stările oamenilor. Sau poate doar eu îl văd așa, cu ochii unei adolescente care tot încearcă să priceapă lumea înainte să simtă că lumea chiar o înțelege pe ea. În serile de toamnă, când cerul ia nuanțe de cupru și aerul miroase a

fum și începuturi, îmi place să mă plimb singură. Nu fug de nimeni, doar că uneori liniștea e singurul loc unde-mi pot auzi cu adevărat gândurile.

Ei bine, într-una dintre seri, am dat peste o carte veche, uitată pe o bancă. Era tare tocită, paginile galbene, de parcă ar fi trecut prin mâinile multor oameni care-au avut ceva de pierdut sau poate de înțeles. Pe prima pagină, cu o cerneală aproape ștearsă, stătea scris simplu: ***„Omul devine ceea ce iubește."*** Nici un nume, nici o explicație. Doar aruncată acolo, ca să te facă să te întrebi ce înseamnă, nu? Am luat-o cu mine. Când am deschis cartea, surpriză: paginile erau goale. Nici o poveste. Poate era o carte care aștepta să-i umpli tu povestea. Așa că am început să notez fragmente din viețile oamenilor pe care-i întâlneam, nu povești inventate, ci bucăți adevărate pe care le observam cu o obsesie aproape. Știi cum e când un detaliu mic ți se pare mai adevărat decât toate poveștile la un loc? De exemplu, bătrâna din piață care-și aranja florile cu grijă, ca și cum o petală așezată greșit ar fi dus la prăbușirea lumii. Sau profesorul meu de matematică, care mereu fugea pe coridoare, dar se oprea să ridice o frunză căzută pe scări - ca și când universul s-ar fi ținut în gestul ăla mic. Și colega mea de bancă, care scria pe marginea caietelor tot felul de chestii, formule, versuri, schițe - parcă voia să prindă lumea între toate limbajele posibile. Fiecare om care-mi ieșea în cale mă schimba, mă făcea să înțeleg că identitatea nu e ceva fix, ci ceva ce se construiește din ceea ce alegem să iubim. Da, așa cred acum, măcar.

Într-o seară rece, am dat peste o fetiță care plângea lângă un copac. Ținea în brațe un cățel rănit. M-am așezat lângă ea fără să zic nimic - tăcerea uneori e mai folositoare decât orice cuvânt. Am luat cățelul și l-am dus la veterinar, iar în holul ăla rece și luminat prea puternic, i-am povestit despre cartea mea și oamenii pe care-i adunasem în ea, despre cum fiecare învățase ceva pe dinăuntru.

— Sunteți bună pentru că iubiți bunătatea, mi-a zis ea tremurând puțin.

A fost prima oară când cineva mi-a zis asta. Și într-o clipă, m-am văzut prin ochii ei, nu doar ca o fată care privește lumea, ci ca una care o schimbă un pic, măcar.

Anii au trecut și cartea s-a umplut cu povești. Când am decis să o public, am lăsat titlul la fel: **„Omul devine ceea ce iubește."** N-a fost doar un titlu, ci o concluzie, cred. La una dintre lansări, o doamnă în vârstă s-a apropiat cu ochi umezi și mâini tremurânde.

— Cartea aia... era a fiului meu, mi-a spus. El credea că iubirea e singurul lucru care nu se pierde. După ce a plecat, am simțit că trebuie să o las undeva, poate să ajungă la cineva care să o continue.

Simțeam cum pieptul mi se strânge. În clipa aia am înțeles că nimic din ce iubim nu dispare cu adevărat. Iubirea, odată dăruită, trece de la un suflet la altul, undeva între ecuații rezolvate în lanț și versuri care se transmit peste generații.

— Cred că fiul dumneavoastră știa asta, i-am zis încet. Că oamenii nu dispar cu adevărat, atât timp cât iubirea lor continuă să schimbe pe cineva, ei rămân.

Atunci, parcă totul a prins sens. N-am ajuns scriitoare doar pentru că-mi plăceau poveștile. Am ajuns eu, pur și simplu, pentru că am învățat să iubesc oamenii.

LICEUL TEHNOLOGIC „MIHAI NOVAC" ORAVIȚA, CARAȘ-SEVERIN

PROF. COORDONATOR BĂLAN LĂCRIMIOARA DANA

Citopia

Bogdan Cecilia Anamaria, clasa a X-a

„Make your life a dream, and a dream reality." Antoine de Saint de Exupéry

I've been travelling along the coast of the Mediterranean Sea having nothing else in my bag than my map, my atlas and a bottle of water. There were no people around, no villages and all I could see were a few seagulls flying in circles, searching for food. All of this seemed so strange, it felt like the time had stopped and the world had stood still.

"I wish there were someone I could talk to. It's been so many days since I last saw a human face. But no, my wish wasn't granted so all I could do was to keep moving forward and see what God had planned for me."

After walking for another 5 miles in the scorching sun I saw what looked like a gate, a big gate that seemed to scratch the sky in the distance. I started to move towards that gate, at first slowly then running as I could see it clearer and clearer. I didn't know what was waiting for me on the other side but what could be

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

worse than being alone in a world that no longer looks like the one you knew? I armed myself with courage and knocked on the door. No one answered. I waited for a few seconds, then I knocked again…and again…and again. Finally, I could hear the heavy sound of an opening door and I saw a man who seemed to be in his thirties welcoming me into the city. I was glad to see a human being after so many days. I entered the gate and suddenly, in front of me I could see a splendid city with golden houses and flowers and trees everywhere around.

"What is this place?" I mumbled in astonishment.

"This? You must be joking! the man said. This is the greatest city that has ever existed! This is Citopia!"

"Sorry, but I've never heard of it."

"Now you must be joking! the man answered, laughing. Everybody has heard of it! People travel from far and wide to see it but only a few are welcomed inside. So, my friend, enjoy the moment! This is your lucky day!"

"I was too surprised to find a proper reply so all I could do was to follow the man into the city. While we moved forward, I could see singers performing, people dancing and children playing happily in what looked like the most amazing park I had ever seen. It had everything, from roller-coasters to a zoo with some animals that I thought were extinct and a botanical garden with flowers and trees that I've never seen before. It was so beautiful that I could hardly believe my eyes!"

"Follow me! the man said. You'll have enough time to admire all of this but now I have to take you to the king."

"The king? I asked. Why the king?"

"Because he decides who gets the permission to stay in this city. We're almost there."

When I looked closely, I could see a great palace, a palace greater than Versailles with impressive gardens and birds singing what sounded like the greatest trill I have ever heard. I followed the man through the gates of that palace and I entered the throne room, a massive room with diamond chandeliers and golden chairs. What impressed me the most was the throne. It was so big and adorned with gold, sapphires and rubies. On that throne sat a man wearing silky clothes and a shiny crown on his head. He seemed to be pretty old….80 years old, I estimated, or more.

"Approach, my boy! he said in a calm voice. Let me see you better. I am an old man you see, my vision is not what it used to be."

"I started to walk towards the man and all kinds of feelings started to invade me. What if he doesn't like me? What if he is mean? After all, I have no idea where or what Citopia is. I had never heard of it although I've always liked Geography and I am the first in my class."

"Don't be afraid!" the man said. "I'm the king of this place and no one will hurt you. Come and tell me who you are and what you are doing here."

"My name is Andrew, your grace! I am thirteen years old and I come from Bucharest, Romania. I was on holiday with my family on the Mediterranean coast when suddenly I found myself alone, in the middle of nowhere and I started walking towards the gates of your city when this kind man here let me inside."

"Romania? The Mediterranean Sea? Those places aren't from this world."

"Yes, they are! They are from this world, the only world that exists."

"Are you sure of that? You see, long time ago a group of friends and I, tired of seeing what the human race had become, decided it's time to abandon the Earth and find another place to live. We could no longer endure the hate, the sorrow, all the vices and lusts that took control over people. We could no longer see how the forests were cut down, how the wild animals were slaughtered without anyone caring about them, without anyone stopping this. We tried to speak to the leaders of the world about the dangers that will soon come, about the negative effects of pollution but they didn't listen to us. They called us "Damn Ecologists" and all they cared about was how they could become richer and richer. So, we decided to move to another world, to another dimension and create a city according to our believes, a city where people could live freely, in peace and harmony, a green city with trees, and flowers and birds singing and animals living in their natural habitat and this is how Citopia appeared. Here we have great respect for nature and for the animals, here people care about each other and we all live happily together as it should be."

"But … but how … how did you get here? To this place? To this...dimension?"

"I prayed to Mother Nature to show us the way, to take us somewhere where the vicious men couldn't find us, somewhere where we could live in peace and where we could create another world for our sons and daughters because in the end all that matters is our legacy, what we leave behind us when we close our eyes for good."

"This is so amazing! It almost sounds utopian! But it looks so real, so nice that I wanna stay here, live here, walk on the streets and spend time in that magnificent park that I saw while I was walking towards your palace, listening to the song of the birds for days and days! I could never get bored in such a place!"

At that moment Andrew remembered his family and felt bad that they weren't there with him. Where were they? What happened to them? He decided to ask the king, maybe he could give him a clue.

"Your majesty! My family! I don't know where my family is or what happened to them. As I said, when I woke up I was completely alone. Do you know anything about them?"

"Of course I know! As this kind man surely told you only a few are allowed to enter this place. Those that I like to call The Pure Heart people. The people that didn't lose respect for the nature and that can still appreciate all the wonders of the Earth. I'm afraid your parents don't match this criterion so they were left behind."

"Will I ever see them again?"

"Do you want to see them again?" the king asked.

"Of course! They are my parents! I love them with all my heart."

"Then you will see them sooner than you think."

In that moment Andrew started to see the king and the throne room like in a fog, he couldn't distinguish the faces of the people at the court clearly nor the beautiful flowers or the things that decorated that impressive room. He started to hear more and more clearly his mother's voice calling him: Andrew, Andreeewww! It's time to wake up or we'll lose our flight!

Andrew opened his eyes and found himself in his bed, in his room while his mother was staring down on him, telling him to hurry up in order to catch their flight.

"Was I dreaming? Am I at home? We haven't left yet?"

"Of course it was a dream! What were you dreaming about?"

"I was dreaming that I was in a city called Citopia, the greatest city ever and there were forests, and animals, and flowers and a golden palace and people lived happily together."

"Hmm. This sounds utopian! his mother said. Unfortunately there is no such a place."

"But it could be if we start doing good deeds and protect nature, and …"

"Enough Andrew! Get up and get dressed. I don't wanna lose the plane because of a dream."

"One day, Mum, I am sure that one day people will be sorry for not listening and for not caring. And I hope that one day Mother Nature will let us live in a place where there is no evil, only good. And one day I wanna go to Citopia and stay there for the rest of my life."

"My sweet boy! his mother said. Citopia is a utopian place. I thought you knew what this word means. Plus, all you are telling me happened in a dream, a nice dream but a dream in the end."

"I know, Mum! And I know what's coming! mumbled Andrew as he headed to the bathroom to wash his face. He grabbed his suitcase and left the house with his family, heading to the airport and while the previous days he had only thought about the Mediterranean Sea now all his thoughts were on Citopia, hoping that soon he would go back there, to his dream place, to his ideal city."

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 VALEA DANULUI, ARGEȘ

PROF. COORDONATOR ELENA ILINA

Natura ca spațiu formativ și simbol al condiției umane

Lungu Larisa, clasa a VIII-a

„Ce te legeni, codrule, / Fără ploaie, fără vânt"

Versurile marelui Eminescu deschid una dintre cele mai delicate meditații asupra naturii din literatura română. În doar câteva cuvinte, poetul surprinde misterul mișcării interioare, al neliniștii tăcute și al vieții care

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

pulsează chiar și atunci când nimic nu pare să o tulbure. Codrul se leagănă fără cauze vizibile, iar această imagine devine un simbol al sufletului omenesc, care adesea tresare, se frământă sau se liniștește fără motive exterioare evidente. Într-un context educațional, aceste versuri pot fi folosite ca punct de plecare pentru o reflecție profundă asupra interiorității, sensibilității și relației omului cu natura. Cititorii pot descoperi că literatura nu este doar un exercițiu intelectual, ci și o oglindă a propriilor trăiri, o invitație la introspecție și la înțelegerea lumii din jur.

Codrul eminescian nu este doar un element al peisajului, ci un personaj, un interlocutor, un martor al trecerii timpului. În educație, această personificare poate deveni un instrument valoros pentru dezvoltarea empatiei și a sensibilității estetice. Cei care studiază învață să privească natura cu respect, să o perceapă ca pe o realitate vie, nu ca pe un simplu decor. Prin dialogul cu codrul, Eminescu arată că natura poate fi un învățător tăcut, care transmite lecții despre răbdare, echilibru și continuitate. Într-o lume dominată de tehnologie și viteză, această lecție este esențială pentru formarea caracterului tinerilor.

Din perspectivă teologică, natura este o „carte" a revelației divine. Codrul care se leagănă fără vânt devine o metaforă a prezenței lui Dumnezeu în lume: discretă, tainică, dar constantă. Frumusețea naturii nu este întâmplătoare, ci poartă în ea o ordine și o armonie care trimit la Creator.

Această perspectivă ajută la dezvoltarea unei conștiințe ecologice responsabile, înțelegând că protejarea mediului este o formă de respect față de darul lui Dumnezeu.

Versurile lui Eminescu mă invită la o introspecție sinceră. De multe ori, sufletul meu se „leagănă" asemenea codrului: fără cauze vizibile, fără furtuni exterioare, dar cu mișcări lăuntrice care mă cheamă la liniște, la ordine, la regăsire. Citatul structurează reflecția mea prin faptul că mă obligă să privesc în interior, să înțeleg că nu tot ceea ce se întâmplă în mine are o explicație imediată și că uneori tăcerea este cel mai bun răspuns. În acest sens, codrul devine o metaforă a vieții interioare: aparent liniștită, dar plină de vibrații subtile. Se poate învăța din această imagine că emoțiile sunt firești, că nu trebuie să ne temem de propriile trăiri și că natura poate oferi un model de echilibru și autenticitate.

Prin simplitatea și profunzimea ei, poezia eminesciană devine un instrument pedagogic de mare valoare. Ea îi ajută pe cei care o studiază să: dezvolte sensibilitatea artistică, înțeleagă simbolurile literare, cultive respectul față de natură, descopere legătura dintre literatură și viață, își formeze o identitate interioară stabilă. Versurile „Ce te legeni, codrule…" devin nu doar un fragment poetic, ci un instrument de formare morală, spirituală și intelectuală.

Versurile deschid un univers poetic în care imaginația și sensibilitatea artistică se împletesc într-un mod unic. Ele nu descriu doar o mișcare fizică, ci sugerează o stare sufletească, o vibrație interioară care transcende realitatea vizibilă. În acest sens, citatul devine un instrument de explorare a emoțiilor subtile, a neliniștilor tăcute și a misterului care însoțește existența umană.

Imaginația este cea care dă viață codrului. Ea transformă un element natural într-un personaj, într-o ființă care simte, răspunde și trăiește. Această personificare nu este doar o tehnică literară, ci o invitație la empatie: cel care citește învață să privească natura cu ochi noi, să o simtă, să o înțeleagă. În acest fel, literatura devine un exercițiu de sensibilitate artistică, un mod de a educa nu doar mintea, ci și inima. Sensibilitatea artistică se manifestă în felul în care cititorul percepe mișcarea codrului. Deși nu există ploaie sau vânt, există o vibrație lăuntrică, o forță invizibilă care pune în mișcare frunzele, trunchiurile, umbrele. Această mișcare devine metafora emoțiilor noastre: uneori ne frământăm fără cauze exterioare, alteori ne liniștim fără explicații. Se poate învăța din această imagine că emoțiile sunt firești, că interiorul are propriile ritmuri, propriile legi, propriile mistere.

Forța emoțională a citatului vine din simplitatea lui. Două versuri, aparent modeste, reușesc să deschidă un spațiu vast de reflecție. Ele ating o coardă sensibilă în sufletul cititorului, pentru că vorbesc despre ceva universal: despre mișcarea vieții, despre neliniștea existențială, despre legătura dintre om și natură.

În același timp, imaginația este stimulată să creeze propriile interpretări:

Ce îl face pe codru să se legene? Ce emoții ascunde această mișcare? Ce legătură există între mișcarea naturii și mișcarea sufletului? Aceste întrebări deschid un spațiu de dialog interior, în care cititorul devine co-creator al sensului. Astfel, poezia nu mai este doar un text de analizat, ci un teritoriu de explorat, un loc în care imaginația și emoția se întâlnesc.

Stilul eminescian, cu delicatețea și profunzimea lui, devine un model de expresie artistică. El arată că frumusețea nu stă în complexitate, ci în capacitatea de a spune mult cu puțin. Că emoția autentică nu are nevoie de artificii, ci de sinceritate. Că natura, atunci când este privită cu ochi sensibili, devine o oglindă a sufletului.

Versurile devin, la o lectură atentă, mai mult decât o simplă observație poetică. Ele funcționează ca un mecanism interior de trezire, ca o cheie care deschide un spațiu de reflecție profundă. În mod paradoxal, tocmai simplitatea lor aparentă le conferă o putere emoțională aparte: ele nu explică, ci provoacă; nu descriu, ci invită; nu oferă răspunsuri, ci creează întrebări.

Pentru mine, citatul devine un punct de plecare al introspecției. Întrebarea adresată codrului este, în realitate, o întrebare adresată propriei mele interiorități. De ce mă „legăn" uneori fără cauze vizibile? De ce sufletul meu se mișcă, se neliniștește, se liniștește, fără să pot identifica un „vânt" exterior? Eminescu surprinde această dinamică subtilă a vieții lăuntrice, iar citatul îmi oferă limbajul necesar pentru a o înțelege. În acest sens, versurile structurează reflecția mea printr-un dublu proces: mă întorc spre natură, văzând în codru o metaforă a propriei mele condiții, mă întorc spre mine, înțelegând că emoțiile, gândurile și trăirile mele au propriile lor ritmuri, uneori independente de contextul exterior. Această dublă mișcare, spre lume și spre sine, este esențială în formarea unei gândiri mature, capabile să distingă între cauze exterioare și mișcări interioare. Citatul devine astfel un instrument educativ, un reper pentru dezvoltarea autocunoașterii și a reflecției personale.

În plan emoțional, versurile mă ajută să accept că nu toate trăirile au explicații imediate. Așa cum codrul se leagănă fără vânt, și sufletul se poate mișca fără un motiv clar. Această înțelegere aduce liniște, pentru că mă eliberează de presiunea de a controla totul. În același timp, mă invită să privesc mai atent în interior, să ascult, să observ, să înțeleg. În plan educațional, citatul poate structura reflecția în mod similar. Se poate învăța că emoțiile sunt firești, chiar și atunci când nu pot fi explicate imediat; că natura poate deveni un model de echilibru și autenticitate; că literatura este un instrument de autocunoaștere, nu doar un obiect de studiu; că sensibilitatea nu este o slăbiciune, ci o formă de inteligență interioară. Astfel, citatul eminescian devine un nucleu formativ, un punct de convergență între artă, educație și viață. El inspiră reflecția personală prin delicatețea imaginii și o structurează prin profunzimea sensului. În final, relevanța lui nu stă doar în frumusețea poetică, ci în capacitatea de a deschide un drum spre înțelegerea de sine și spre o relație mai profundă cu lumea. Citatul mă inspiră prin simplitatea lui tulburătoare. Nu oferă explicații, nu justifică, nu analizează. Doar întreabă. Iar această întrebare deschide un spațiu interior în care pot să mă ascult cu adevărat. Într-o lume în care suntem obișnuiți să căutăm mereu cauze, motive, argumente, Eminescu amintește că există și mișcări ale sufletului care nu au nevoie de explicații, ci doar de atenție.

Această structură este profund educativă. Ea arată că introspecția nu este un act grăbit, ci un proces. Că liniștea este o condiție a înțelegerii. Că emoțiile nu trebuie reprimate, ci observate. Că natura poate deveni un model de echilibru interior. Mai mult, citatul inspiră prin forța lui emoțională discretă. Codrul se leagănă fără vânt, dar mișcarea lui este reală. La fel și în mine: uneori nu există furtuni exterioare, dar există vibrații lăuntrice care cheamă la reflecție. Această paralelă ajută la înțelegerea faptului că viața interioară are propriile ei legi, propriile ei ritmuri, propriile ei mistere. Iar această înțelegere aduce o formă de pace. Relevanța citatului stă în capacitatea lui de a transforma o imagine simplă într-o metaforă existențială. El devine o oglindă în care îmi pot vedea propriile neliniști, propriile căutări, propriile mișcări interioare. Și, în același timp, devine un ghid care mă învață să privesc natura ca pe un spațiu al înțelegerii de sine.

Natura ca spațiu al întâlnirii cu Dumnezeu

Trăistaru Carmen Gabriela, clasa a VIII-a

„Codrule, codrușule / Ce mai faci, drăguțule"

Versurile eminesciene deschid una dintre cele mai sensibile și profunde meditații asupra naturii din literatura română. În doar câteva cuvinte, poetul surprinde relația intimă dintre om și creație, o relație care, în perspectiva creștină, devine un dialog tainic între suflet și Dumnezeu. Codrul nu este doar un decor, ci un partener de conversație, un martor al trecerii timpului și un simbol al continuității vieții.

În educația contemporană, aceste versuri pot deveni un punct de plecare pentru o reflecție teologic-educațională asupra modului în care natura ne formează caracterul, sensibilitatea și raportarea la sacru. Copiii și adolescenții trăiesc într-o lume dominată de tehnologie, iar contactul lor cu mediul natural este adesea redus. Tocmai de aceea, literatura și teologia pot lucra împreună pentru a redeschide în sufletul lor capacitatea de uimire, contemplare și recunoștință.

Din perspectivă teologică, natura este prima „carte" a revelației divine. Psalmistul spune că „cerurile spun slava lui Dumnezeu", iar Sfinții Părinți au văzut în frumusețea lumii o icoană a Creatorului. Codrul

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

eminescian, personificat și plin de viață, devine astfel un simbol al acestei prezențe tainice. El răspunde omului nu prin cuvinte, ci prin liniște, prin foșnet, prin ritmul anotimpurilor, toate acestea fiind expresii ale ordinii și armoniei create de Dumnezeu.

În plan educațional, dialogul cu natura cultivă valori esențiale: răbdarea, respectul, responsabilitatea față de mediu și capacitatea de a observa frumusețea din lucrurile simple. Cei care învață pot descoperi că natura nu este doar un spațiu de consum, ci un dar care trebuie protejat. Prin activități interdisciplinare, literare, religioase, ecologice, școala poate forma o conștiință ecologică matură, ancorată în spiritualitatea creștină.
Eminescu surprinde în mod genial această legătură profundă dintre om și natură. Codrul devine un prieten, un confident, un spațiu al regăsirii de sine. Într-o lume în care ritmul vieții este tot mai alert, iar tinerii sunt adesea copleșiți de presiuni sociale, reîntoarcerea la natură poate deveni un exercițiu de vindecare interioară. Educația religioasă are aici un rol important: ea poate arăta că liniștea codrului nu este doar o metaforă poetică, ci și o invitație la rugăciune, la introspecție și la apropierea de Dumnezeu.

Astfel, versurile devin mai mult decât un început de poezie: ele sunt o chemare la dialog, la redescoperirea frumuseții lumii și la înțelegerea faptului că natura este un dar sacru. Într-un cadru educațional, această temă poate deschide drumul către formarea unei sensibilități spirituale și estetice, ajutându-i pe cei care studiază să vadă în creație nu doar un spațiu fizic, ci un loc al întâlnirii cu Dumnezeu și cu ei înșiși.
Într-o perspectivă educațională modernă, codrul devine un adevărat laborator al formării caracterului. Cei care se formează pot învăța din tăcerea pădurii ceea ce uneori nu pot învăța din manuale: răbdarea, echilibrul, respectul față de viață și responsabilitatea față de creație. Într-o lume în care informația circulă cu o viteză amețitoare, iar atenția copiilor este fragmentată de stimuli digitali, natura oferă un spațiu de încetinire, de respirație și de reconectare cu sine.

Eminescu surprinde această dimensiune formativă a naturii prin dialogul său cu codrul. Întrebarea „Ce mai faci, drăguțule” nu este doar o formulă poetică, ci o invitație la introspecție. Omul întreabă codrul, dar în realitate se întreabă pe sine. Codrul devine oglinda sufletului, un martor al trecerii timpului și un simbol al permanenței în fața schimbării. Din punct de vedere teologic, această relație dintre om și natură este una sacramentală. Creația nu este doar un cadru exterior, ci un dar al lui Dumnezeu menit să îl conducă pe om spre recunoștință și contemplare. În tradiția ortodoxă, natura este văzută ca o „icoană a frumuseții divine”, iar omul este chemat să o păstreze, să o îngrijească și să o valorifice în mod responsabil. Educația religioasă poate transforma această viziune într-un mod de viață, ajutându-i pe cei care învață să înțeleagă că protejarea mediului este o formă de iubire față de Creator.

În același timp, codrul eminescian ne amintește de ritmul lent și sănătos al naturii, un ritm pe care omul modern l-a pierdut. Cei care privesc atent pot învăța din ciclicitatea anotimpurilor că fiecare lucru are timpul său, că maturizarea nu se grăbește, iar rădăcinile puternice se formează în tăcere. Această lecție este esențială într-o epocă în care succesul rapid este adesea idealizat, iar eșecul este perceput ca o tragedie. Codrul ne învață că și căderea frunzelor are un rost, că regenerarea vine după iarnă și că viața este un proces continuu de transformare. În plan educativ, profesorii pot folosi simbolistica naturii pentru a dezvolta competențe socio-emoționale: empatia, autocontrolul, capacitatea de a gestiona stresul și de a cultiva recunoștința. Activitățile în aer liber, lectura textelor literare despre natură, reflecțiile personale și dialogurile ghidate pot transforma codrul într-un spațiu pedagogic viu, în care cei care învață descoperă nu doar lumea, ci și propriul lor interior. Versurile eminesciene devin un punct de plecare pentru o pedagogie a interiorității. Codrul nu este doar un loc, ci o stare de spirit. El invită la liniște, la ascultare, la contemplare. Într-o societate în care zgomotul exterior și interior este tot mai puternic, această invitație este mai actuală ca oricând.
Privind cu sinceritate în propria mea experiență interioară, descopăr că versurile „Codrule, codrușule / Ce mai faci, drăguțule” nu sunt doar o adresare poetică, ci o chemare la redescoperirea unei relații pierdute. În tumultul vieții moderne, omul a uitat să întrebe natura cum se simte, a uitat să o privească drept partener de drum, drept martor al propriilor sale frământări. Codrul, în simplitatea și tăcerea lui, devine un spațiu în care sufletul poate respira, poate întreba și poate primi răspunsuri pe care nicio tehnologie nu le poate oferi.

În fața pădurii, omul nu mai este copil, profesor sau adult grăbit. Este doar o ființă care caută sens. Iar codrul, cu răbdarea lui milenară, îl primește fără judecată. Această întâlnire este, în esență, o lecție de pedagogie spirituală: natura nu predică, nu moralizează, ci arată. Arată ritmul, arată echilibrul, arată frumusețea care nu cere aplauze. În acest sens, codrul devine un învățător tăcut, un mentor al liniștii, un spațiu al regăsirii. Când cineva învață să privească un copac nu doar ca pe un element al peisajului, ci ca pe o prezență vie, începe să înțeleagă ceva esențial: că viața nu se măsoară doar în rezultate, ci și în rădăcini. Că maturitatea

nu vine doar din acumulare, ci și din tăcere. Că frumusețea nu este doar vizibilă, ci și simțită. Această înțelegere este profund educativă, pentru că ajută la formarea unei identități interioare stabile, capabile să reziste presiunilor lumii.

Din perspectiva mea, codrul este și un loc al întâlnirii cu Dumnezeu. Nu în sensul spectaculos al revelațiilor, ci în sensul discret al prezenței. În foșnetul frunzelor, în lumina filtrată printre ramuri, în mirosul de pământ reavăn, simți o ordine care nu poate fi întâmplătoare. Simți că lumea este mai mare decât grijile tale, dar în același timp suficient de blândă încât să te primească în ea. Această trăire este, poate, una dintre cele mai autentice forme de rugăciune: o rugăciune fără cuvinte, dar plină de sens.

Pentru cei care trăiesc într-un univers digital fragmentat, această reîntoarcere la natură poate deveni un act de vindecare. Codrul învață să fii prezent, să asculți, să observi. Învață că liniștea nu este un gol, ci un spațiu în care sufletul poate crește. Învață că frumusețea lumii nu este un moft, ci o necesitate pentru sănătatea emoțională și spirituală.

Cred că versurile eminesciene ne invită la un exercițiu de sinceritate: să ne întrebăm nu doar ce face codrul, ci ce facem noi cu darul naturii. O protejăm? O respectăm? O ascultăm? Sau trecem pe lângă ea fără să o vedem? Răspunsul la aceste întrebări nu este doar ecologic, ci profund spiritual. Pentru că modul în care ne raportăm la creație spune ceva esențial despre modul în care ne raportăm la Creator. Versurile nu sunt doar un început de poezie, ci un început de dialog interior. Ele funcționează ca un declanșator al reflecției, ca un gest de întoarcere către o parte a sinelui care, în agitația lumii moderne, rămâne adesea neauzită. Citatul devine astfel un instrument pedagogic și spiritual, capabil să deschidă un spațiu de introspecție în care oricine poate regăsi liniștea, echilibrul și sensul.

În plan personal, aceste două versuri mă invită să privesc natura nu ca pe un obiect exterior, ci ca pe un interlocutor. Ele structurează reflecția mea prin faptul că mă obligă să încetinesc ritmul, să ascult, să observ. Întrebarea adresată codrului este, de fapt, o întrebare adresată propriei mele interiorități: Cum sunt? Ce mai fac? Ce am uitat să simt? În acest fel, citatul devine o punte între exterior și interior, între vizibil și invizibil, între lume și suflet. Mai mult, modul în care Eminescu personifică natura mă inspiră să reconsider relația mea cu creația. Codrul nu este doar un decor, ci un partener de drum, un martor al trecerii timpului, un simbol al continuității. Această perspectivă mă ajută să înțeleg că natura nu este un simplu context, ci un spațiu formativ, un loc în care pot învăța despre răbdare, despre ritm, despre echilibru. Astfel, citatul structurează reflecția mea printr-o dublă mișcare: mă apropie de natură și, în același timp, mă apropie de mine însumi.

În plan educațional, relevanța citatului este și mai profundă. Cei care învață pot fi îndrumați să vadă în aceste versuri o invitație la dialog, la contemplare, la responsabilitate față de mediul înconjurător. Când un copil întreabă „Ce mai faci, drăguțule?”, el învață, fără să știe, să fie atent, să fie empatic, să fie prezent. Citatul devine astfel un instrument de formare morală și emoțională, un punct de plecare pentru discuții despre ecologie, spiritualitate, identitate și relația omului cu lumea.

În plan teologic, citatul mă conduce spre ideea că natura este o formă de revelație. Codrul, în tăcerea lui, vorbește despre ordinea divină, despre frumusețea creației, despre prezența discretă a lui Dumnezeu în lume. Astfel, reflecția personală devine o formă de rugăciune, iar citatul eminescian devine o poartă către contemplarea sacrului.

Relevanța citatului nu stă doar în frumusețea lui poetică, ci în capacitatea sa de a structura un mod de a privi lumea. El inspiră o reflecție care este în același timp literară, educațională, ecologică și spirituală. Prin simplitatea lui, citatul deschide un drum spre profunzime; prin delicatețea lui, deschide un drum spre autenticitate; prin universalitatea lui, deschide un drum spre înțelegerea de sine.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

III. CERCETARE CREATIVĂ: CÂND SUFLETUL ÎNTÂLNEȘTE CUNOAȘTEREA – SIMPOZION INTERDISCIPLINAR-HOLISTIC PENTRU ELEVI

COLEGIUL NAȚIONAL „TUDOR VLADIMIRESCU", BUCUREȘTI

PROF. COORDONATOR BRĂNESCU CRISTIANA

Jocul și omul care se joacă

Prodan Larisa, clasa a X-a

Jocul reprezintă una dintre activitățile fundamentale ale ființei umane, fiind prezent încă din primele etape ale dezvoltării copilului. Departe de a fi doar o formă de divertisment, jocul constituie un important instrument de învățare, socializare și dezvoltare psihologică. Prin intermediul său, individul își formează deprinderi cognitive, emoționale și sociale, care contribuie la conturarea personalității. Numeroși psihologi și pedagogi au evidențiat rolul esențial al jocului în procesul de dezvoltare umană, considerându-l un factor determinant în formarea caracterului și a comportamentului social.

Jocul stimulează procesele cognitive precum atenția, memoria, imaginația și gândirea creativă. În timpul activităților ludice, copiii explorează mediul înconjurător, formulează ipoteze și găsesc soluții la diferite probleme. Potrivit teoriei dezvoltării cognitive formulate de Jean Piaget, jocul permite copilului să asimileze experiențele noi și să își dezvolte structurile mentale. Prin jocurile de construcție, de strategie sau de rol, individul își exersează capacitatea de analiză, planificare și luare a deciziilor.

Jocul facilitează integrarea individului în grup și înțelegerea normelor sociale. În cadrul activităților colective, participanții învață să coopereze, să respecte reguli, să negocieze și să rezolve conflicte. Aceste experiențe contribuie la dezvoltarea competențelor de comunicare și la formarea spiritului de echipă. Psihologul Lev Vygotsky considera că jocul creează un context favorabil dezvoltării sociale, deoarece copilul își asumă diferite roluri și învață să interacționeze eficient cu ceilalți.

Prin joc, individul își exprimă emoțiile, temerile și dorințele într-un mod sigur și controlat. Activitățile ludice contribuie la dezvoltarea autocontrolului emoțional și la creșterea încrederii în sine. În situațiile de succes, copilul experimentează satisfacția și sentimentul competenței, iar în situațiile de eșec învață să gestioneze frustrările și să persevereze. Astfel, jocul devine un instrument important în dezvoltarea echilibrului emoțional și a rezilienței.

Jocul contribuie la dezvoltarea unor valori morale precum respectul, responsabilitatea, corectitudinea și empatia. Respectarea regulilor și interacțiunea cu ceilalți îi ajută pe participanți să înțeleagă importanța comportamentului etic și a cooperării. De asemenea, jocul stimulează autonomia și inițiativa personală, favorizând formarea unei personalități echilibrate și adaptabile.

Jocul are un rol esențial în modelarea personalității umane, influențând dezvoltarea cognitivă, socială, emoțională și morală a individului. Prin intermediul experiențelor ludice, oamenii își dezvoltă abilitățile necesare adaptării la mediul social și construirii unei identități personale armonioase. Din acest motiv, jocul trebuie privit nu doar ca o activitate recreativă, ci și ca un factor important al educației și al dezvoltării umane.

Bibliografie

Huizinga, Johan. *Homo Ludens*.București: Humanitas. 2003.
Piaget, Jean . *Psihologia copilului*. București: Editura Didactică și Pedagogică. 1973
Șchiopu, Ursula, & Verza, Emil. *Psihologia vârstelor. Ciclurile vieții*. București: Editura Didactică și Pedagogică. 1995.
Stan, Emil. *Psihopedagogia jocului*. București: Editura Aramis. 2001.
Vîgotski, Lev S. *Gândire și limbaj*. București: Editura Didactică și Pedagogică. 1971.

Rolul basmului în modelarea personalității copilului

Constantin Matei, clsasa a IX-a

Basmul reprezintă una dintre cele mai vechi și mai răspândite forme ale literaturii populare, având un rol important în transmiterea valorilor culturale și morale de la o generație la alta. Dincolo de funcția sa recreativă, basmul contribuie semnificativ la dezvoltarea personalității umane, influențând formarea sistemului de valori, a comportamentului moral și a capacității de înțelegere a lumii. Prin intermediul personajelor, conflictelor și simbolurilor specifice, basmele oferă modele de conduită și experiențe formative esențiale pentru dezvoltarea individului.

Una dintre funcțiile fundamentale ale basmelor este cea educativă. Personajele principale sunt adesea puse în situații dificile, pe care le depășesc prin curaj, perseverență, inteligență și bunătate. Astfel, cititorii sau ascultătorii învață să distingă între bine și rău și să aprecieze comportamentele considerate morale de societate. De exemplu, feciorul de împărat este un personaj recurent în multe basme și povești, iar aventurile sale sunt adesea pline de lecții morale. Călătoria feciorului de împărat este adesea marcată de obstacole și eșecuri, dar el învață să fie determinat și persistent în urmărirea obiectivelor sale. Prâslea cel voinic, Aleodor, Greuceanu , Făt-Frumos sunt modele de determinare și succes (Ispirescu). În majoritatea basmelor, binele triumfă asupra răului, iar eroii sunt recompensați pentru faptele lor. Acest model narativ contribuie la interiorizarea unor valori precum dreptatea, altruismul, respectul și responsabilitatea. Prin identificarea cu eroul, copilul își dezvoltă repere morale și își formează o imagine despre comportamentele acceptate social.

Basmul stimulează imaginația prin prezentarea unor lumi fantastice populate de personaje supranaturale, obiecte magice și întâmplări extraordinare, de ex. zmeii, balaurii, pajurele, animalele vorbitoare și oraculare, plantele vrăjite, obiectele fermecate - oglinda, năframa, buzduganul etc. Contactul cu aceste universuri simbolice favorizează dezvoltarea gândirii creative și a capacității de a explora soluții alternative la probleme. Imaginația cultivată prin lectură contribuie la dezvoltarea flexibilității cognitive și a competențelor necesare adaptării la situații noi. În acest sens, basmele nu reprezintă doar povești fantastice, ci și instrumente de dezvoltare intelectuală și emoțională.

Basmele reflectă numeroase experiențe umane fundamentale: teama, speranța, iubirea, pierderea, conflictul și maturizarea. Prin intermediul simbolurilor și al situațiilor narative, acestea oferă modele de gestionare a emoțiilor și de depășire a dificultăților

Psihologul Bruno Bettelheim consideră că basmele au o valoare terapeutică importantă, deoarece permit copilului să își înțeleagă și să își exprime conflictele interioare într-o manieră simbolică. Eroul care înfruntă obstacole și reușește să le depășească devine un model de reziliență și autocunoaștere. Astfel, basmele contribuie la consolidarea încrederii în sine și la dezvoltarea unei personalități echilibrate (Bettelheim).

Basmele constituie o parte esențială a patrimoniului cultural al unui popor. Ele conservă tradiții, credințe, norme sociale și modele de comportament specifice unei comunități. Prin contactul cu aceste creații, individul își dezvoltă sentimentul de apartenență culturală și își însușește valorile colective ale societății din care face parte. În contextul globalizării, basmele continuă să joace un rol important în păstrarea identității culturale și în promovarea dialogului intercultural, oferind perspective asupra modului în care diferite popoare înțeleg lumea și relațiile umane.

Așadar rolul basmelor în modelarea personalității umane este complex și multidimensional. Acestea contribuie la formarea valorilor morale, la dezvoltarea imaginației, la maturizarea emoțională și la consolidarea identității culturale. Prin modelele comportamentale pe care le propun și prin simbolurile pe care le utilizează, basmele rămân instrumente educative valoroase, capabile să influențeze dezvoltarea armonioasă a individului încă din copilărie.

Bibliografie

1. Bettelheim, Bruno. *Psihanaliza basmelor*. București: Editura Univers, 2017.
2. Călinescu, George. *Estetica basmului*. București: Editura pentru Literatură, 1965.
3. Eliade, Mircea. *Aspecte ale mitului*. București: Editura Univers, 1978.
4. Ispirescu, Petre. *Legende sau basmele românilor*. București: Editura Minerva, 1989.
5. Propp, Vladimir. *Morfologia basmului*. București: Editura Univers, 1970.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

PROF. COORDONATOR CĂLINESCU AMALIA

Copilăria între reguli și libertate: Valorile copilăriei – trecut, prezent și viitor

Iovițoiu Denis Andrei, Luben Daria Elena, clasa a XI-a

Când a fost ultima dată când ați făcut ceva fără să vă gândiți cât timp aveți la dispoziție? Nu mă refer neapărat la ceva important sau spectaculos, ci la lucruri simple, pe care de multe ori nu le mai observăm: să mergi fără grabă, să petreci timp afară până seara fără să simți nevoia să verifici constant telefonul sau să pornești o conversație fără să te gândești permanent la timp.

Pe măsură ce creștem, timpul începe să fie prezent în aproape tot ceea ce facem. În copilărie, însă, relația cu timpul este complet diferită. Un copil nu trăiește raportându-se constant la ore, termene sau griji, ci la intensitatea momentului pe care îl trăiește. Poate de aceea multe amintiri din copilărie par mai extinse decât erau în realitate: o vacanță de vară părea nesfârșită, o singură zi de joacă putea deveni o aventură întreagă, iar o curte obișnuită avea dimensiunile unui univers.

Tema pe care o discutăm este „Copilăria între reguli și libertate – trecut, prezent și viitor”, iar la prima vedere cele două noțiuni, reguli și libertate, par să se afle în opoziție. Pentru un copil, regulile nu sunt întotdeauna ușor de înțeles. Atunci când suntem mici, avem impresia că ele există doar pentru a ne limita: să nu întârziem, să învățăm, să spunem adevărul, să fim respectuoși sau să ne îndeplinim responsabilitățile. În schimb, libertatea pare să însemne posibilitatea de a face exact ceea ce ne dorim. Totuși, privind lucrurile retrospectiv, începem să înțelegem că relația dintre reguli și libertate este mult mai complexă și că dezvoltarea unui copil depinde, de fapt, de echilibrul dintre ele.

Dacă ne uităm la copilăria trecutului, observăm că ea era foarte diferită de ceea ce vedem astăzi, nu neapărat pentru că era mai bună sau mai rea, ci pentru că lumea funcționa după alte ritmuri și alte valori. Copiii petreceau mult mai mult timp afară, iar relațiile dintre ei se construiau direct, prin joc, experiențe comune și interacțiuni reale. Prieteniile se legau în curtea școlii, pe strada din fața casei sau pe terenul de joacă. Nu exista nevoia unui mesaj trimis înainte pentru a ieși afară; pur și simplu mergeai și vedeai cine mai era acolo. Deși existau reguli, uneori chiar mai stricte decât cele de astăzi, printre ele exista și o anumită libertate: libertatea de a descoperi lumea în mod direct, fără intermedierea unui ecran.

Cred că mulți dintre noi își amintesc momente aparent banale care, privite acum, capătă o altă valoare: genunchi juliți după o zi întreagă de joacă, haine murdare, încercarea de a mai obține „încă cinci minute” înainte de a intra în casă sau sentimentul că o după-amiază întreagă putea deveni o aventură. Atunci nu păreau lucruri importante, însă astăzi înțelegem că exact în astfel de experiențe se formau multe dintre valorile esențiale ale copilăriei. Respectul, sinceritatea, prietenia, responsabilitatea sau curajul nu erau învățate teoretic, din definiții sau lecții despre morală, ci apăreau firesc în viața de zi cu zi, prin relațiile cu ceilalți și prin experiențele trăite direct.

Când am început să pregătesc acest discurs despre valorile copilăriei, credeam că o să fie relativ simplu. Mă gândeam că voi vorbi despre diferențele dintre trecut și prezent, despre tehnologie și despre faptul că generația noastră petrece prea mult timp online. Dar, pe măsură ce am început să citesc mai mult, am realizat că tema este mult mai complexă și că, de fapt, copilăria spune foarte multe despre felul în care funcționează o societate. La ora de engleză citisem, în versiuni adaptate, *Tom Sawyer*, *Huckleberry Finn* și *De veghe în lanul de secară*. La română citisem *Amintiri din copilărie*. La început, mi se păreau doar niște cărți foarte diferite despre copii și adolescenți. După aceea am început să observ că, de fapt, toate vorbesc despre aceeași problemă: relația dintre libertate, reguli și formarea unui om. În *Amintiri din copilărie*, Ion Creangă vorbește despre copilărie într-un mod care pare aproape imposibil astăzi. Nu idealizează complet lumea aceea, pentru că există și pedepse, și autoritate, și reguli foarte stricte, dar în același timp există foarte multă viață. Există joacă, zgomot, curiozitate și sentimentul că lumea este încă întreagă și apropiată de copil. Fragmentul care m-a impresionat cel mai mult este acesta: „Nu ştiu alţii cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul naşterii mele, la casa părintească din Humuleşti, la stâlpul hornului unde lega mama o şfară cu motocei la capăt, de crăpau mâţele jucându-se cu ei, la prichiciul vetrei cel humuit, de care mă ţineam când începusem a merge copăcel, la cuptorul pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieţii, de-a mijoarca, şi la alte jocuri şi jucării pline de hazul şi farmecul copilăresc, parcă-mi saltă şi acum inima de bucurie!”

Mi se pare interesant faptul că, atunci când Creangă vorbește despre copilărie, accentul nu cade pe performanță, rezultate sau ideea de succes, ci pe sentimentul de apartenență. Vorbește despre casă, despre joc, despre oamenii din jur și despre acea senzație rară că lumea este, în același timp, sigură, apropiată și plină de

viață. În schimb, la Salinger, în *De veghe în lanul de secară*, atmosfera este complet diferită. Holden Caulfield nu mai are sentimentul acesta de apartenență. El vede lumea adulților ca pe un loc artificial și fals. Aproape tot timpul are impresia că oamenii joacă un rol și că foarte puțini mai sunt sinceri. Cred că de aceea romanul acesta încă este citit de atât de mulți adolescenți. Pentru că surprinde foarte bine sentimentul acela că, uneori, maturizarea înseamnă să pierzi ceva important fără să îți dai seama exact când s-a întâmplat.

Între Creangă și Salinger apare însă Mark Twain. Și mi s-a părut foarte interesant că tocmai personajele lui fac legătura dintre libertate și responsabilitate. În *Tom Sawyer*, copilăria este asociată cu imaginația și aventura. Mark Twain spune chiar în prefață că a scris cartea și pentru adulți, pentru a le reaminti „cum erau şi ei odinioară, cum simţeau, cum gândeau". Tom Sawyer transformă aproape orice experiență într-o aventură sau într-un joc, ceea ce face ca lumea să pară pentru el un spațiu deschis, plin de posibilități. În schimb, Huck Finn începe să înțeleagă treptat că libertatea nu înseamnă doar lipsa regulilor sau posibilitatea de a face orice dorești, ci și capacitatea de a lua decizii morale. În relația cu Jim, Huck ajunge să aleagă între valorile impuse de societatea în care trăiește și propria lui conștiință. Faptul că decide să îl ajute, chiar dacă cei din jur considerau gestul său greșit, mi s-a părut o idee surprinzător de matură pentru un roman al cărui personaj principal este un copil.

În timp ce citeam și încercam să îmi organizez ideile pentru discurs, am început să caut și informații despre educație și psihologie. Așa am ajuns la Maria Montessori și John Bowlby. Nu îi descoperisem la școală, ci într-un podcast în engleză despre dezvoltarea copiilor, iar după aceea am început să citesc mai mult despre teoriile lor. Maria Montessori mi s-a părut foarte interesantă pentru că, deși a trăit acum mai bine de o sută de ani, multe dintre ideile ei par foarte moderne chiar și astăzi. Ea considera că educația nu trebuie să transforme copilul într-o persoană care doar execută ordine, ci într-un om autonom, capabil să gândească și să descopere singur. Metoda Montessori se bazează foarte mult pe libertatea controlată a copilului. Copiii sunt încurajați să exploreze, să aleagă activități și să învețe prin experiență directă, nu doar memorând informații. Ce mi s-a părut însă surprinzător este faptul că, deși și-a dedicat viața educației și dezvoltării copiilor, relația ei cu propriul copil a fost foarte complicată. Din cauza contextului social al vremii, Maria Montessori nu și-a crescut fiul în mod direct în primii ani ai vieții lui. Mi s-a părut un contrast interesant și puțin trist.

O persoană care a schimbat felul în care lumea privește copilăria nu a reușit să trăiască pe deplin propria experiență de mamă. Cred că asta arată cât de dificil este uneori să găsești echilibrul dintre idei, carieră și viața personală. John Bowlby vorbește despre ceva diferit, dar foarte important: teoria atașamentului. El susține că relația dintre copil și persoanele care îl îngrijesc în primii ani de viață influențează foarte mult dezvoltarea emoțională a omului. Practic, modul în care un copil este iubit, ascultat și protejat ajunge să influențeze felul în care va avea încredere în oameni mai târziu. Mi s-a părut interesant că Bowlby nu vorbește doar despre afecțiune în sens sentimental, ci și despre siguranță emoțională. Un copil are nevoie să simtă că există cineva la care se poate întoarce atunci când îi este frică, când greșește sau când nu înțelege lumea din jur. Și aici am început să mă gândesc la ceva personal. Când eram mai mic și cădeam sau mă loveam, tata nu venea imediat să mă ridice. Mă lăsa câteva secunde acolo și îmi spunea doar să mă ridic singur. Atunci nu înțelegeam deloc de ce face asta. Mi se părea nedrept și aveam impresia că nu îi pasă suficient. Mai ales când vedeam alți părinți care alergau imediat spre copiii lor. Dar acum cred că încerca să mă învețe ceva foarte important. Faptul că protecția nu înseamnă să nu cazi niciodată. Uneori înseamnă să știi că poți să te ridici.
Și cred că aici apare una dintre cele mai importante valori ale copilăriei: echilibrul dintre siguranță și autonomie. Dacă un copil crește fără reguli, poate ajunge să nu înțeleagă responsabilitatea. Dacă crește fără libertate, poate ajunge să nu aibă încredere în propriile alegeri. Din cauza aceasta cred că tema concursului, „Copilăria între reguli și libertate", este mult mai profundă decât pare la început. Nu este doar o discuție despre educație. Este o discuție despre ce fel de oameni vrem să devenim.

Astăzi, copilăria se schimbă foarte repede. Tehnologia oferă avantaje extraordinare, dar uneori am impresia că generația noastră pierde anumite experiențe simple care formau foarte mult caracterul unui copil. Poate că avem mai mult acces la informație decât orice generație din trecut, dar asta nu înseamnă automat că ne înțelegem mai bine pe noi înșine sau pe ceilalți. Uneori avem atât de multe mijloace de comunicare, încât uităm să comunicăm cu adevărat. Uneori suntem atât de ocupați să ne construim viitorul, încât uităm să trăim prezentul. Și poate că exact aici se află problema copilăriei moderne. Nu faptul că lumea evoluează, pentru că evoluția este normală, ci faptul că riscăm să transformăm copilăria doar într-o perioadă de pregătire pentru viață, uitând că ea este deja o parte esențială din viață.

Cred că adevărata valoare a copilăriei nu stă nici în libertatea totală, nici în disciplina excesivă. Ea apare undeva la mijloc, acolo unde copilul se simte suficient de protejat încât să aibă curaj și suficient de liber încât să poată deveni el însuși. Poate că maturizarea nu înseamnă să renunțăm la copilul care am fost, ci să

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

reușim să păstrăm din el tocmai lucrurile esențiale: sinceritatea, curiozitatea, capacitatea de a avea încredere și bucuria de a descoperi sens și frumusețe în lucrurile simple. Pentru că timpul trece foarte repede. Copilăria trece și ea. Dar valorile pe care le învățăm atunci rămân, de multe ori, partea cea mai stabilă din ceea ce devenim mai târziu.

Bibliografie

COLEGIUL NAȚIONAL „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”, BUCUREȘTI

PROF. COORDONATOR DRĂGHICI IOANA-ANCA

Explorarea basmului: Între știință și suflet

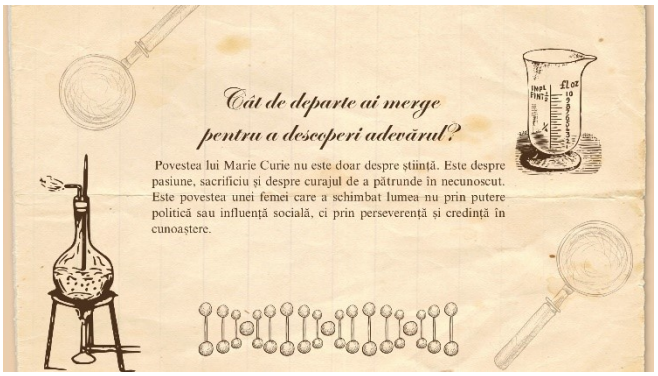
Chiriță Cristina, clasa a XI-a

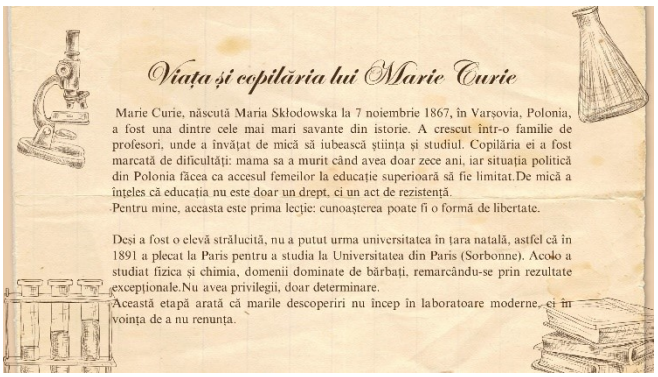
https://prezi.com/view/bBXJtZDOh7PmE0E0kFpc/?referral_token=knwlFhlnB3FN

PROF. COORDONATOR LEPĂDATU NICOLETA

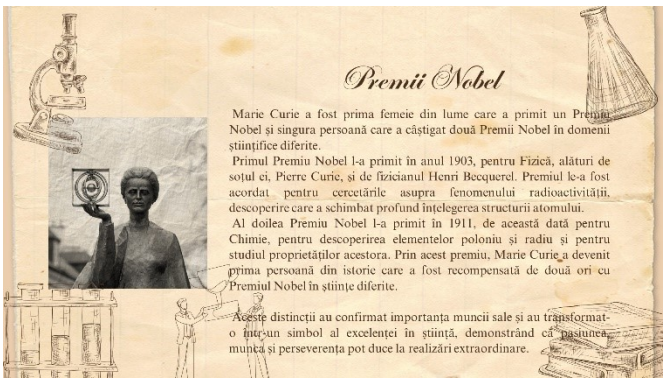
Povestea femeii care a schimbat medicina și a plătit cu viața: Marie Curie

Cristache Alissia-Maria, clasa a XI-a

Sacrificiul personal

Marie Curie a dedicat ani întregi cercetării radioactivității, lucrând direct cu radiu și alte substanțe radioactive, într-o perioadă în care efectele nocive ale radiațiilor nu erau încă cunoscute. Manipula materialele fără măsuri de protecție, iar caietele și instrumentele ei de laborator au rămas radioactive până astăzi.

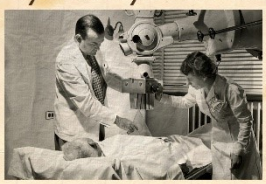
Laboratorul ei era adesea luminat noaptea de strălucirea slabă a radiului, o imagine pe care ea o descria ca fiind fascinantă și aproape magică. Pentru Marie Curie, această lumină simboliza progresul științei și descoperirea necunoscutului.

Însă expunerea constantă la radiații i-a afectat grav sănătatea. După ani de muncă intensă, organismul ei a fost slăbit treptat, iar în 1934 a murit din cauza anemiei aplastice, o boală provocată de expunerea îndelungată la radiații.

Viața ei arată cât de mare poate fi prețul progresului științific. Știința i-a oferit nemurirea prin descoperirile sale și prin impactul lor asupra lumii moderne, dar i-a luat, în cele din urmă, propria viață.

Impactul asupra medicinei

Descoperirea radioactivității a deschis drumul radioterapiei în tratarea cancerului. În Primul Război Mondial, Marie Curie a organizat unități mobile de radiografie pentru a ajuta soldații răniți. A mers pe front pentru a salva vieți.

Pentru mine, aceasta este dovada că știința nu este rece sau abstractă. În mâinile unor oameni dedicați, ea devine un act profund uman, o formă de solidaritate și de grijă față de ceilalți. Prin munca sa, Marie Curie nu doar că a schimbat medicina, ci a arătat că adevăratul scop al cunoașterii este să îmbunătățească viața oamenilor.

Un simbol al egalității în știință

Marie Curie a schimbat profund percepția asupra femeilor în știință, într-o epocă în care acest domeniu era dominat aproape exclusiv de bărbați. Prin rezultatele sale excepționale și prin cele două Premii Nobel obținute, ea a demonstrat că inteligența, rigoarea și competența nu au gen. Succesul ei nu a fost doar o realizare personală, ci o dovadă clară că femeile pot contribui decisiv la progresul științific.

Ea a devenit un model pentru generații întregi de cercetătoare, inspirând femei din întreaga lume să urmeze cariere în fizică, chimie, medicină și alte domenii științifice. Curajul de a înfrunta prejudecățile și de a se afirma prin muncă și valoare a deschis drumuri noi pentru egalitatea de șanse.

Impactul ei nu se regăsește doar în manualele de fizică sau în laboratoare, ci și în lupta pentru drepturi egale. Moștenirea lui Marie Curie înseamnă nu doar descoperiri științifice revoluționare, ci și un pas uriaș înainte în recunoașterea rolului femeilor în știință și în societate.

Știința ca act de generozitate

Marie Curie nu a brevetat procesul de izolare a radiului, deși ar fi putut deveni extrem de bogată. Ea a considerat că descoperirile științifice trebuie să aparțină întregii umanități, nu să fie transformate într-o sursă de profit personal. A ales binele comun în locul îmbogățirii, demonstrând că știința poate fi un act de generozitate și responsabilitate morală.

Într-o lume în care succesul este adesea asociat cu câștigul material, gestul ei rămâne un exemplu de integritate și altruism.

Ce am învățat eu ?

Din povestea lui Marie Curie am învățat că limitele impuse de societate pot fi depășite prin educație și voință. Ea nu a acceptat ideea că, fiind femeie, trebuie să renunțe la visul de a face știință, ci a demonstrat prin fapte că valoarea unui om se măsoară prin muncă și rezultate.

Am învățat și că răbdarea este esențială. Descoperirile sale nu au apărut peste noapte, ci au fost rezultatul unor ani întregi de experimente, efort fizic și concentrare. Succesul adevărat nu este întâmplător, ci construit pas cu pas.

De asemenea, am înțeles că știința nu este doar acumulare de informații, ci responsabilitate. Cunoașterea trebuie folosită pentru a ajuta oamenii, nu doar pentru prestigiu personal. Prin felul în care și-a dedicat viața cercetării și binelui comun, Marie Curie m-a învățat că adevărata realizare înseamnă să lași ceva valoros în urma ta.

În final, am învățat că un om poate schimba lumea nu doar prin inteligență, ci și prin caracter, curaj și modestie.

Bibliografie

https://ro.wikipedia.org/wiki/Marie_Curie
https://www.nobelprize.org/prizes/physics/1903/marie-curie/biographical/
https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC5002019/
https://www.nobelprize.org/prizes/chemistry/1911/marie-curie/facts
https://www.britannica.com/biography/Marie-Curie
https://www.mariecurie.org.uk/about-us/our-history/marie-curie-the-scientist

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 117, BUCUREȘTI

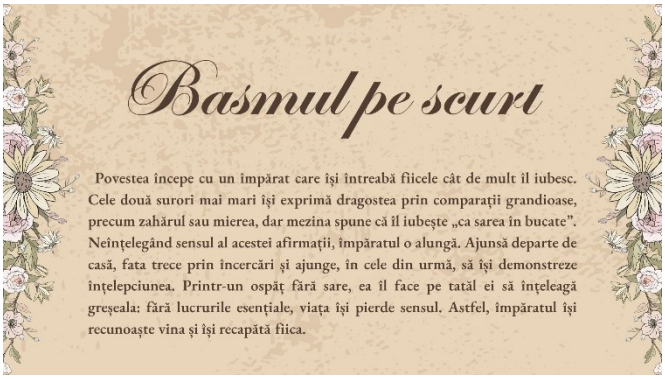
PROF. COORDONATOR CIREȘ ADRIANA

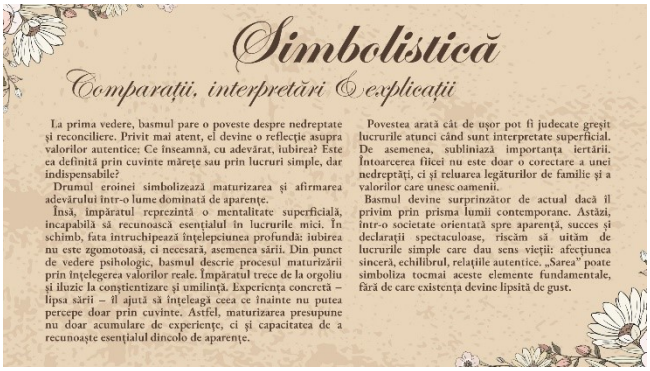
Iubirea adevărată și înțelepciunea

Costia Dalma Ilaria, clasa a V-a

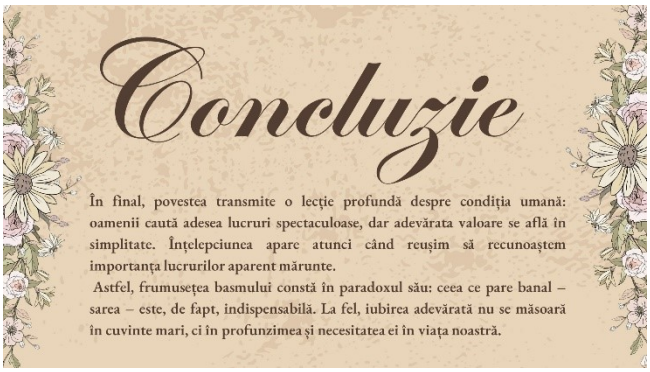

Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte

Cioroba Ștefania, clasa a V-a

Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte

Întrebarea centrală:
De ce își dorește eroul tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte?

Se spune că au fost odată un împărat și o împărăteasă, tineri și frumoși, care își doreau foarte mult un copil. Deoarece nu reușeau, au apelat la un uncheaș dibaci, care le-a prezis că vor avea un singur copil, pe Făt-Frumos, dar că nu vor avea parte de el.

Leacul uncheașului a făcut ca împărăteasa să rămână însărcinată, însă în momentul nașterii copilul începu să plângă, iar împăratul fu nevoit să-i promită tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte. Copilul a ales să tacă la această promisiune.

Acest lucru simbolizează dorința eroului de a-și depăși condiția de muritor și de a dobândi desăvârșirea prin atingerea nemuririi spirituale.

La cincisprezece ani, copilul tânjește după promisiunea tatălui său.

Vârsta aleasă deloc întâmplător, fiindcă simbolizează durata necesară pentru ca protagonistul să ajungă la o oarecare maturitate, ca să poată decide pentru el.

Astfel, sfătuit de calul răpciugos și bubos, cere de la tatăl său: paloșul, sulița, arcul, tolba cu săgeți și hainele. Calul îl sfătuiește să-l hrănească cu lapte și ovăz timp de șase săptămâni.

Întâlnim astfel un nou simbol, și anume calul năzdrăvan, care reprezintă intuiția, forța spirituală și ghidul necesar pentru a depăși obstacolele. Totodată, armele tatălui său simbolizează moștenirea spirituală și forța de a trece peste orice greutate, iar laptele cu care este hrănit calul amintește de hrana primordială, ce asigură existența.

După trei zile de pregătire, Făt-Frumos părăsește împărăția tatălui său și, după alte trei zile de pribegie, poposește pe moșia unei Gheonoaie, pe care o înfruntă cu mare curaj. Își continuă călătoria de inițiere, specifică eroilor de basm, încă trei zile și, de data aceasta, poposește pe moșia unei Scorpii. Cu ajutorul calului năzdrăvan reușește să o înfrunte cu succes și pe aceasta.

De observat repetiția numărului trei, acesta fiind un număr magic ce simbolizează perfecțiunea, echilibrul și desăvârșirea, fiind o cifră sacră ce transformă acțiunea într-un parcurs inițiatic, garantând triumful final al binelui.

Apariția cifrei trei poate fi observată ca simbol al desăvârșirii în religia creștin-ortodoxă, Sfânta Treime (Tatăl, Fiul și Sfântul Duh), care vorbește despre unicitate, iubire desăvârșită a semenilor, iertare și înțelepciune.

Totodată, cifra trei în numerologie simbolizează creativitatea, autoexprimarea și expansiunea socială. Guvernată de o energie a tinereții, această cifră reprezintă conexiunea dintre minte, corp și spirit, dar și frica de a pierde tinerețea sau teama de a nu fi înțeles, așa cum se întâmplă cu eroul nostru.

Făt-Frumos nu se lasă înduplecat de rugăminţile fetelor de la palat şi ale calului năzdrăvan. Dorul de casă şi de părinţi îl macină pe interior.

Acesta simbolizează dorința de reîntoarcere la condiția inițială de muritor, măcar pentru o clipă și cu orice preț, valorile inițiale schimbându-se.

Acesta părăsește palatul și, pe drumul de întoarcere, străbate moșiile Gheonoaiei și ale Scorpiei, vădit slăbit, cu părul alb și barba mare, iar peisajele nu i se mai par cunoscute din cauza buruienilor mari, palatelor dărâmate și a oamenilor necunoscuți de ele.

Cu lacrimi în ochi, își amintește de palatul tatălui său de odinioară, coboară în pivniță, cu pleoapele grele, barba albă până la genunchi, plin de regrete și vădit slăbit, unde își întâlnește moartea și își găsește sfârșitul.

Finalul basmului subliniază faptul că fericirea absolută și nemurirea sunt incompatibile cu condiția umană, iar acceptarea morții face parte din sensul vieții. Revenirea în lumea reală sugerează că tinerețea fără bătrânețe este un ideal la care nu mulți se gândesc ce înseamnă cu adevărat.

Hotărât să dobândească tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte, Făt-Frumos își continuă aventura neobișnuită până ajunge la palatul unde timpul a încetat să mai curgă și unde locuiește deținătoarea nemuririi. Bucuroasă că vede suflet de om, îl primește și îl poftește la cină, în semn de recunoștință. Curând, cei doi devin soț și soție.

Făt-Frumos avea la dispoziție întregul regat, mai puțin Valea Plângerii.

Timpul trecea și el rămânea la fel de tânăr ca atunci când venise, până într-o zi când acesta se lua după un iepure și, fără să-și dea seama, a călcat în Valea Plângerii, astfel încât a încălcat interdicția, simțind un dor nesfârșit de părinți.

Valea Plângerii simbolizează lumea terestră, plină de suferință și limitări, dar la care el tânjește cu toată ființa sa să se întoarcă.
Tărâmul tinereții veșnice este un spațiu atemporal, unde timpul încremenește, fericirea este absolută, însă eroul este nevoit să plătească prețul uitării lumii pământene, al iubirii fragile și al imperfecțiunii atât de necesare pentru aprecierea lucrurilor simple.

Suntem oare pregătiți să trăim veșnic?

În opinia mea, basmul „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte” este o adevărată lecție de viață despre acceptarea firească a parcursului acesteia, de la naștere până la moarte. De aceea, încercarea de a depăși această condiție specific umană este destinată eșecului în final. Pare o adevărată nebunie să vrei să dobândești tinerețea veșnică și nemurirea, fiindcă aceasta vine la pachet cu renunțarea la condiția ta inițială. Însă dorul devine de nesuportat când eroul își amintește de părinții săi și de palatul părintesc.

Basmul subliniază încă o dată că nemurirea fizică este incompatibilă cu natura umană.

Revenirea la „vatra” pământească este inevitabilă și transformă această căutare într-o lecție despre acceptarea destinului ca pe un dat firesc.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

IV. OGLINZI ALE SUFLETULUI MEU – ATELIER DE ARTĂ VIZUALĂ DEDICAT EXPRESIEI ARTISTICE ȘI REFLECȚIEI INTERIOARE

DESENE

COLEGIUL NAȚIONAL „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”, BUCUREȘTI

PROF. COORDONATOR DINA OANA-CARMEN

Exuvie

Panaitescu Raisa Gabriela, clasa a IX-a

Eu sunt

Negru Taisia Aida, clasa a XI-a

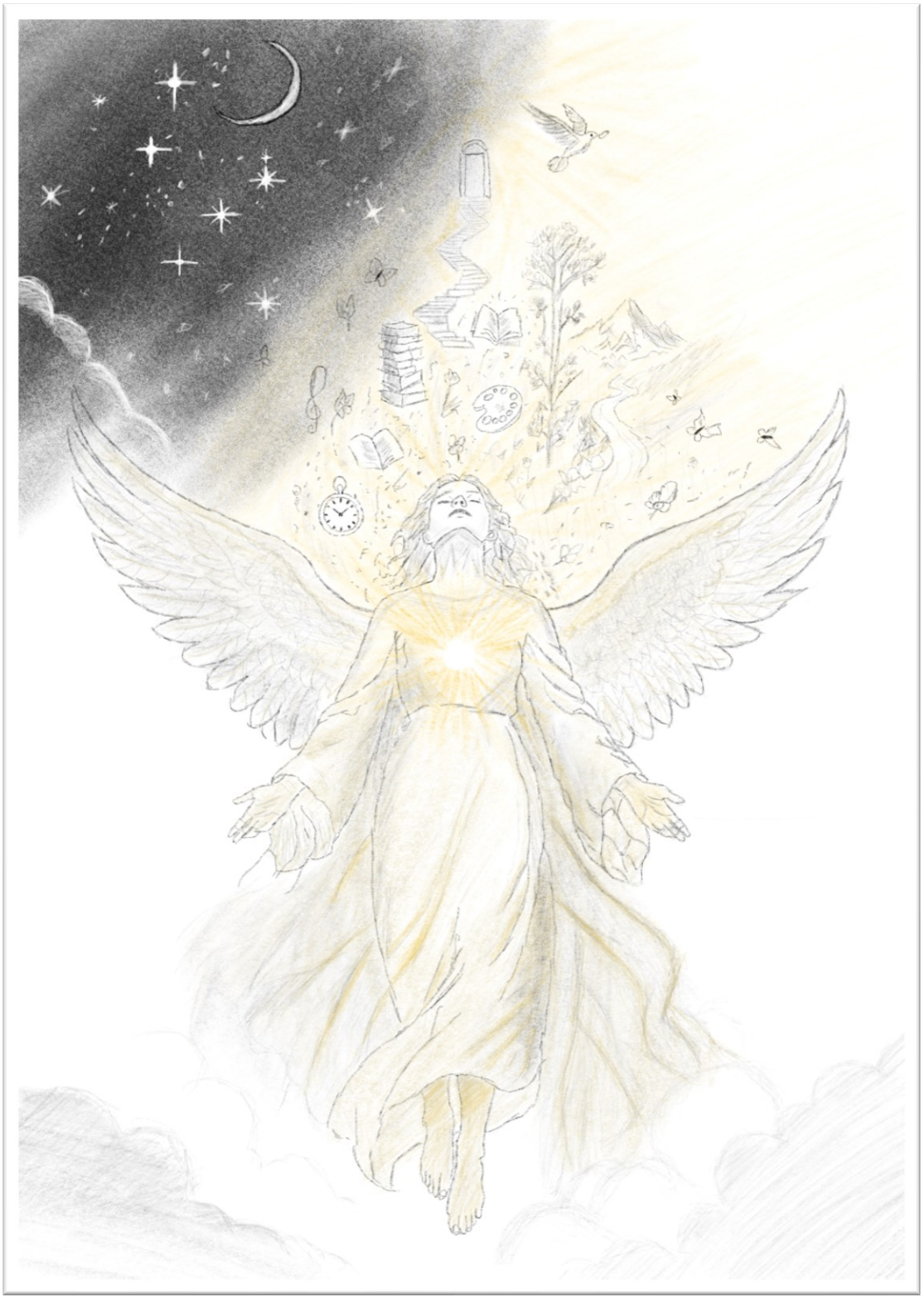

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

PROF. COORDONATOR DRĂGHICI IOANA-ANCA

Miraj

Balaban Luca, clasa a XI-a

Turnurile trecutului

Ilie Antonia, clasa a XI-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

COLEGIUL ECONOMIC „NICOLAE KRETZULESCU", BUCUREȘTI

PROF. COORDONATOR POPA NICOLETA RODICA

Grijuliu, transformă pământul în viu!

Sarkissian Alexander Joseph, clasa a X-a

Viaţâ

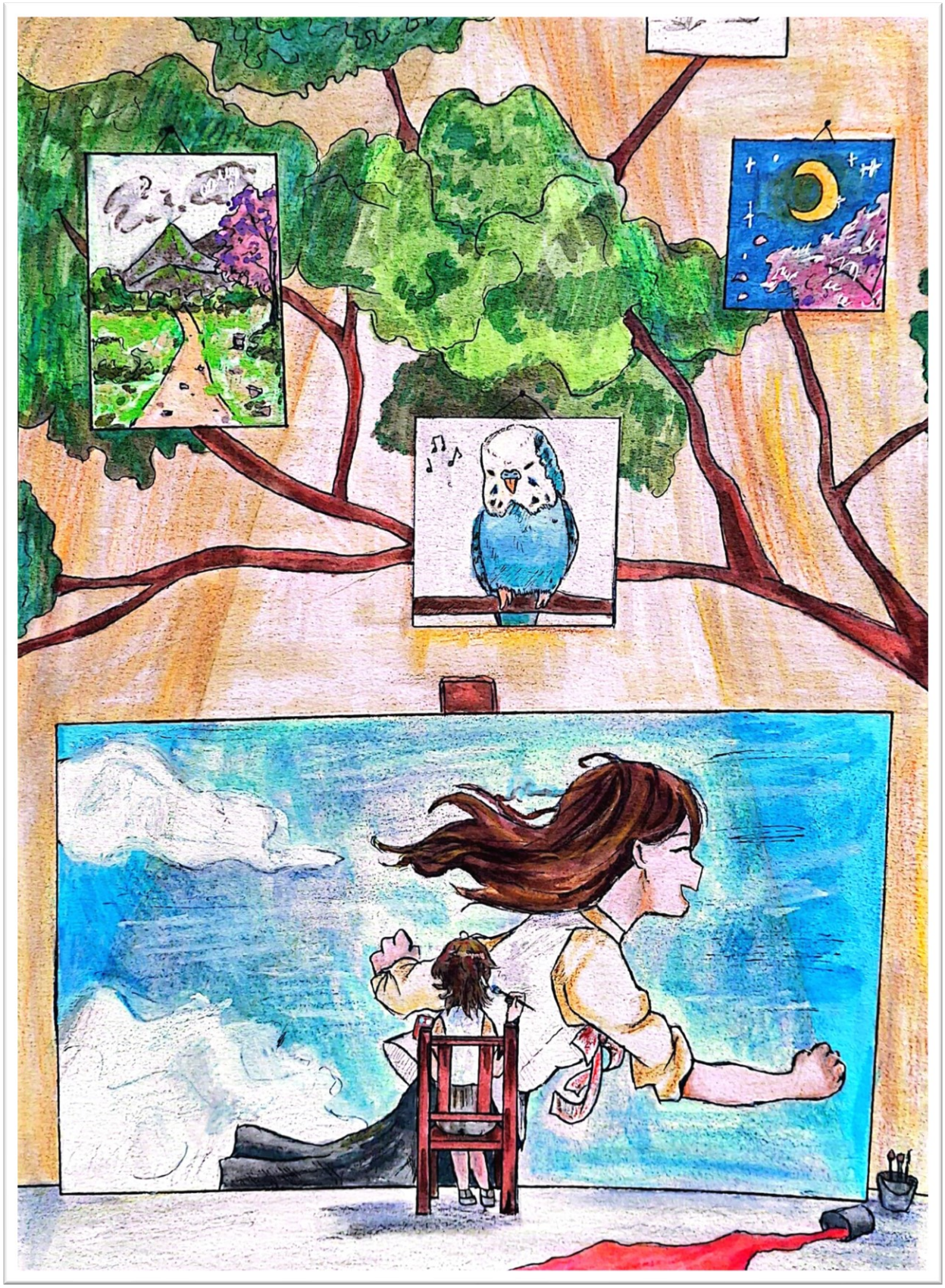
Popa Ioana, clasa a XI-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Te simt

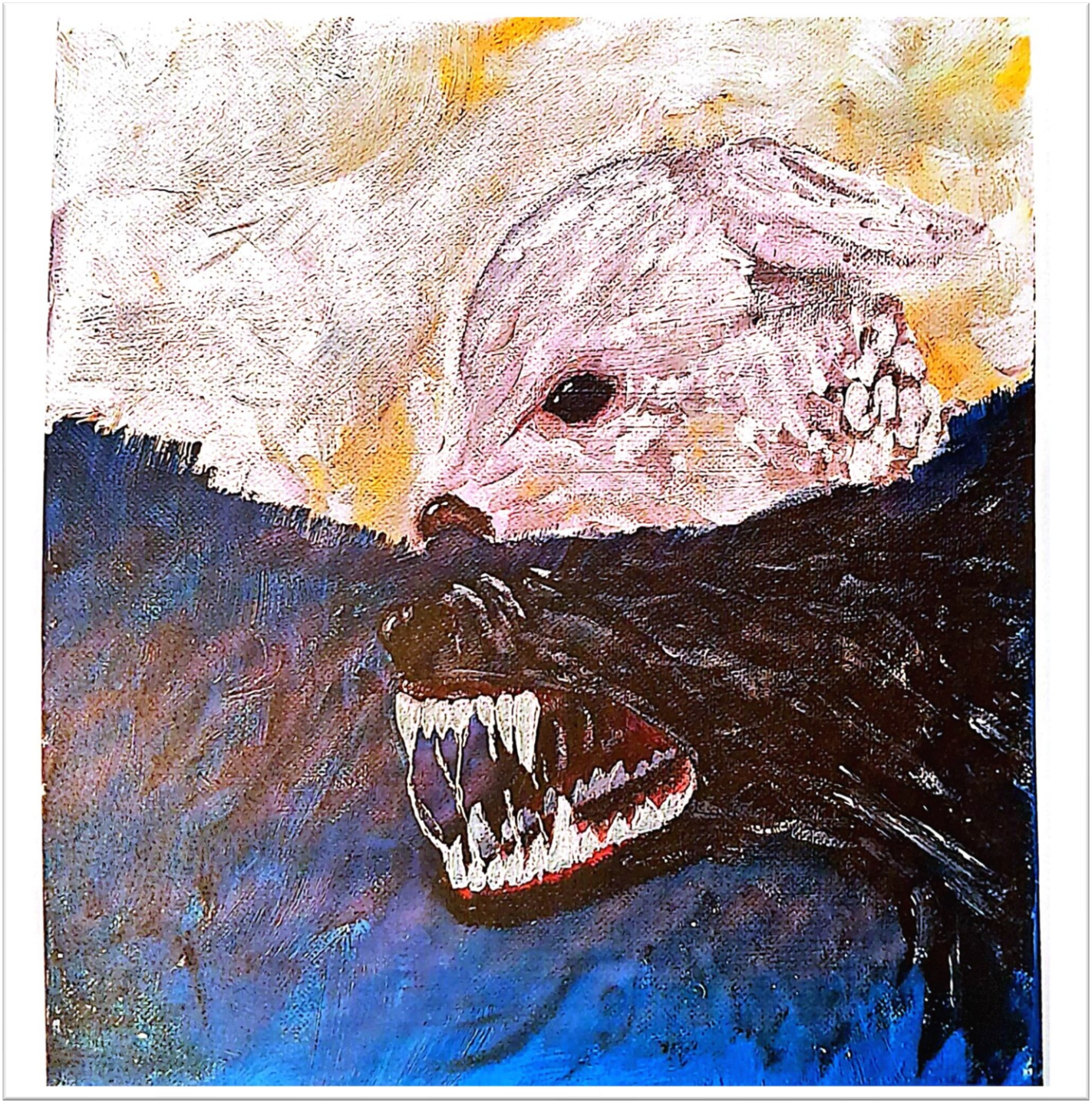
Ciocănaru Maria, clasa a XI-a

PROF. COORDONATOR CHIROIU CORINA-MARIA ALEXA

Dual

Ene Ioana Cătălina, clasa a X-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

LICEUL TEORETIC „ATLAS”, București

PROF. COORDONATOR IACOBACHE RALUCA

Odă vieții

Agiu Ania, clasa a IX-a

Timpul meu

Ciobănescu Maria, clasa a IX-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Respir

Ghinea Alexia, clasa a IX-a

PROF. COORDONATOR MITRAN ROXANA

Oglinda sufletului

Cristea Alice, clasa a IX-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Din suflet

Măceşanu Delia, clasa a IX-a

Rădăcini şi aripi

Rohat Daria-Ioana, clasa a IX-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

COLEGIUL TEHNIC „IULIU MANIU”, BUCUREŞTI

PROF. COORDONATOR TITEL SIMONA

Cupolă în suflet

Bighiu Theodora, clasa a X-a

COLEGIUL NAŢIONAL „TUDOR VLADIMIRESCU”, BUCUREŞTI

PROF. COORDONATOR DUMITRACHE ROXANA

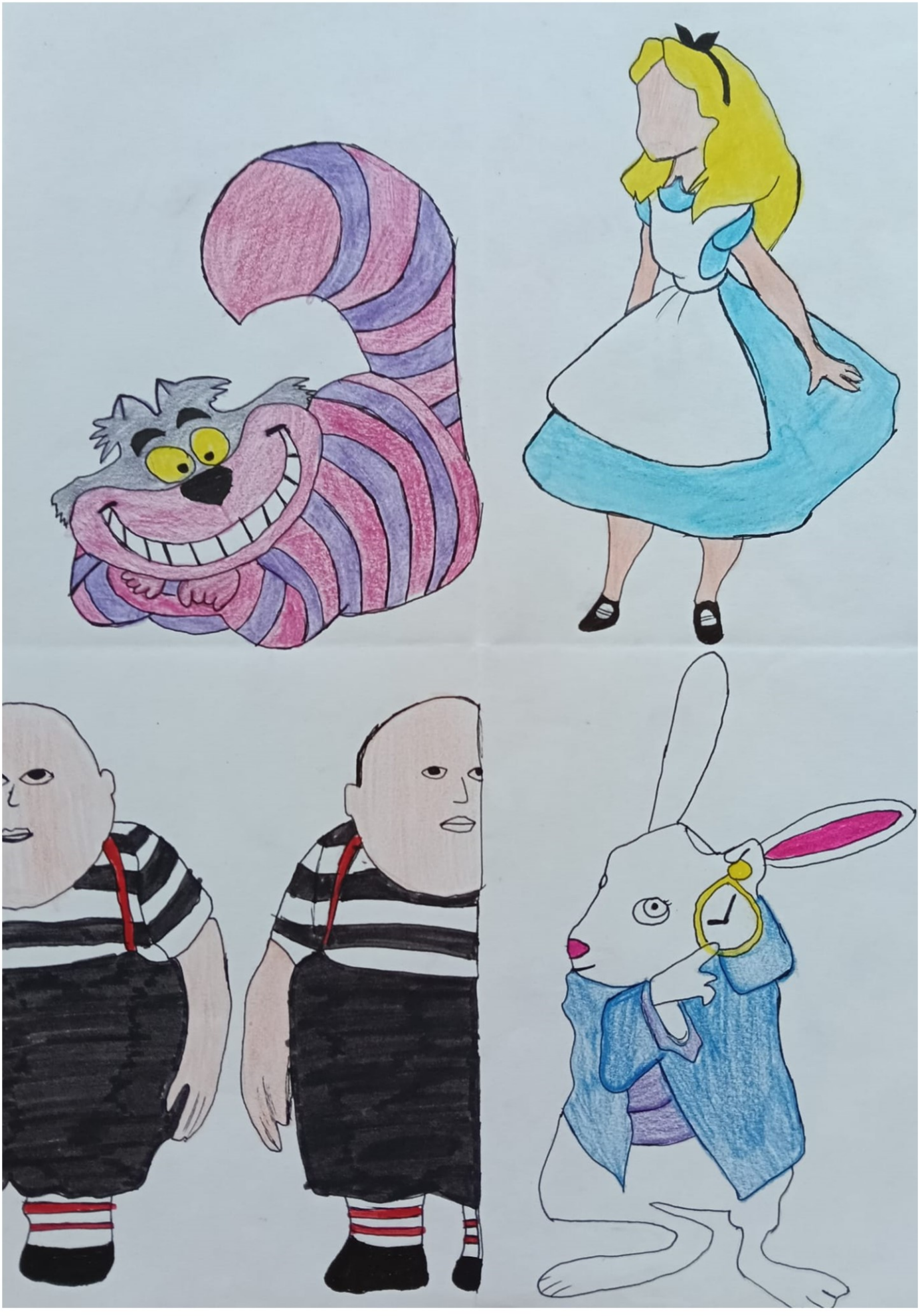
Alice in Wonderland

Cîrstea Bianca Maria Georgiana, Bujac Denisa, Lungu Ana Delia, Robea Oana, Cristescu Emilia Nicole Kali, clasa a IX-a
Patrichi Alexandra, Martian Maria, Costea Iza, Niculae Diana. Antofi Bianca, Gioga Maria Georgiana, Barbu Maria Isabela, Lazăr Natalia, Ghiţă Ayana Alexandra, clasa a X-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

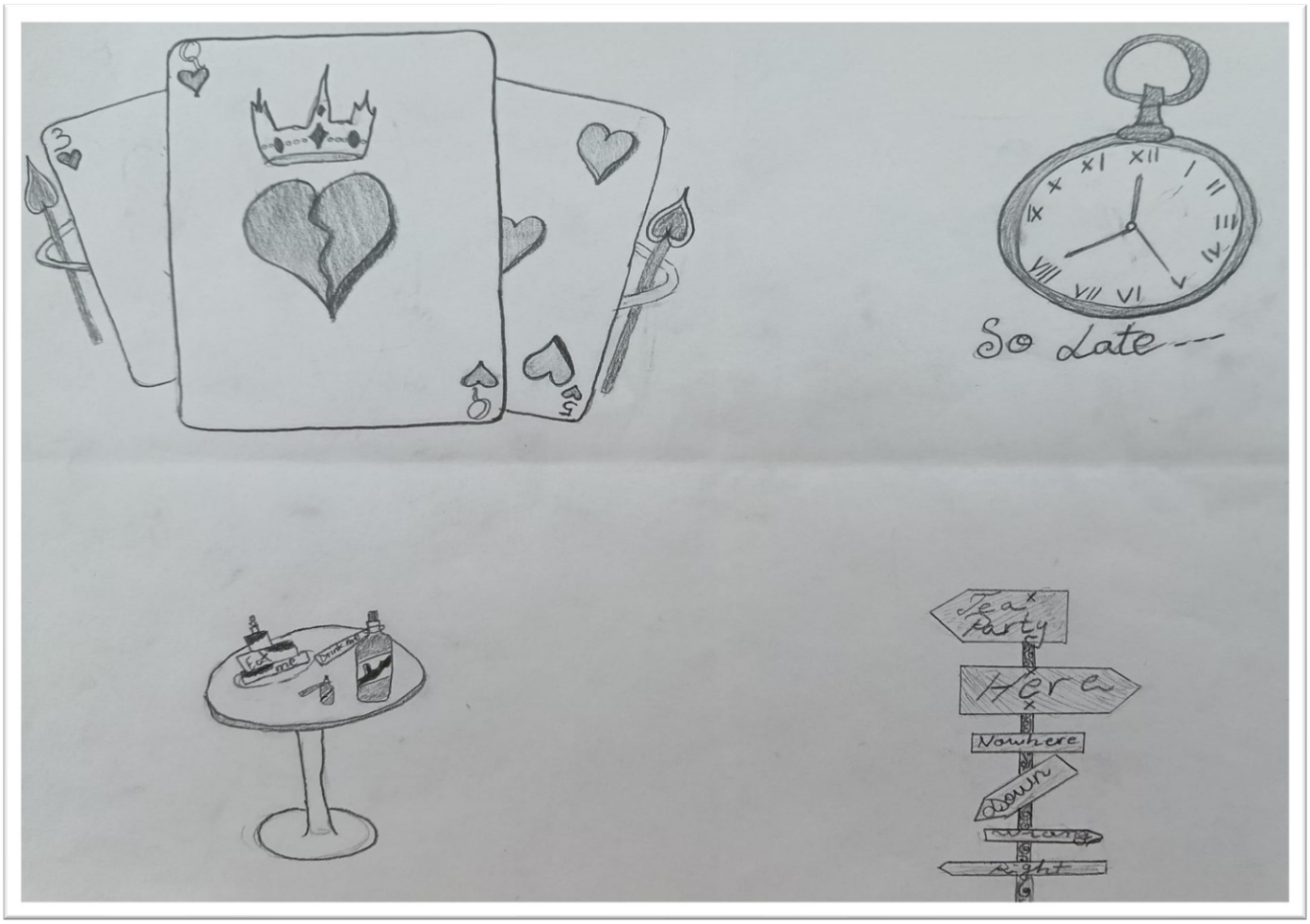

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

ALICE IN WONDERLAND

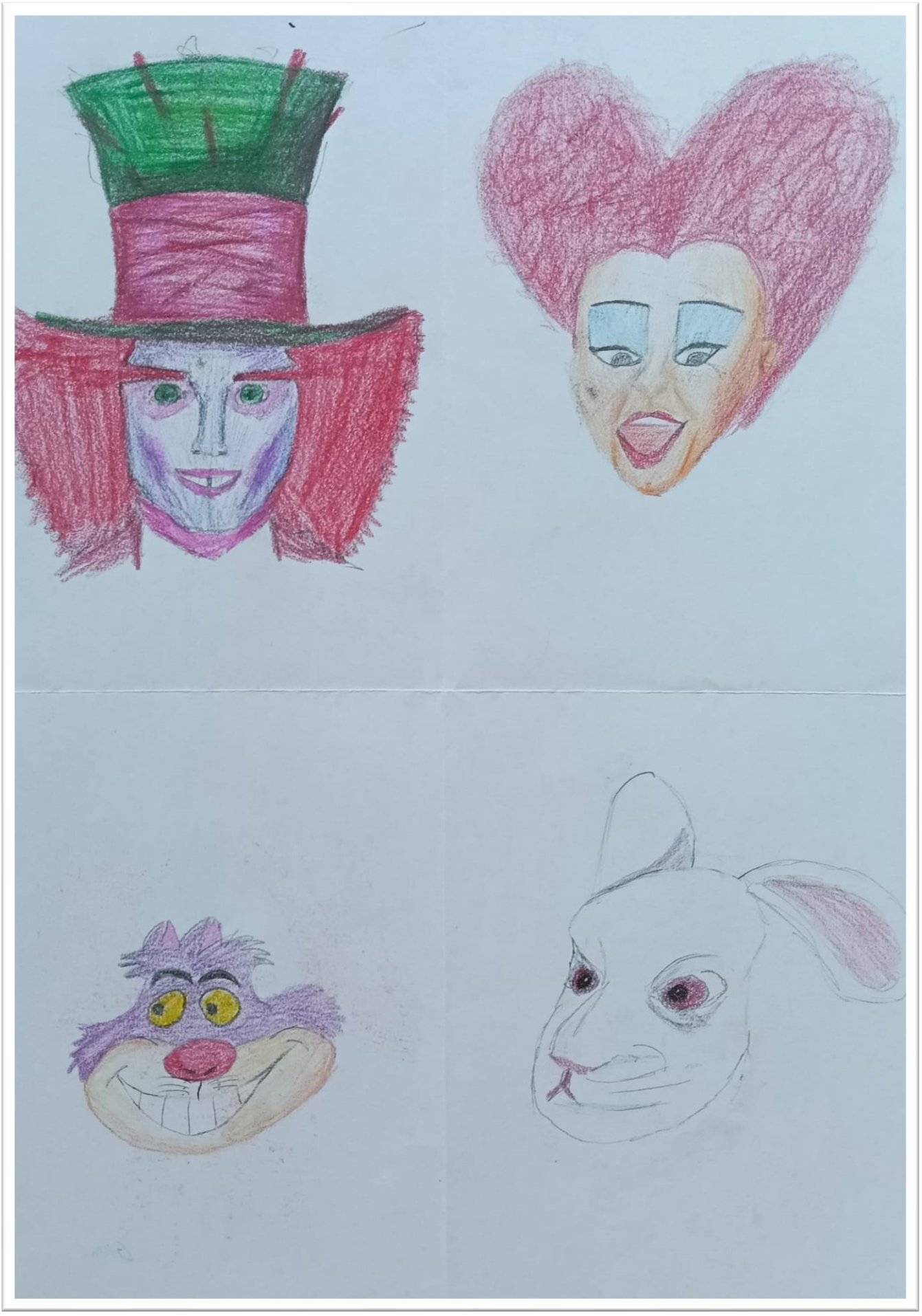

So Late--
Tea Party
Here
Nowhere
Down
Right

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Alice in Wonderland

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

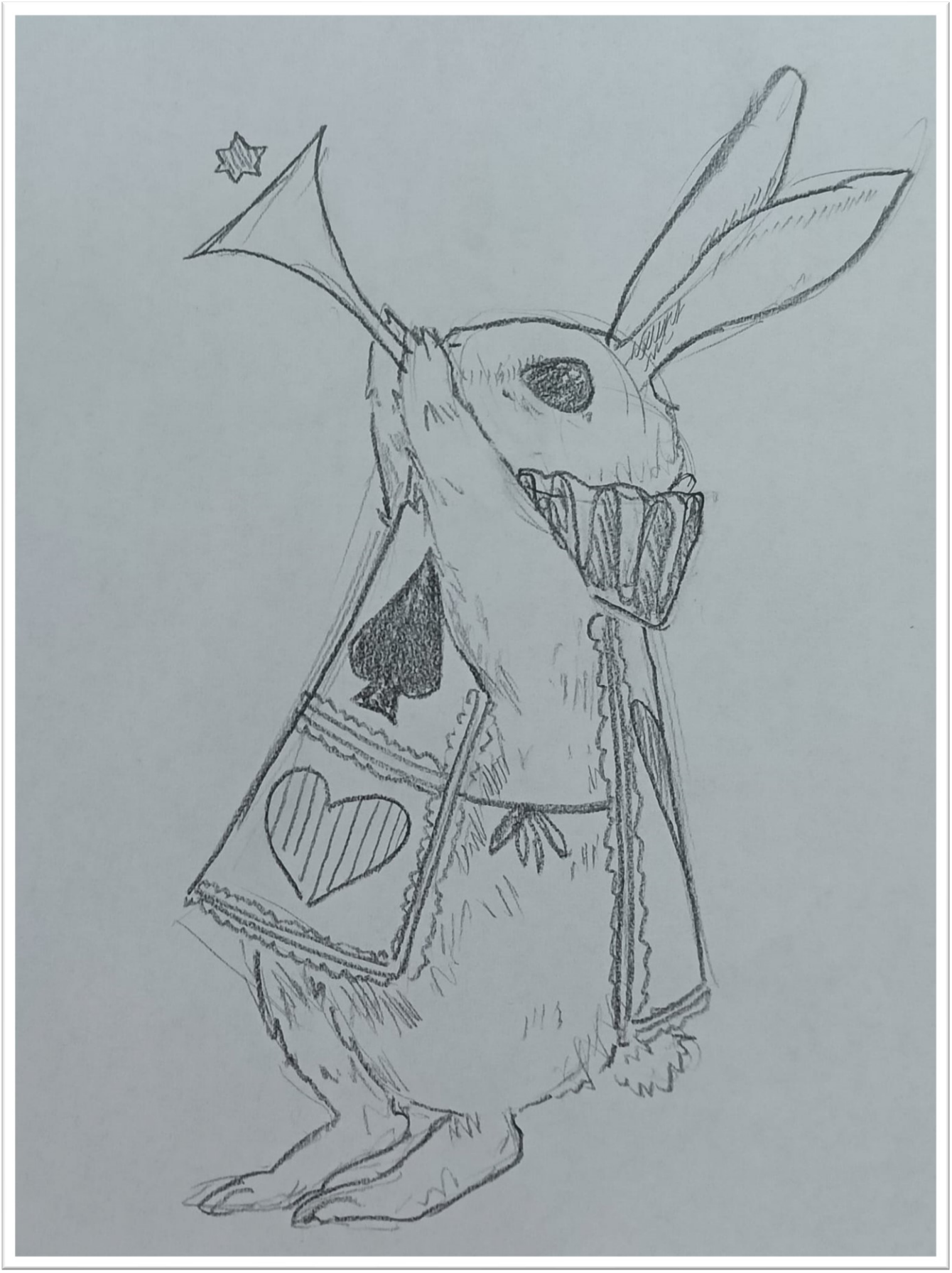

Alice
in wonderland
GHIȚĂ AYANA ALEXANDRA
clasa a X-a C

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Alice in wonderland
PATRICHE ALEXANDRA 10C

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

LICEUL TEORETIC „DAN BARBILIAN”, CÂMPULUNG, ARGEŞ

PROF. COORDONATOR PÎSLARU CRISTINA

Viaţa şi pânza de emoţii

Ghidan Vlad, clasa a IX-a

COLEGIUL NAŢIONAL „AUREL VLAICU”, BUCUREŞTI

PROF. COORDONATOR MOGA SUNITA ANDREEA

Evadare

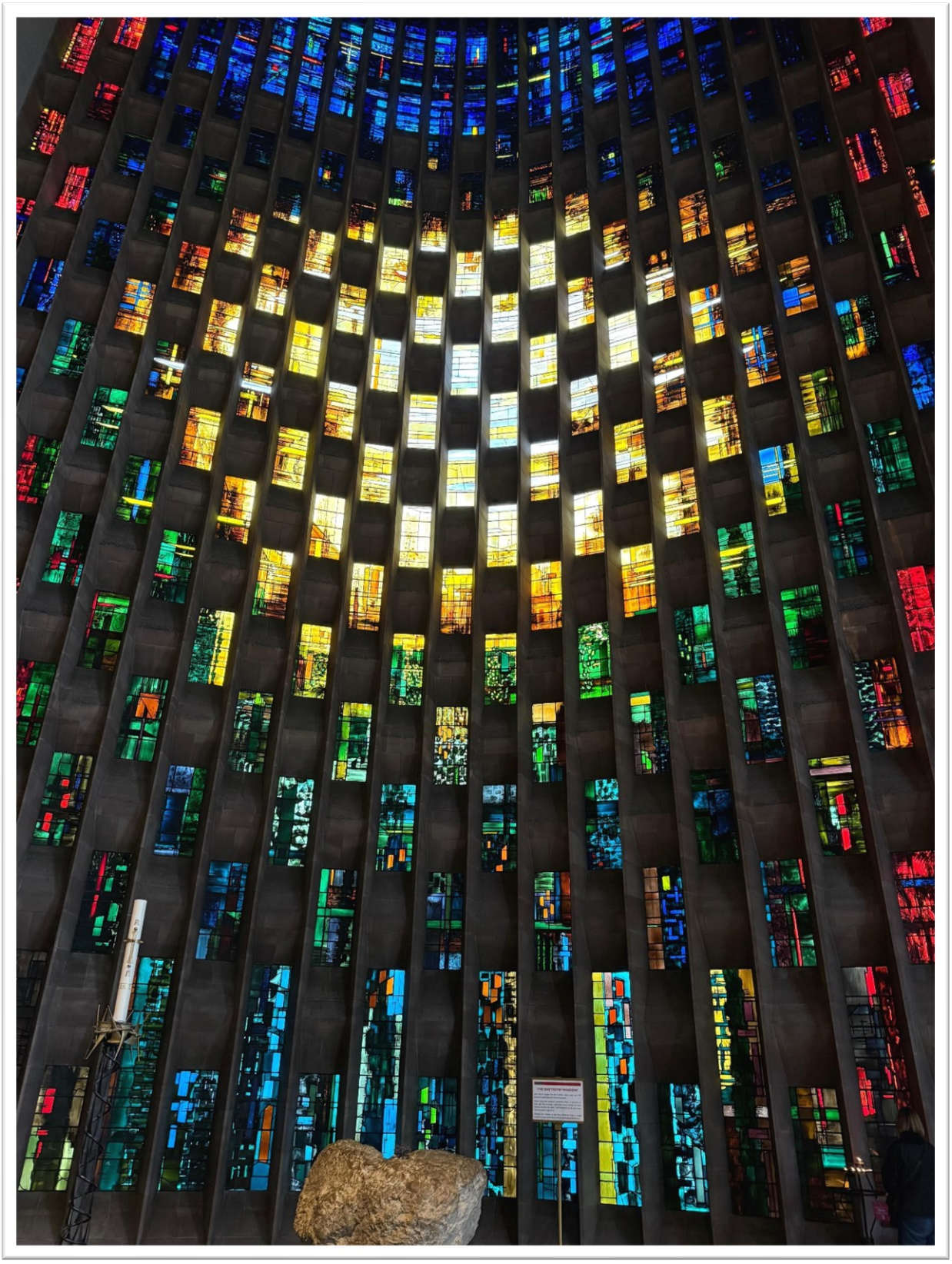
Trandafir Luca Alex, clasa a XI-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Mozaic

Istrate Andrei Alexandru, clasa a XI-a

Orizont

Tilici Luca, clasa a XI-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

COLEGIUL NAŢIONAL „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”, BUCUREŞTI
PROF. COORDONATOR IORDACHE RAMONA-NICOLETA

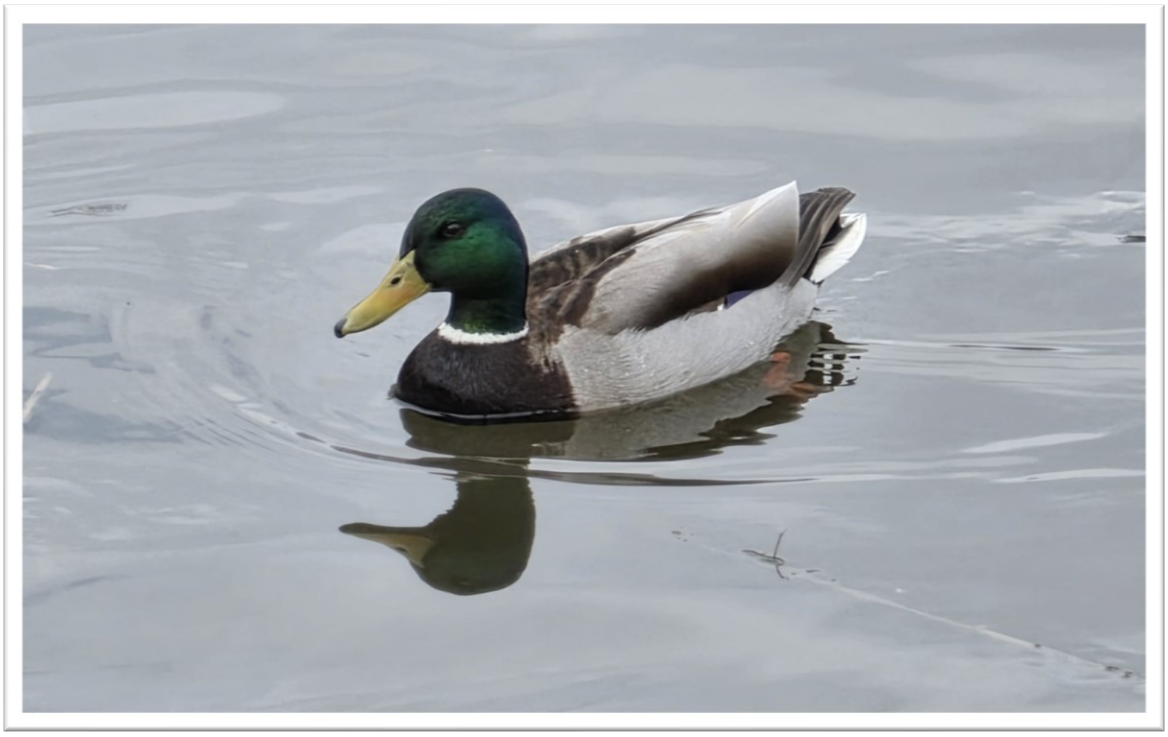
Amintiri umede

Joiţa Sofia-Mihaela, clasa a IX-a

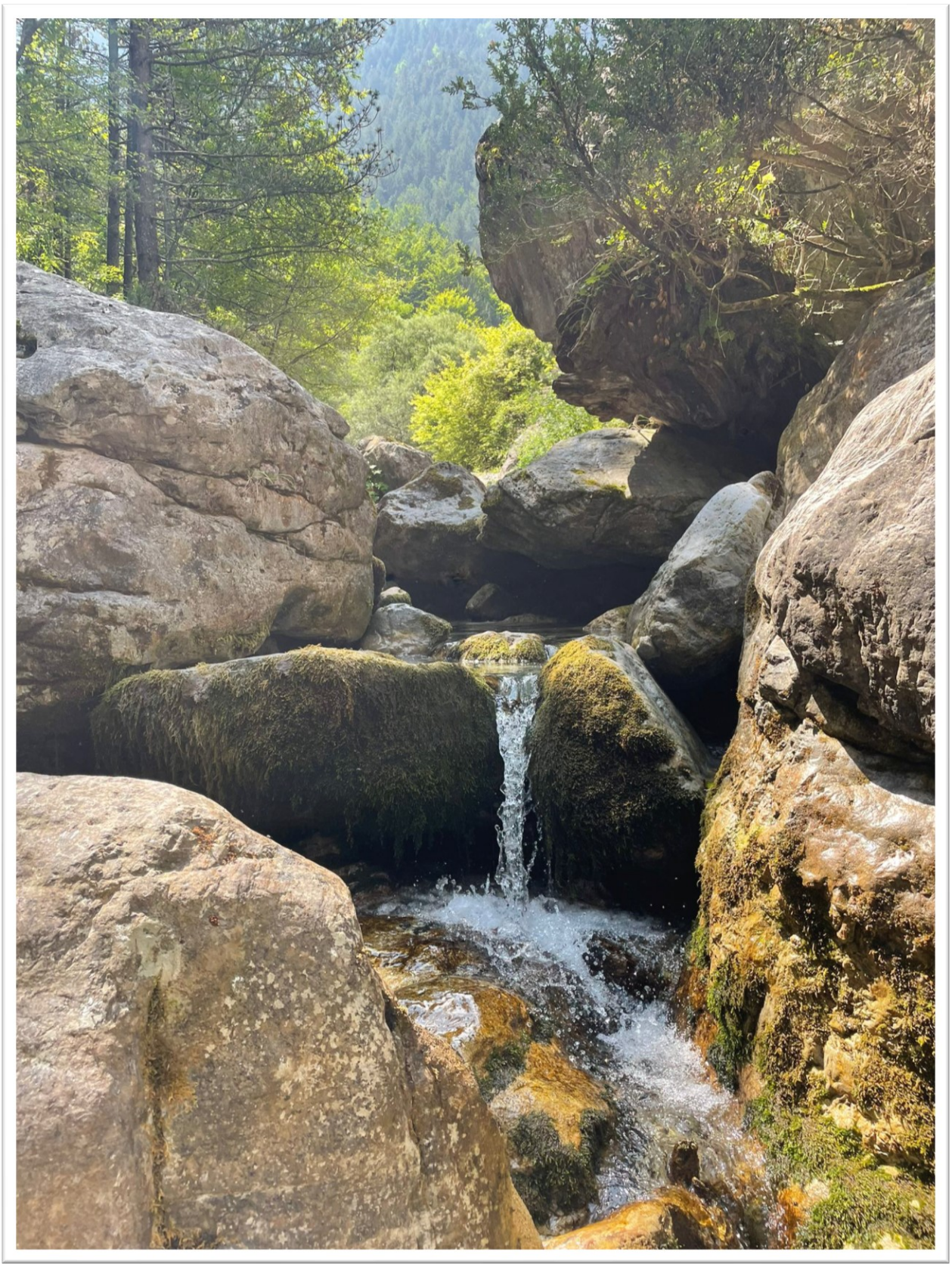
Armonie

Tătaru Matei, clasa a IX-a

Curgerea timpului

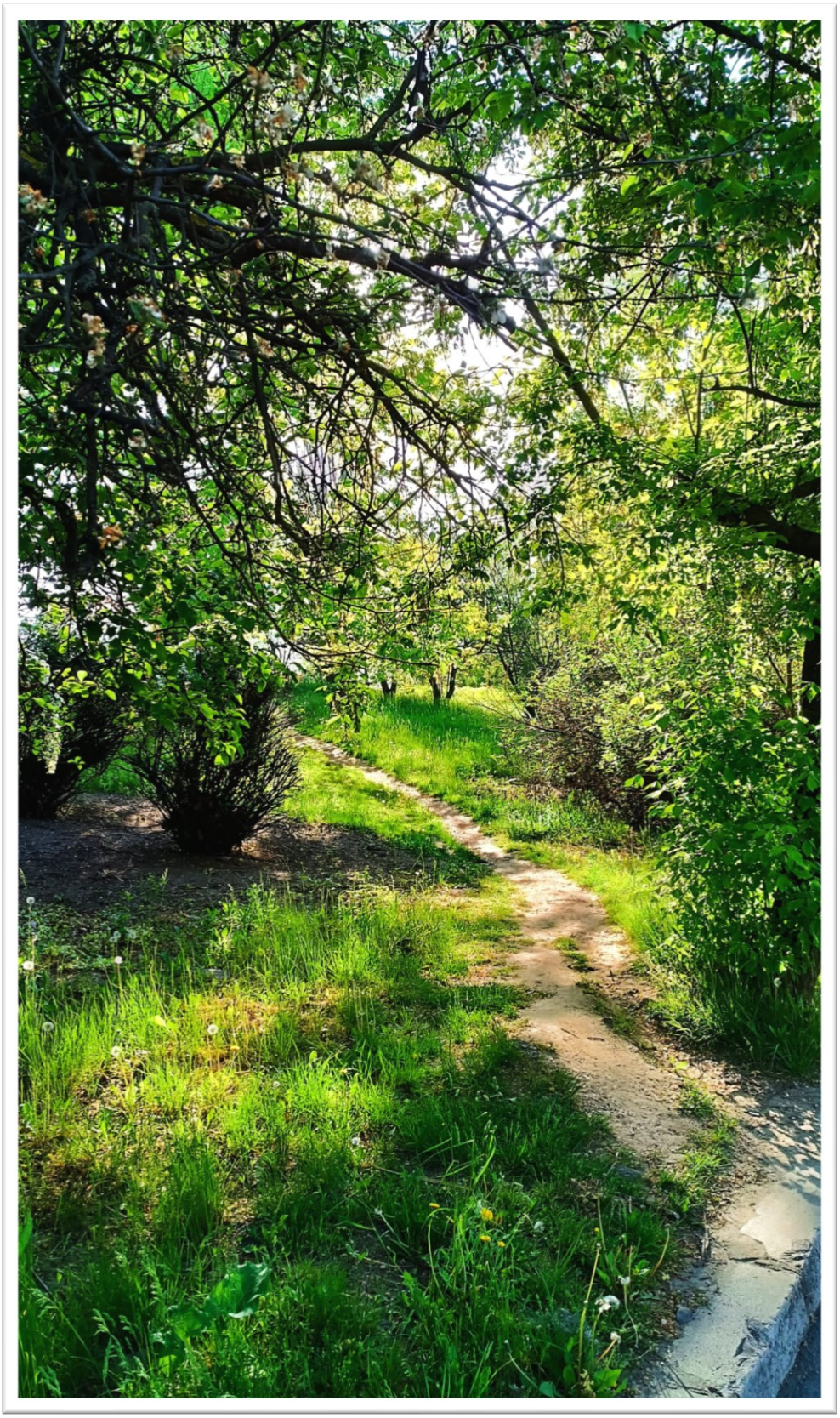
Chiru Teodora-Gabriela, clasa a XII-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

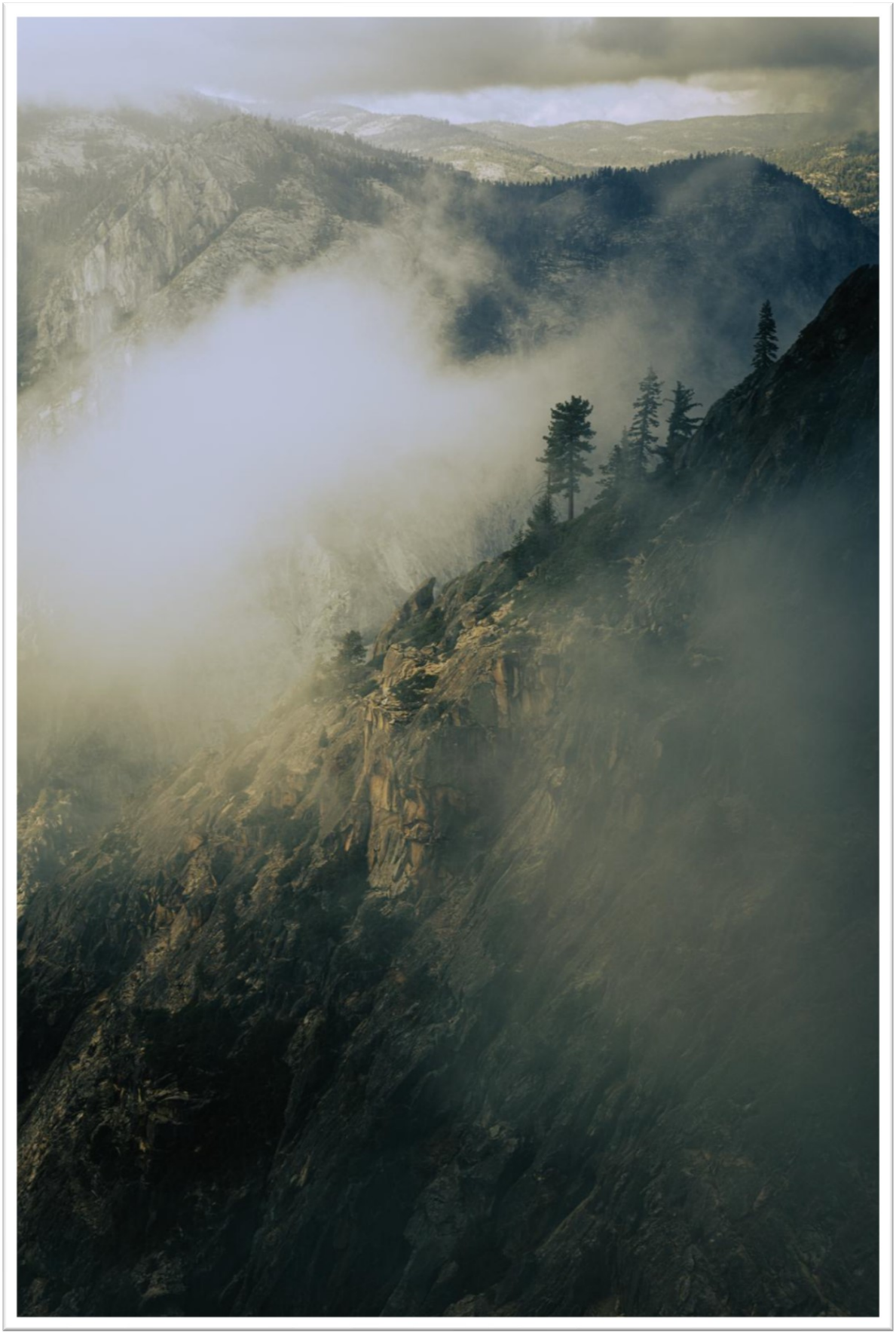
Libertate în natură

Paraschiv Matei-Șerban, clasa a XI-a

Lumină dincolo de limite

Vișan Darius-Andrei, clasa a IX-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

LICEUL TEORETIC „DANTE ALIGHIERI”, BUCUREȘTI
PROF. COORDONATOR IORDACHE RAMONA-NICOLETA

Răsărit înspumat

Iordache Radu-Ioan, clasa a XI-a

COLEGIUL ECONOMIC „NICOLAE KRETZULESCU", BUCUREŞTI

PROF. COORDONATOR ȘERBĂNESCU CARMEN CRISTINA

Iluminare

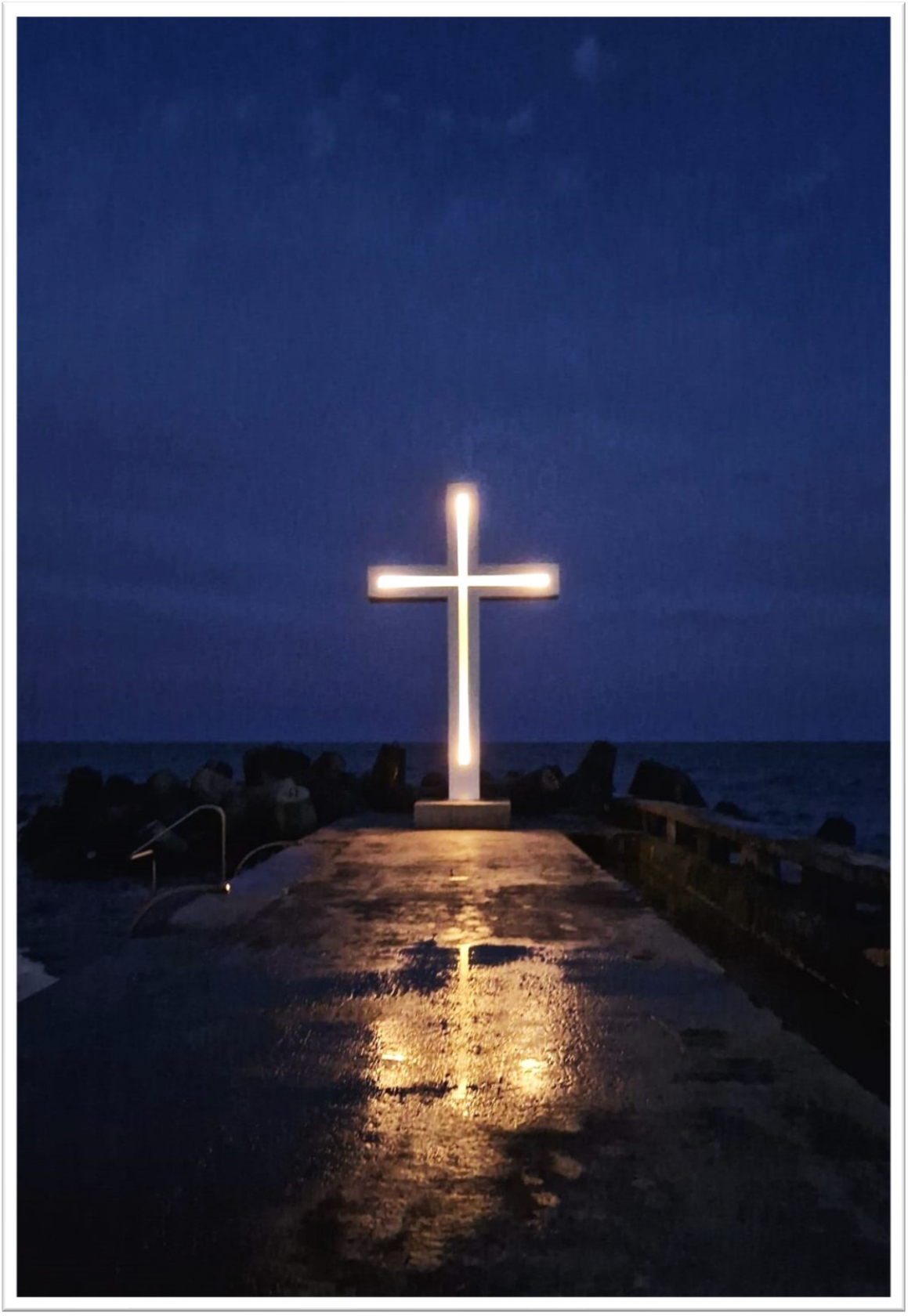
Mitea David, clasa a X-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Lumina

Neagoe Larisa, clasa a X-a

PROF. COORDONATOR CHIROIU CORINA-MARIA ALEXA

Primăvară

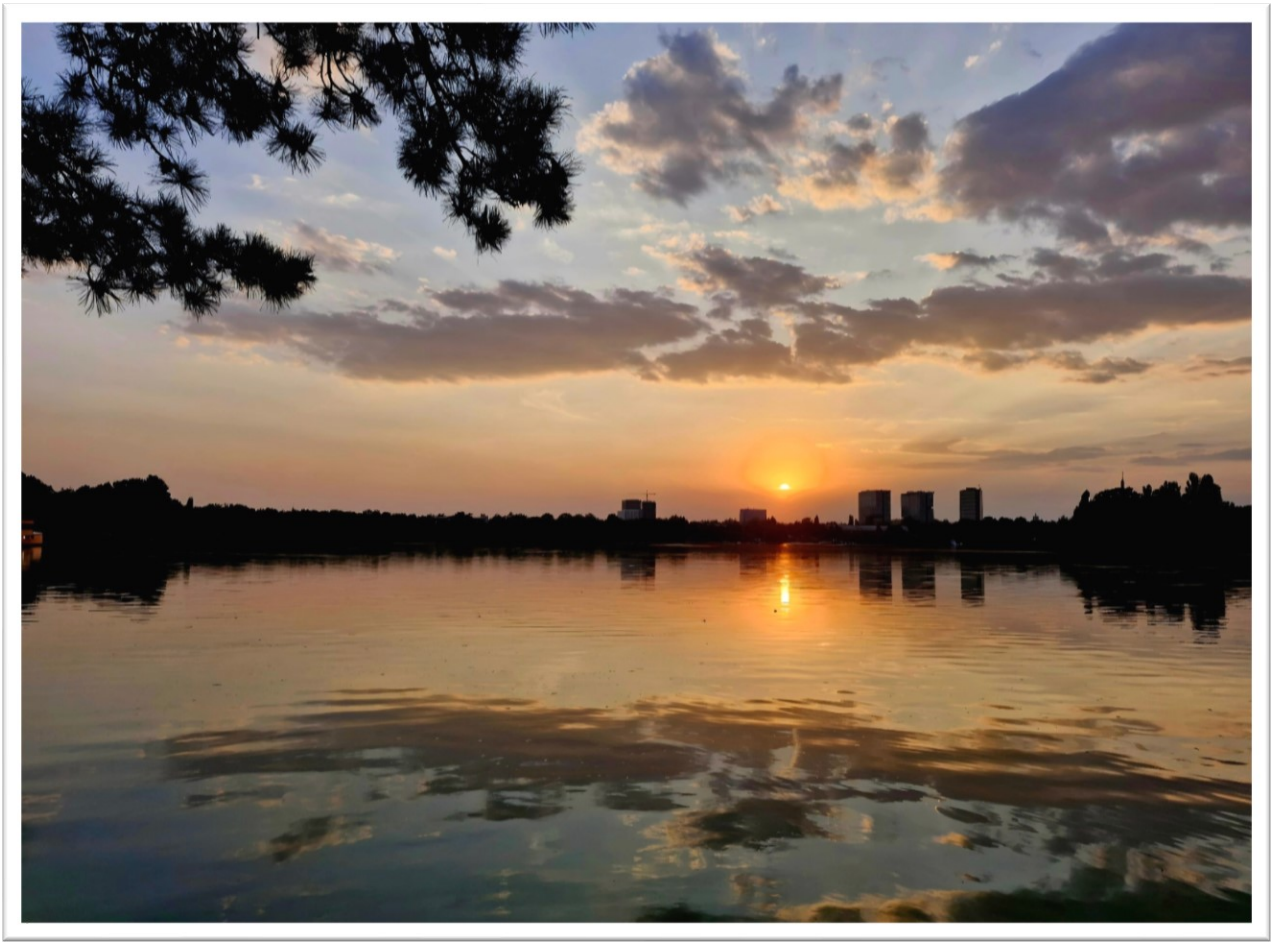
Ionaşcu Sabina, clasa a XI-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Apus

Anghel Ştefania, clasa a XI-a

COLEGIUL NAŢIONAL „TUDOR VLADIMIRESCU”, BUCUREŞTI
PROF. COORDONATOR CĂLINESCU AMALIA

Străluminare

Robea Oana, clasa a IX-a

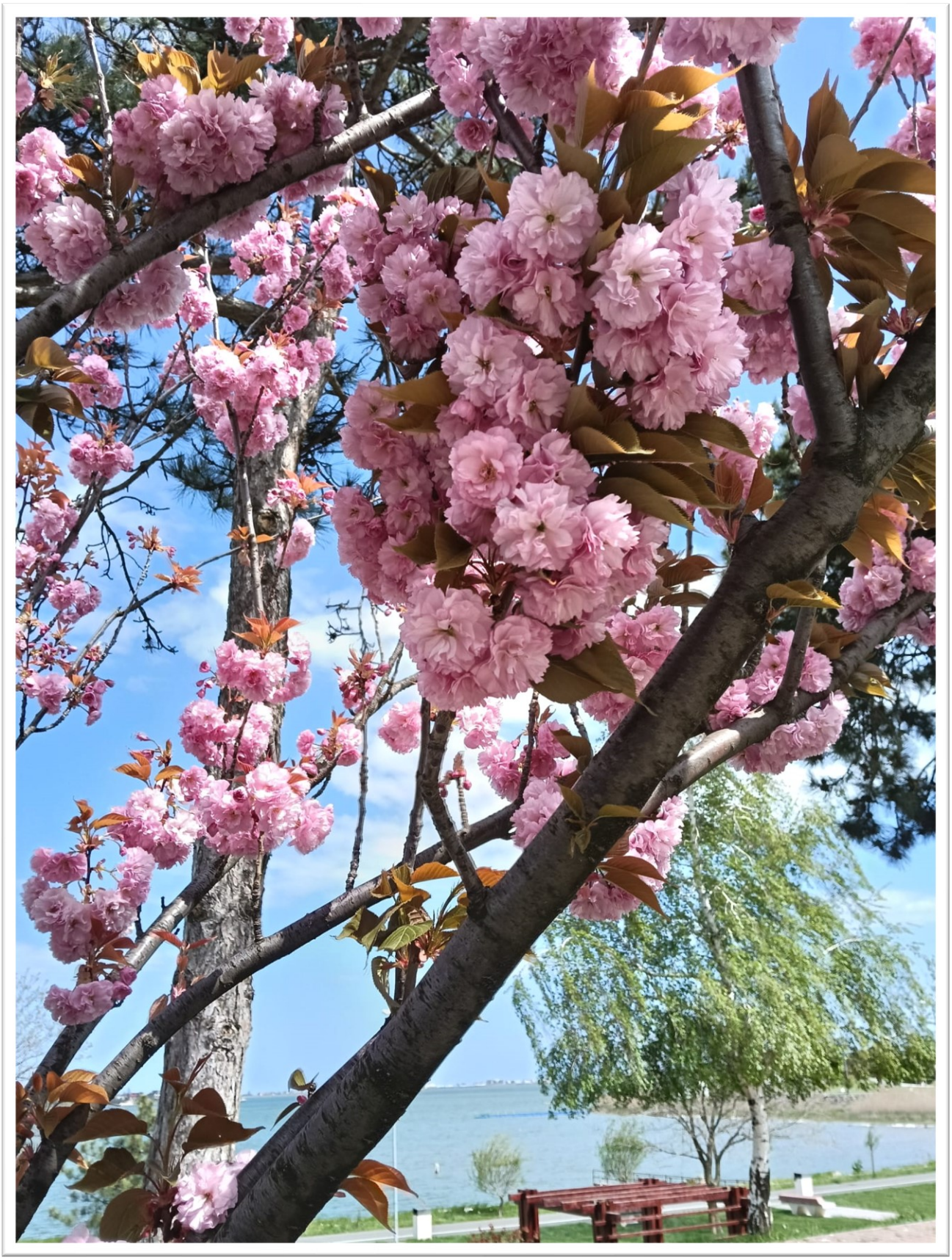

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

PROF. COORDONATOR MAREŞ LIANA-MĂDĂLINA

Dincolo de timp

Popescu Ana Clarisa, clasa a IX-a

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

PROF. COORDONATOR SĂCEANU CRISTINA-ŞTEFANIA

Reverie

Berechet Ştefania, clasa a X-a

COLEGIUL NAȚIONAL „CONSTANTIN BRÂNCOVEANU”, BUCUREŞTI

PROF. COORDONATOR DINA OANA-CARMEN

Română - Engleză: *Eclipsa* de Adina Popescu

The Eclipse by Adina Popescu

Tuțu Patricia, clasa a XI-a

Odată, m-am urcat cu Anton pe bloc, ca să vedem eclipsa totală de Lună. Nu mă urcasem niciodată pe bloc pînă atunci. Şi nici nu mai ajunsesem într-un loc atît de înalt, în Bucureşti. Cam la vreun an după aceea, am fost la Hotel Intercontinental şi am urcat pînă la ultimul etaj ca să vedem Bucureştiul de sus. Am cerut voie la recepţie şi Anton a arătat buletinul. Apoi, ne-am suit într-un lift care a pornit ca şi cum ar fi decolat un avion. Şi etajele nu se mai terminau, mă uitam cum se aprindeau, unul cîte unul. Sus de tot era un restaurant, cu oameni care stăteau la mese şi mîncau, iar în timp ce mîncau se uitau de sus la Bucureşti. Am văzut chiar şi un negru. Şi mai erau şi chelneri din aceia fandosiţi, ca la mare, la Neptun.

Noi trei ne-am fofilat printre mese şi ne-am dus pînă la o fereastră mare, ca un perete întreg din sticlă. Jos se vedeau Piaţa Universităţii, nişte maşini foarte mici şi oameni şi mai mici. Am stat cam cinci minute, că n-aveai ce să faci altceva în afară de a te uita pe geam.

Însă mi-a plăcut mai mult pe bloc, pentru că blocul era al nostru. Acolo nu era riscul să apară chelneri ca să te invite politicos să pleci.

Ideea cu eclipsa a fost a lui Anton, mai ales că noi stăteam la unu, de unde nu se vedea nimic pe cer, decît cel mult blocul de peste drum. Am urcat cu liftul pînă la opt, unde locuia Ivanov, administratorul, şi Anton i-a cerut cheile de la terasă. M-am gîndit atunci că dacă terasa nu s-ar închide cu cheia, care era în grija lui Ivanov, toţii oamenii ar fi pe bloc, zi şi noapte. Eu, cel puţin, aşa aş fi făcut. Însă mi-am dat seama tot atunci că pentru a te duce pe bloc îţi trebuia un motiv întemeiat.

— Ca să vedem eclipsa! S-a anunţat la radio, i-a zis Anton lui Ivanov, care a rîs mînzeşte pe sub nasul lui borcănat şi ne-a dat cheia.

După aceea, a fost mai greu să ajungem pe bloc, căci era doar o scăriţă metalică. Anton a urcat treptele şi mi-a dat mîna ca să pot urca.

— Mama de ce n-a venit?

— Şi tu acuma... nu ştii că mama de obicei nu vine?

Eu ştiam de ce nu venise, pentru că aştepta gazele, care probabil că se dădeau în seara aia, după eclipsă. Însă mai era ceva timp pînă să înceapă.

— La 9 jumate! îi spusese Anton lui Ivanov şi îi arătase ceasul de la mînă, însă Ivanov nu păruse interesat de eclipse.

Eu şi Anton eram singurii de pe bloc. Îmi imaginasem că va fi aici o mică mulţime de locatari care va aştepta, ca şi noi, eclipsa. Chiar îi spusesem lui Anton s-o luăm şi pe Dia, însă mama a zis să nu mai merg pînă la ea, că era tîrziu şi că Meme s-a culcat, să n-o deranjez.

Pe terasă era destul de întuneric şi dacă nu m-ar fi ţinut Anton de mînă, mi-ar fi fost frică. L-am întrebat ce rost au pietricele de pe jos şi n-a prea ştiut ce să-mi răspundă.

— Probabil pentru izolaţie...

Eu mă gîndisem că le-au pus ca să fie mai frumos. Şi că ar fi fost interesant să planteze şi copaci. Era un spaţiu atît de mare, încît mă simţeam ca într-un parc. Oare de ce copiii se joacă jos, în spatele blocului, şi nu se joacă sus, pe bloc? Aici chiar nu ne-ar deranja nimeni. Şi n-ar fi nici maşini sub care să ne băgăm după mingi de tenis sau fluturaşi de badminton.

— Ar fi prea periculos, m-a lămurit Anton.

Apoi, mi-a atras atenţia asupra antenelor şi am simţit un soi de respect pentru ele, căci erau responsabile pentru ceea ce vedeam noi la televizor. Erau doar nişte înnădiri de sîrme, însă aveau o prestanţă.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

— Uite, aia de acolo e antena noastră colectivă! Ailaltă e cea de la scara unu.

— Şi dacă mă duc şi mişc de ea, prindem mai bine bulgarii?

— Nu contează cum mişti tu de ea, contează cît de aproape sîntem de bulgari... Dacă eram la Timişoara, prindeam sîrbii. Hai vino să ţi-arăt ce se vede jos!

Şi m-a tras după el spre margine. Paşii noştri scîrţîiau pe pietriş. Am ajuns la un metru de balustrada de ciment, care chiar şi mie îmi ajungea doar pînă la mijloc. I-am strîns mai tare mîna lui Anton.

Apoi, am survolat Bucureştiul.

— Uite, în faţă, Foişorul de Foc... e mai înalt decît blocul nostru.

— Cît de înalt?

— Nu mult. Dar acum vreo 50 de ani era cea înaltă clădire din Bucureşti. Ca să poată să vadă pompierii unde-s incendiile.

— Aha.

Ştiam Foişorul de Foc, trecusem de nu ştiu cîte ori pe lîngă el, dar nu-i acordasem niciodată vreo importanţă. Vizavi era chioşcul de unde luam cu mama covrigi calzi. Iarna, ne frigeam mîinile pe şir.

— Şi acolo în dreapta e 23 August, stadionul... îl vezi?

Aiurea, nu vedeam nimic. Totul era scufundat în beznă.

— Dar blocurile din partea aia de unde sînt? am arătat eu nişte luminiţe din zare, ce păreau să alcătuiască un vapor.

— Păi, acolo cred e Mihai Bravu... sau Pantelimon.

— Şi Berceni?

Era pentru un mine un cartier la fel de îndepărtat ca un alt oraş.

— Berceni nu se vede de aici... Sîntem prea departe. Hai dincolo, să vezi Calea Moşilor!

Am făcut înconjurul terasei şi am regăsit Calea Moşilor dreaptă, nouă, cu blocurile ei la fel, cu felinare portocalii, aşa cum o ştiam. Frumos!

— Şi acolo, în capăt, Bucurul... îl vezi?

Îl vedeam. Era un bloc înspăimîntător de mare.

— Şi de aici, ziua, se pot vedea şi munţii?

— Dacă e o zi foarte senină... atunci se văd.

— Şi marea?

— Marea nu cred.

Eclipsa tot n-avea de gînd să înceapă şi luna strălucea la fel de palid ca un felinar de pe Calea Moşilor. Sub noi era o întunecime, un „bauhaos“ – vorba lui Anton – numit Bucureşti, o groapă la marginea lumii. Ici-colo, luminiţe răzbăteau prin beznă şi alcătuiau mici insule, continente care se numeau Timpuri Noi, Titan, Militari. Între ele, spaţii goale, nesfîrşite şi pustii, care se întindeau pe milioane de ani-lumină.

M-am aplecat un pic peste balustradă ca să văd, jos de tot, dudul de pe Traian, parcarea unde desenam Frunza şi săream elasticul, chiar şi clădirea mătăhăloasă a Nufărului, în jurul căreia ne alergam la faţa. N-am văzut nimic, ca şi cum n-ar fi existat. Lumea aceea pierise dintr-odată sau era prea departe ca să mai comunice cu noi. Eu şi Anton eram doi exploratori, la o distanţă atît de mare de Pămînt!

— Gata, acum începe!

S-a uitat la ceas.

— E 9 jumate!

Şi, dintr-odată, Luna a început să dispară. Un bec care se stinge încetul cu încetul pentru ca bezna din jur să fie şi mai prezentă.

Apoi, am uitat de Bucureşti. Ne-am aşezat pe jos, pe pietrişul de pe terasă şi ne-am uitat numai la Lună. Cum trece ea prin cele 40 de minute de întuneric şi cum revine la viaţă. Cum îşi pierde şi cum îşi recapătă lumina.

Şi Anton mi-a povestit despre cum au ajuns primii oameni pe Lună. Despre cum s-a transmis în direct la televizor (bănuiam eu că antenele au totuşi un rol esenţial în viaţa noastră, a tuturor), despre cum au ieşit oamenii din casele lor pe străzi şi cum s-au holbat la Lună, aşteptînd să-l vadă acolo, mic de tot, pe

Armstrong, şi să-i facă cu mîna.

— „Un pas mic pentru om, un pas mare pentru omenire“ a zis Armstrong, care era un american.

Şi de atunci, Luna a devenit un loc care ne aparţine tuturor celor care locuim pe planeta Pămînt, chiar şi nouă, celor de pe Calea Moşilor, că doar şi noi eram omenirea. M-am simţit mîndră de asta.

— Gata, s-a terminat!

Luna, întreagă, parcă se uita şi ea la noi, ca să vadă ce facem acolo sus, pe bloc, un tată tînăr şi un copil. Eu aş fi vrut să mai stau, dar Anton a zis că ne aşteaptă mama. Îmi părea rău că nu fusese şi Dia şi că pierduse eclipsa. Anton mi-a spus că următoarea eclipsă totală care urma să se vadă atît de bine va avea loc în 1998. Adică, cînd eu aş fi avut 20 de ani.

Am coborît pe scăriţă şi n-am mai trecut pe la Ivanov, la 8.

— S-o fi culcat omu'! Îi dăm mîine cheia.

Acasă veniseră gazele şi mama făcea clătite. Am mîncat două goale, două cu zahăr şi două cu gem.

https://dilemaveche.ro/sectiune/dileme-on-line/eclipsa-596057.html

Once I went up with Anton to the top of the apartment building, to see the total lunar eclipse. I had never been up on an apartment building before. And I had never been to such a high place in Bucharest. About a year later, we went to the Intercontinental Hotel and went up to the top floor to see Bucharest from above. We asked for permission for this at the reception desk and Anton showed his ID card. Then, we took an elevator that started like an airplane that takes off. And the floors were never-ending, I saw how the buttons were lighting up, one by one. On the top floor there was a restaurant, with people who sat at the tables and ate, while they were eating, they were looking from above at Bucharest. I even saw a black man. And there were also those fancy waiters, like at the beach, at Neptun.

The three of us made our way between the tables up to a big window, like a whole wall made of glass. Below you can see Piața Universității, some very small cars and even smaller people. We sat for about five minutes, because there was nothing else to do but to look out the window.

But I liked it more on the top of the apartment building, because it was ours. There wasn't the risk that the waiters would politely invite you to leave.

The idea of the eclipse was Anton's, especially since we were living on the first floor, where you couldn't see anything in the sky except the block across the street. We took the elevator up to the eighth floor, where Ivanov, the administrator lived, and Anton asked him for the keys to the terrace. Then I thought that if the terrace wasn't locked with a key, which was in Ivanov's care, everyone would be on the apartment building, day and night. At least that's what I would have done. But, then I realized that to go on the block you needed a good reason.

„To see the eclipse! It was announced on the radio, Anton said to Ivanov, who laughed mischievously under his bulbous nose and gave us the key.

After, it was harder to get to the apartment building, because there was only a little metallic ladder. Anton climbed the steps and he gave me his hand so I could climb.

"Why didn't mother come?"

"Come on now…don't you know that mom usually doesn't come?"

I knew why she didn't come: because she was waiting for the gas, which was probably going to be given that evening, after the eclipse. But there was still some time before it started.

"At half past nine! Anton had told Ivanov and showed him his watch, but Ivanov didn't seem interested in the eclipse."

Anton and I were the only ones on the block. I had imagined that there would be a small crowd of residents here who would wait, like us, for the eclipse. I even told Anton to take Dia with us, but mom said not to go to her, 'cause it was late and Meme went to bed, not to bother her.

On the terrace it was quite dark, and if Anton had not held my hand, I would've been afraid. I asked him what is the point of the pebbles on the ground and he didn't know what to answer.

"Maybe for insulation ..."

I thought they put them there to be more beautiful. And that it would have been interesting to plant trees as well. It was such a big place that I felt like I was in a park. Why did kids play down behind the block

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

and not play up on the block? Nobody would bother us here. And there wouldn't be any cars to crawl under for tennis balls or badminton shuttlecocks.

"It would be too dangerous, Anton explained."

Then he drew my attention to the antennas and I felt a kind of respect for them, because they were responsible for what we saw on TV. They were just wire frames, but they had a presence of their own.

"Look, that one over there is our collective antenna! The other one is from the first floor."

"And if I go and move it, will we catch the Bulgarian channels better?"

"It doesn't matter how you move it, it matters how close we are to the Bulgarians. If we were in Timișoara, we would catch the Serbs. Come on, let me show you what's down there!"

And he pulled me after him to the edge. Our footsteps creaked on the gravel. We reached a meter of cement railing, which even for me only reached up to my waist. I squeezed Anton's hand tighter. Then we flew over Bucharest.

"Look, in front, Foișorul de Foc… it's taller than our block."

"How tall?"

"Not much. But about fifty years ago it was the tallest building in Bucharest. So the firefighters could see where the fires were."

"Aha."

I knew about Foișorul de Foc, I had passed by it countless times, but I had never given it any importance. Opposite was the kiosk where my mother and I would buy warm bagels. In the winter, we would burn our hands on the row of bagels.

"And there, on the right, is 23 August, the stadium... do you see it?"

No way, I couldn't see anything. Everything was plunged into darkness.

"But the blocks on that side where are they from? I pointed to some lights in the distance, which seemed to form a ship."

"Well, I think that's Mihai Bravu or Pantelimon."

"And Berceni?"

It was, for me, a neighborhood as far as another city.

"Berceni can't be seen from here... We're too far away. Come over there, see Calea Moșilor!"

I went around the terrace and found Calea Moșilor straight, new, with its blocks of flats, with orange streetlights, just as I knew it. Beautiful!

"And there, at the end, Bucurul... do you see it?"

I could see it. It was a frighteningly large block.

"And from here, during the day, can you see the mountains?"

"If it's a very clear day ... then you can see them."

"And the sea?"

"I don't think the sea."

The eclipse still had no intention of starting and the moon shone as pale as a lantern on Calea Moșilor. Below us was darkness, a „bauhaos" - Anton's word - called Bucharest, a pit at the edge of the world. Here and there, little lights broke through the darkness and formed small islands, continents that were called Timpuri Noi, Titan, Militari. Between them, empty, endless and desolate spaces, stretching for millions of light-years.

I leaned over the railing a little to see, far below, the mulberry tree on Traian, the parking lot where we used to draw Frunza and jump elastic, even the massive building of Nufărului, around which we used to run to catch fish. I saw nothing, as if it didn't exist. That world had suddenly disappeared or was too far away to communicate with us. Anton and I were two explorers, at such a great distance from Earth!

"All right, now it's starting!"

He looked at the clock.

"It's nine and a half!"

And suddenly the moon began to disappear. A light bulb that slowly turns off, making the surrounding darkness even more present.

Then I forgot about Bucharest. We sat on the ground, on the gravel on the patio, and we only looked at the moon.

How it goes through the forty minutes of darkness and how it comes back to life. How it loses and regains its light.

And Anton told me how the first people landed on the Moon. How it was broadcast live on TV (I suspected that antennas still play an essential role in our lives, everyone's), about how people came out of their houses into the streets and how they stared at the Moon, waiting to see Armstrong there, tiny, and wave to him.

"One small step for man, one giant step for mankind," said Armstrong, who was an American.

And since then the Moon has become a place that belongs to all of us who live on planet Earth, even to us, those on Calea Moșilor, because we alone were humanity. I felt proud of that.

"That's it, it's over!"

The full moon seemed to be looking at us too, to see what we were doing up there, on the block, a young father and a child. I wanted to stay longer, but Anton said that our mother was waiting for us. I felt sorry that Dia hadn't been there and that she had missed the eclipse. Anton told me that the next total eclipse that would be just as visible would take place in 1998. When I would have been twenty years old.

I went down the steps and didn't go by Ivanov's at eight o'clock.

"The man must have gone to bed! We'll give him the key tomorrow."

The gas had come home and my mother was making pancakes. I ate two plain, two with sugar and two with jam.

PROF. COORDONATOR LEPĂDATU NICOLETA

Română - Engleză: *Sărmanul Dionis* de Mihai Eminescu

Poor Dionisos by Mihai Eminescu

Cîrstică Alexandru, clasa a XI-a

Lumea e un vis, de ce n-am putea coordona seria fenomenelor sale cum voim noi? Nu e adevărat că există un trecut – oamenii o închipuiesc numai; tot ce a fost sau va fi e de față în sufletul meu. Să scoatem o foaie din cartea vremii și s-o punem oriunde: va fi tot prezent.

Dionis stătea la fereastra deschisă, iar luna, acea palidă regină a nopții, își revărsa argintul peste acoperișurile vechi ale orașului. În acea tăcere, timpul părea să fi stat în loc. Era oare el cel de acum, un biet copist flămând, sau era călugărul Dan de acum câteva sute de ani? Cugetările lui se pierdeau în infinit. El simțea cum individualitatea sa se topea, devenind una cu suflarea universului.

Lumea exterioară e o mască, un văl aruncat peste adevărata realitate. Spațiul și timpul sunt doar formele în care mintea noastră îmbracă eternitatea. Dacă am putea sfărâma aceste cătușe, am fi pretutindeni și oricând. Sufletul nu cunoaște hotare; el este o scânteie din lumina divină care a rătăcit în întunericul materiei, căutându-și drumul înapoi spre casă, spre liniștea de dinaintea începutului.

O carte veche, plină de semne ciudate, stătea deschisă pe masa lui. Era cheia către o altă lume. Privind acele litere ce păreau vii, Dionis înțelese că moartea nu este decât o schimbare de haine, o trecere dintr-un vis în altul. Umbra lui, proiectată pe perete de lumina lămpii, părea să prindă viață, să capete o greutate proprie, de parcă întreaga istorie a lumii se ascundea în acel contur întunecat. Într-o clipă de revelație, el simți că poate atinge stelele, căci ele nu sunt depărtate în spațiu, ci sunt doar gânduri luminoase ale unei minți universale din care el făcea parte.

Noaptea era senină și adâncă. Sub strălucirea rece a stelelor, străzile înguste ale vechiului București păreau canalele unui oraș scufundat în uitare. Dionis privea cum aerul însuși tremura, încărcat de amintiri pe care nimeni nu le mai stăpânea. Fiecare obiect din camera sa – sfeșnicul de alamă, manuscrisele îngălbenite, portretul vechi de pe perete – părea să aibă o voce șoptită, vorbind despre vremuri de demult. El înțelese atunci că omul nu este un singur individ, ci un șir nesfârșit de existențe care se oglindesc una în alta, ca două oglinzi puse față în față, reflectând infinitul.

If the world is but a dream, why then could we not weave the tapestry of its phenomena to our own design? It is a fallacy to believe in the existence of a past, it is merely a construct of the human mind. Everything that once was, or is yet to reach the horizon of being, dwells eternally within the depths of my soul. Let us tear a single page from the chronicles of time and place it wherever we desire: it shall remain, forever, the present.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Dionis stood by the open window as the moon, that pale sovereign of the night, poured its liquid silver over the ancient rooftops of the city. In that profound silence, time itself seemed to have surrendered its motion. Was he truly the man of today, a mere starving clerk, or was he Dan the monk from centuries past? His thoughts dissolved into the infinite. He felt his own individuality melting away, merging with the very breath of the universe.

The external world is but a mask, a veil cast over the face of true reality. Space and time are nothing more than the garments in which our minds clothe eternity. If we could but shatter these shackles, we would exist everywhere and at all times. The soul knows no boundaries; it is a spark of divine light wandering through the gloom of matter, forever seeking its way back home, to the stillness that preceded the very beginning of all things.

An ancient tome, filled with arcane ciphers, lay open upon his desk. It was the key to an alternate realm. Gazing at those letters, which appeared to pulsate with life, Dionis understood that death is but a change of attire, a transition from one dream to the next. His shadow, cast upon the wall by the lamp's flicker, seemed to stir with a life of its own, gaining a singular weight as if the entire history of the world were hidden within that dark silhouette. In a sudden moment of revelation, he felt he could reach out and touch the stars, for they were not distant in space, but merely the luminous thoughts of a universal mind of which he was an inseparable part.

The night was serene and deep. Beneath the cold brilliance of the stars, the narrow streets of old Bucharest looked like the canals of a city submerged in oblivion. Dionis watched as the very air trembled, heavy with memories that no one longer possessed. Every object in his room, the brass candlestick, the yellowed manuscripts, the ancient portrait on the wall, seemed to have a whispered voice, speaking of ages long gone. He understood then that man is not a single individual, but an endless succession of existences reflecting one another, like two mirrors placed face to face, echoing the infinite.

PROF. COORDONATOR DRĂGHICI IOANA-ANCA

Română - Franceză: *Lacul* de Mihai Eminescu

Le lac par Mihai Eminescu

Bădescu Ariana, clasa a XI-a

Lacul codrilor albastru
Nuferi galbeni îl încarcă;
Tresărind în cercuri albe
El cutremură o barcă.

Şi eu trec de-a lung de maluri,
Parc-ascult şi parc-aştept
Ea din trestii să răsară
Şi să-mi cadă lin pe piept.

Să sărim în luntrea mică,
Îngânaţi de glas de ape,
Şi să scap din mână cârma,
Şi lopeţile să-mi scape;

Să plutim cuprinşi de farmec
Sub lumina blândei lune -
Vântu-n trestii lin foşnească,
Unduioasa apă sune!.

Dar nu vine... Singuratic
În zadar suspin şi sufăr
Lângă lacul cel albastru
Încărcat cu flori de nufăr.

Le lac bleu chargé de nénuphars jaunes
Frémit doucement sous les roseaux ;
Et moi, je passe le long de la rive,
En attendant qu'elle sorte du bois.
Qu'elle apparaisse et descende près de moi
Sur le petit sentier solitaire,
Qu'elle saute légère dans la barque
Et que les flots résonnent sous les rames.

Que nous glissions ensemble sur l'eau,
Sous la douce lumière de la lune,
Tandis que le vent murmure dans les roseaux
Et que l'eau chante autour de nous.
Mais elle ne vient pas... Je reste seul
À rêver tristement au bord du lac;
Et le lac bleu chargé de nénuphars jaunes
Frémit doucement sous les roseaux.

Engleză - Română: *The Little Match Girl* by Hans Christian Andersen
***Fetița cu chibrituri* de Hans Christian Andersen**

Mocanu Andreea Karina, clasa a XI-a

Most terribly cold it was; it snowed, and was nearly quite dark, and evening--the last evening of the year. In this cold and darkness there went along the street a poor little girl, bareheaded, and with naked feet. When she left home she had slippers on, it is true; but what was the good of that? They were very large slippers, which her mother had hitherto worn; so large were they; and the poor little thing lost them as she scuffled away across the street, because of two carriages that rolled by dreadfully fast.

One slipper was nowhere to be found; the other had been laid hold of by an urchin, and off he ran with it; he thought it would do capitally for a cradle when he some day or other should have children himself. So the little maiden walked on with her tiny naked feet, that were quite red and blue from cold. She carried a quantity of matches in an old apron, and she held a bundle of them in her hand. Nobody had bought anything of her the whole livelong day; no one had given her a single farthing.

She crept along trembling with cold and hunger--a very picture of sorrow, the poor little thing!

The flakes of snow covered her long fair hair, which fell in beautiful curls around her neck; but of that, of course, she never once now thought. From all the windows the candles were gleaming, and it smelt so deliciously of roast goose, for you know it was New Year's Eve; yes, of that she thought.

In a corner formed by two houses, of which one advanced more than the other, she seated herself down and cowered together. Her little feet she had drawn close up to her, but she grew colder and colder, and to go home she did not venture, for she had not sold any matches and could not bring a farthing of money: from her father she would certainly get blows, and at home it was cold too, for above her she had only the roof, through which the wind whistled, even though the largest cracks were stopped up with straw and rags.

Her little hands were almost numbed with cold. Oh! a match might afford her a world of comfort, if she only dared take a single one out of the bundle, draw it against the wall, and warm her fingers by it. She drew one out. "Rischt!" how it blazed, how it burnt! It was a warm, bright flame, like a candle, as she held her hands over it: it was a wonderful light. It seemed really to the little maiden as though she were sitting before a large iron stove, with burnished brass feet and a brass ornament at top. The fire burned with such blessed influence; it warmed so delightfully. The little girl had already stretched out her feet to warm them too; but--the small flame went out, the stove vanished: she had only the remains of the burnt-out match in her hand.

She rubbed another against the wall: it burned brightly, and where the light fell on the wall, there the wall became transparent like a veil, so that she could see into the room. On the table was spread a snow-white tablecloth; upon it was a splendid porcelain service, and the roast goose was steaming famously with its stuffing of apple and dried plums. And what was still more capital to behold was, the goose hopped down from the dish, reeled about on the floor with knife and fork in its breast, till it came up to the poor little girl; when--the match went out and nothing but the thick, cold, damp wall was left behind. She lighted another

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

match. Now there she was sitting under the most magnificent Christmas tree: it was still larger, and more decorated than the one which she had seen through the glass door in the rich merchant's house.

Thousands of lights were burning on the green branches, and gaily-colored pictures, such as she had seen in the shop-windows, looked down upon her. The little maiden stretched out her hands towards them when--the match went out. The lights of the Christmas tree rose higher and higher, she saw them now as stars in heaven; one fell down and formed a long trail of fire.

"Someone is just dead!" said the little girl; for her old grandmother, the only person who had loved her, and who was now no more, had told her, that when a star falls, a soul ascends to God.

She drew another match against the wall: it was again light, and in the lustre there stood the old grandmother, so bright and radiant, so mild, and with such an expression of love.

"Grandmother!" cried the little one. "Oh, take me with you! You go away when the match burns out; you vanish like the warm stove, like the delicious roast goose, and like the magnificent Christmas tree!" And she rubbed the whole bundle of matches quickly against the wall, for she wanted to be quite sure of keeping her grandmother near her. And the matches gave such a brilliant light that it was brighter than at noon-day: never formerly had the grandmother been so beautiful and so tall. She took the little maiden, on her arm, and both flew in brightness and in joy so high, so very high, and then above was neither cold, nor hunger, nor anxiety--they were with God.

But in the corner, at the cold hour of dawn, sat the poor girl, with rosy cheeks and with a smiling mouth, leaning against the wall--frozen to death on the last evening of the old year. Stiff and stark sat the child there with her matches, of which one bundle had been burnt. "She wanted to warm herself," people said. No one had the slightest suspicion of what beautiful things she had seen; no one even dreamed of the splendor in which, with her grandmother she had entered on the joys of a new year.

https://americanliterature.com/author/hans-christian-andersen/short-story/the-little-match-girl

Era teribil de rece; a nins, și era aproape destul de întunecat, și seara -- ultima seară a anului. În acest frig și întuneric o fetiță săracă mergea pe stradă, fără căciulă, și cu picioruşele goale. Adevărul este că atunci când a ieșit din casă avea șlapi; dar cu ce folos? Erau foarte largi, fiind purtați de mama ei până acum; atât de largi erau; și biata fetiță i-a pierdut în timp ce traversa strada cu greu, din cauza a două trăsuri care treceau îngrozitor de repede.

Un șlap nu mai puteai să-l găsești; celălalt a fost furat de un arici de mare și a fugit cu el, gândind-se ca va fi un leagăn minunat pentru când va avea copii. Deci biata fetiță a continuat să meargă cu picioruşele ei dezvăluite, care s-au făcut roșii si albaștrii de la frig. Căra o cantitate de chibrituri într–un șorț vechi, și un mănunchi în mână. Nimeni nu a cumpărat de la ea toată ziua; nimeni nu i-a dat un singur gologan.

Se strecura tremurând cu frig și foame -- imaginea tristeții, biata fetiță!

Fulgii de zăpadă îi acoperă părul lung și blond, care îi cădea în bucle frumoase în jurul gâtului; dar la aia, cu siguranță, nu s-a gândit vreodată. În toate geamurile, lumânările străluceau , și mirosea așa de bine a gâscă friptă, căci știi era ajunul Anului Nou; da, la asta s-a gândit ea.

Într-un colț format de două case, una care era mai înainte față de cealaltă, s-a așezat si s-a ghemuit. Picioruşele ei erau apropiate de ea, dar i se făcea din ce in ce mai frig, și nu se putea întoarce acasă, deoarece nu a vândut niciun chibrit și nu putea aduce un singur gologan acasă: tatăl ei ar fi bătut–o cu siguranță, iar acasă era, de asemenea, frig, deasupra ei având numai acoperișul, prin care vântul fluiera, chiar dacă cele mai mari crăpături erau acoperite cu paie si cârpe.

Mânuțele ei erau aproape amorțite de la frig. Ah! Un chibrit i-ar aduce un confort extraordinar, doar dacă ar îndrăzni să ia măcar unul din mănunchi, să-l tragă de perete, și să își încălzească degetele cu el. A scos unul. “Rischt!” cum a lucit, cum a ars! Era o flacără călduroasă și luminoasă, ca o lumânare, în timp ce își ținea mâinile peste ea: era o lumină minunată. Părea cu adevărat pentru micuța fetiță că stătea în fața unui aragaz mare de fier, cu picioare de alamă lustruită și un ornament de alamă în partea de sus. Focul răspândea o căldură binecuvântată; ardea așa fermecător. Micuța fetiță și-a întins deja picioarele să le încălzească și pe ele; dar -- flacăra micuță s-a stins, aragazul a dispărut: avea numai rămășițele chibritului stins în mâna ei.

A mai tras unul de perete: a ars luminos, și unde a căzut lumina pe perete, peretele a devenit transparent ca un văl. Putea să vadă în cameră. Pe masă era întinsă o față de masă albă-ca-zăpada; pe ea era un serviciu de porțelan, și din gâsca friptă ieșeau aburi din faimoasa umplutura din mere si prune uscate. Și ce era mai

impresionant de observat, era gâsca care a sărit de pe serviciu, s-a rotit pe jos cu cuțitul și furculița încă în piept, până a venit la biata fetiță. Chibritul s-a stins și a rămas doar peretele gros, umed și uscat. Și-a aprins un alt chibrit. Acum era sub cel mai magnific brad de Crăciun: era încă mai mare, și mai decorat față de bradul de Crăciun pe care l-a văzut în geamul ușii din casa negustorului bogat.

O mie de lumini ardeau pe crengile verzi, și imagini viu colorate precum cele pe care le-a văzut pe geamurile magazinelor, se uitau în jos la ea. Fetița și-a întins mâinile spre ele când chibritul s–a stins. Luminile bradului de Crăciun s-au ridicat din ce în ce mai sus, le vedea ca pe stele în rai; una a căzut și a format un traseu de foc.

— Cineva tocmai a murit! A zis micuța fată; deoarece bunica ei bătrână, singura persoană care a iubit-o, și care nu mai era, i-a zis, că atunci când o stea cade, un suflet urcă la Dumnezeu.

Și-a mai aprins un chibrit de perete: era din nou lumină, și în luciu ședea bătrâna bunică, atât de luminoasă și radiantă, atât de blândă, și cu așa o expresie de iubire.

— Bunica! a plâns micuța. Ah! Ia-mă cu tine! Tu dispari când chibritul se stinge; dispari ca și aragazul cald, ca și delicioasa gâsca friptă, și ca bradul magnific de Crăciun!" Și a aprins tot mănunchiul de chibrituri rapid de perete, deoarece voia să se asigure că o ține pe bunica lângă ea. Și chibriturile dădeau așa o lumină genială care era mai luminoasă ca după-amiaza: nu a mai fost bunica așa de frumoasă și așa de înaltă până atunci. A luat-o pe micuța, pe mâna ei, și ambele au zburat în lumină și în veselie sus, atât de sus, iar sus nu era nici frig, nici foame, nici anxietate, erau cu Dumnezeu.

Dar într-un colț, la ora rece a zorilor, stătea biata fată, cu obraji rozalii și cu o față veselă, sprijinită de perete, înghețată până la moarte în ultima seară a vechiului an. Rigidă și aspră stătea copila acolo cu chibriturile ei, din care un mănunchi a fost aprins.

—Voia să se încălzească, ziceau oamenii. Nimeni nu avea o singură suspiciune la ce lucruri frumoase a văzut fata; nimeni nu s-a gândit la splendoarea în care cu bunica ei alături a intrat în veselia unui nou an.

Română - Engleză: *Floare albastră* de Mihai Eminescu
***Blue Flower* by Mihai Eminescu**

Tiugă Anamaria Cristina, clasa a XI-a

- Iar te-ai cufundat în stele
Și în nori și-n ceruri nalte?
De nu m-ai uita încalte,
Sufletul vieții mele.

În zadar râuri în soare
Grămădești-n a ta gândire
Și câmpiile asire
Și întunecata mare;

Piramidele-nvechite
Urcă-n cer vârful lor mare -
Nu căta în depărtare
Fericirea ta, iubite!

Astfel zise mititica,
Dulce netezindu-mi părul.
Ah! ea spuse adevărul;
Eu am râs, n-am zis nimica.

- Hai în codrul cu verdeață,
Und-izvoare plâng în vale,
Stânca stă să se prăvale
În prăpastia măreață.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Acolo-n ochi de pădure,
Lângă balta cea senină
Și sub trestia cea lină
Vom ședea în foi de mure.

Și mi-i spune-atunci povești
Și minciuni cu-a ta guriță,
Eu pe-un fir de romaniță
Voi cerca de mă iubești.

Și de-a soarelui căldură
Voi fi roșie ca mărul,
Mi-oi desface de-aur părul,
Să-ți astup cu dânsul gura.

De mi-i da o sărutare,
Nime-n lume n-a s-o știe,
Căci va fi sub pălărie -
Ș-apoi cine treabă are!

Când prin crengi s-a fi ivit
Luna-n noaptea cea de vară,
Mi-i ținea de subsuoară,
Te-oi ținea de după gât.

Pe cărare-n bolți de frunze,
Apucând spre sat în vale,
Ne-om da sărutări pe cale,
Dulci ca florile ascunse.

Și sosind l-al porții prag,
Vom vorbi-n întunecime:
Grija noastră n-aib-o nime,
Cui ce-i pasă că-mi ești drag?

Înc-o gură - și dispare...
Ca un stâlp eu stam în lună!
Ce frumoasă, ce nebună
E albastra-mi, dulce floare!
. . . . . .
Și te-ai dus, dulce minune,
Ș-a murit iubirea noastră -
Floare-albastră! floare-albastră!...
Totuși este trist în lume!

And once again you've lost yourself
In stars, in clouds, in lofty skies?
If only you would not despite
The soul that lives for you itself.

In vain you gather in your mind
Sunlit rivers, shining bright,

Assyrian plains in golden light
And seas in shadow far behind;

Ancient pyramids arose
Lifting peaks into the air—
Seek not happens out there
Far away, my love, in skies!

Thus the little maiden spoke,
Softly smoothing down my hair.
Ah! her word were true and fair—
I just laughed and never spoke.

Come into the forest green
Where the springs in valleys weep,
Where the cliffs above the deep
Lean as though to fall unseen.

There, within the woodland's eye,
Near the calm and silver lake,
'Neat the gentle reeds that shake,
On blackberry leaves we'll sit.

Then you'll tell me tales so sweet,
Little lies from your dear lips,
While I pluck a daisy's tips
To divine if love we meet.

And beneath the sun's warm fire
I will blush just like a rose,
Loose my golden hair that flows
Round your lips in soft desire.

If you give me just one kiss,
None on earth will ever know,
Hidden where my hat hangs low—
Who would care for such as this?

When the moon through branches bright
In the summer night appears,
You will hold me close and near,
I will clasp you soft and tight.

On the path beneath leaf-arches,
Walking toward the village way,
We will steal sweet kisses, say,
Soft as hidden blooms in marches.

And upon the gate we'll stand,
Speaking softly in the shade:
Let no one disturb our glade—
Who would judge or understand?

One more kiss—and then you're gone…
Like a pillar in moonlight, I stood still

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

How beautiful and crazy
Is my blue and sweet flower!
. . . . . .
And you left, sweet fleeting grace,
And our love has died at last—
Blue flower! blue flower!
Still, there's sadness in the world.

COLEGIUL NAȚIONAL „GRIGORE MOISIL", BUCUREȘTI
PROF. COORDONATOR STĂNCUREL RAMONA ELENA

Engleză-Română: *The King of Heaven's Uncle* by Anne Ingram
Unchiul regelui cerurilor de Anne Ingram

Grigoraș Vlad Sebastian, clasa a VII-a

A very long time ago, life on the Earth was good. Then, suddenly, there was a terrible drought. Month after month, there was no rain. And there were no clouds in the sky. The land was no longer green and wet. The land was brown and dry. The trees began to die. The hot sun shone all day. The water in the lakes and rivers disappeared. Animals became sick and they died. The Earth was dying.

A little brown toad lived on the edge of a lake. Every day, the toad watched the sun burning the land.

"If there is no rain soon, I will die,' thought the little animal. 'And everything around me will die too. But what can I do?"

The toad looked up. He could not see see any clouds. There was only blue sky.

"Why doesn't the King of Heaven help us?' thought the toad. 'Is he too far away? Can't he see? Everything on earth is dying."

The toad decided to do something.

"I'll go and see the King of Heaven myself!' he said. The Earth must have rain, or everything will die."

When the night came, the Earth was cooler. The toad began his journey to Heaven. He met many sick and dying animals on his journey.

"Where are you going, toad?" some monkeys asked him. "I'm going to see the King of Heaven," replied the toad. "I'm going to tell him to send rain. The animals and trees and plants are dying.'

"We cannot come with you," said the monkeys. "We have no food to eat. We have no water to drink. We are too weak to travel. We must stay here. Good luck, toad!"

The toad walked on quickly. Soon he heard some bees. They were flying around a tree.

"Where are you going, toad?" asked the bees.

"I'm going to see the King of Heaven," said the toad, "I'm going to tell him to send rain."

"We'll come with you," said the bees.

So the bees flew along beside him. They travelled with the toad on his journey to Heaven.

An hour later, the travellers saw a rooster. He was walking round and round on the dry ground.

"Where are you going, toad?" the rooster asked.

The toad told him.

The rooster listened carefully. Then he said, "I'll go with you. I'm a strong bird. I've lived through many droughts. And I'm very angry! All my wives are sick. And our children are dying because there is no food for them."

So the rooster travelled with the bees and the toad. They travelled together on their journey to Heaven. Later, the travellers saw a tiger.

"Don't be afraid," the tiger said. "I'm very hungry. But I never eat animals who are sick or dying. I have heard about your journey. I want to go with you."

"All right," said the toad. "You can come with us."

So the tiger travelled with the bees, the rooster and the toad. They travelled together on their journey to Heaven.

Cu mult timp în urmă, viața pe Terra era bună. Pe neașteptate a venit o secetă cumplită. Luni la rând, nu a mai fost pic de ploaie, iar cerul a rămas fără nori. Pământul nu mai era verde și umed. El devenise maro și uscat. Copacii începură să moară, iar soarele arzător strălucea necontenit. Până și apa din lacuri și râuri a dispărut. Animalele s-au îmbolnăvit și apoi au murit. Era clar, Pământul era pe moarte.
Pe marginea unui lac locuia o broască râioasă maro și mică. Privea în fiecare zi cum soarele pârjolește pământul.

— Dacă nu va ploua curând, voi muri și eu, se gândea micul animal. Și tot ce este în jurul meu odată cu mine. Dar ce aș putea face?

A privit în sus. Nu a văzut niciun nor, doar cerul albastru.

— De ce Regele Cerurilor nu ne ajută? s-a gândit broasca. Este oare prea departe? Nu vede că totul de pe Pământ moare?

Atunci, broasca a decis să facă ceva:

— Voi merge să vorbesc cu Regele chiar eu! a spus ea. Terra trebuie să aibă ploaie, altfel totul va muri.

Când noaptea a sosit, Pământul s-a răcit. Broasca și-a început călătoria către Rai. A întâlnit multe animale bolnave și pe cale de moarte pe drumul ei.

— Unde te duci, broasco? au întrebat câteva maimuțe.

— Mă duc să îl văd pe Regele Cerurilor, a răspuns broasca. O să mă duc să îi spun să trimită ploaie. Altfel, animalele și copacii vor muri.

— Nu putem veni cu tine, au zis maimuțele. Nu avem nimic de mâncare. Nu avem nimic de băut. Suntem prea slăbite de puteri ca să călătorim. Trebuie să rămânem aici. Mult noroc, broasca!

Broasca a mers în mod alert. Curând, a auzit câteva albine. Acestea zburau în jurul unui copac.

— Unde te duci, broasco? au întrebat albinele.

— Mă duc să îl văd pe Regele Cerurilor, a afirmat broasca. O să mă duc să îi cer să trimită ploaie.

— Vom veni cu tine, au grăit albinele.

Deci albinele au început să meargă alături de broască în călătoria lor spre Rai.

O oră mai târziu, călătorii au văzut un cocoș. Acesta mergea de jur împrejurul pământului arid.

— Unde te duci, broasco?" a întrebat cocoșul.

Broasca i-a explicat cu atenție.

Cocoșul a ascultat cu atenție, apoi a zis: „Voi merge cu voi. Sunt o pasăre puternică. Am făcut față multor secete și sunt foarte nervos! Toate soțiile mele sunt bolnave, iar copiii noștri mor de foame."

Deci cocoșul a călătorit cot la cot cu albinele și broasca in drumul lor spre rai.

Mai târziu, călătorii au zărit un tigru.

— Nu vă speriați, a spus tigrul. Sunt foarte înfometat, însă nu aș mânca niciodată animale care sunt bolnave sau pe moarte. Am auzit despre drumul vostru. Mi-aș dori să vin și eu cu voi.

— În regulă, a zis broasca. Poți veni cu noi.

Deci tigrul a călătorit alături de celelalte animale in drumul lor spre rai.

Engleză-Română: The King of Heaven's Uncle by Anne Ingram
Unchiul regelui cerurilor de Anne Ingram

Enache Sorana, clasa a VII-a

At last, they came to the edge of the sea. Suddenly, the wind picked up the travellers. It carried them up into the dark sky. Then they climbed from star to star. After a long time, they reached the gates of Heaven.

The travellers opened the gates and they went up some steps. Then they went through many beautiful buildings and gardens.

"Heaven is very big," said the rooster. "Which way shall we go now?"

Suddenly, they heard the sounds of laughter and singing. The sounds came from a large building.

"Well, someone is happy," said the toad. "Stay here," he told the others. "I'll call you soon."

The toad jumped up some steps and he went into the large building. Soon he was in a large, beautiful room. Musicians were playing. People were dancing and singing. Other people were sitting at tables. They were eating and drinking. Everyone was very happy.

At one end of the room, the King of Heaven was sitting in a large gold chair. There was a chess-board in front of him. The king was playing a game of chess.

Suddenly, the toad was very angry.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

"Why are all these people happy?" he thought. "Why are they singing and dancing? Everything on the Earth is dying!"

The toad jumped across the floor. Then he jumped onto the king's chess-board.

The King of Heaven looked at the little brown toad. The king's face went red. He was very angry. But the toad was not afraid.

"What are you doing, you ugly little toad!" the king shouted. 'Excuse me, Majesty,' the toad began. "I have come to ask—"

"Guards!" shouted the king.

Ten strong, fierce men ran into the room. They were soldiers. They held large swords in their hands. They were the king's guards!

But the toad moved quickly. He jumped from the chessboard and he ran to the door.

"Bees!" the toad cried.

Immediately, the bees flew into the room. They flew inside the soldiers' clothes. They flew into the soldiers' hair. They began to sting the men.

There were cries of 'Stop!' and 'Help!' The guards threw down their swords and they screamed with pain. They began to pull off their clothes.

"Dogs!" shouted the king. "Bring in the dogs!"

Immediately, twenty big dogs ran into the room. They had large, sharp teeth.

But the toad was not afraid.

"Tiger!" he cried loudly.

And the tiger ran into the room. His teeth were larger and sharper than the dogs' teeth.

The dogs were very frightened. They turned and they quickly ran away.

The noise was terrible. The King of Heaven was shouting angrily.

În cele din urmă, au ajuns la marginea mării. Deodată, vântul i-a ridicat pe călători. I-a purtat sus, în cerul întunecat. Apoi au urcat din stea în stea. După mult timp, au ajuns la porțile Cerului.

Călătorii au deschis porțile și au urcat câteva trepte. Apoi au trecut prin multe clădiri și grădini frumoase.

— Cerul este foarte mare, a spus cocoșul. În ce direcție să mergem acum?

Deodată, au auzit sunete de râsete și cântece. Sunetele veneau dintr-o clădire mare.

— Ei bine, cineva este fericit, a spus broasca râioasă. Rămâneți aici, le-a spus ea celorlalți. Vă voi chema curând.

Broasca a sărit câteva trepte și a intrat în clădirea cea mare. Curând a ajuns într-o cameră imensă și frumoasă. Muzicienii cântau. Oamenii dansau și cântau. Alți oameni stăteau la mese. Mâncau și beau. Toată lumea era foarte fericită.

La un capăt al camerei, Regele Cerului stătea pe un scaun mare de aur. În fața lui era o tablă de șah. Regele juca o partidă de șah.

Deodată, broasca s-a mâniat foarte tare.

De ce sunt toți acești oameni fericiți? s-a gândit ea. *De ce cântă și dansează? Totul pe Pământ moare!*

Broasca a sărit peste podea. Apoi a sărit pe tabla de șah a regelui.

Regele Cerului s-a uitat la mica broască maro. Fața regelui s-a înroșit. Era foarte furios. Dar broasca nu se temea.

— Ce faci, mică broască urâtă! a strigat regele.

— Mă scuzați, Majestatea Voastră, a început broasca. Am venit să cer ...

— Gărzile! a strigat regele.

Zece bărbați puternici și fioroși au alergat în cameră. Erau soldați. Țineau săbii mari în mâini. Erau gărzile regelui!

Dar broasca s-a mișcat repede. A sărit de pe tabla de șah și a fugit spre ușă.

— Albinelor! a strigat broasca.

Imediat, albinele au zburat în cameră. Au intrat sub hainele soldaților. Le-au intrat în păr. Au început să-i înțepe pe bărbați.

S-au auzit strigăte de „Opriți-vă!” și „Ajutor!”. Gărzile și-au aruncat săbiile și au urlat de durere. Au început să-și dea hainele jos.

— Câinii! a strigat regele. Aduceți câinii!

Imediat, douăzeci de câini mari au alergat în cameră. Aveau dinți mari și ascuțiți.

Dar broasca nu se temea.

— Tigrule! a strigat ea tare.

Și tigrul a intrat în cameră. Dinții lui erau mai mari și mai ascuțiți decât dinții câinilor.

Câinii s-au speriat foarte tare. S-au întors și au fugit repede.

Zgomotul era teribil. Regele Cerului striga cu furie.

Română-Engleză: *Cei trei fraţi împăraţi* de Petre Ispirescu
***The Three Kings* by Petre Ispirescu**

Guțoiu Medeea-Ioana, clasa a X-a

A fost odată ca niciodată etc.

A fost odată un biet om sărac. El avea femeie şi trei copilaşi. Lucra bietul om de da pe brânci, zi şi noapte, orice şi pe unde găsea, şi două în tei nu putea lega şi el. Bieţii copilaşi erau mai mult flămânzi decât sătui.

Într-o dimineaţă, plecând la pădure ca să aducă ceva uscăturele pentru casă, văzu într-un copaci un cuib de pasăre, cum nu mai văzuse el până atunci. Se miră niţel, apoi parcă-i da cineva ghes, vru să ştie ca ce fel de pasăre să fie aceea ce se adăpostea în astfel de cuib. Îşi lepădă calevrii, îşi scuipă în palme şi se agăţă de copaci ca să se urce în el.

Încet, încet, el se sui până la cuib, se uită într-însul; pasărea nu era; când, ce să vaz? un ou ca de găină. Aşa de frumos era oul şi lucios, lucios, încât parcă-i era milă să puie mâna pe dânsul. În cele din urmă, îl luă şi-l băgă în sân. După ce se dete jos, culese câteva uscături, făcu o sarcină mică, luă la spinare şi plecă cu dânsa acasă.

Copiii, când văzură oul, săreau de bucurie. Se miră şi femeia lui, căci nici ea nu mai văzuse un astfel de ou. Nu ştiau cum să umble mai binişor cu dânsul, ca să nu-l scape jos să se spargă. Unul zicea ca să-l coacă în spuză şi să mănânce toţi dintr-însul; altul zicea ca să-l fiarbă; altul zicea ca să-l păstreze.

Muncitorul însă zise că mai bine ar fi să se ducă cu el în târg să-l dea pe bani, că tot şi-a pierdut el ziua de muncă, şi cu ce va prinde pe dânsul să ia niţel mălai.

Toţi găsiră cu cale că aşa este mai bine să facă.

Se duse deci cu oul în târg. Se aşează şi bietul muncitor în rând cu femeile ce vindeau ouă. Umblau oamenii de colo până colo şi cumpărau mereu la ouă; dară la el nici unul nu venea. Se mira cum de nu-l întreabă şi pe dânsul nimenea de oul lui. În cele mai de pe urmă, iacă un neguţător chiabur că vine şi la dânsul.

— De vânzare ai oul ăsta, prietene? îi zise.

— De vânzare, jupâne.

— Ce cei pe dânsul?

— Păi, ce-i vrea să-mi dai, jupâne.

— Să-ţi dau o pungă de bani.

— Ia lasă, jupâne, nu-ţi mai bate joc de mine, zise el şi se uita în altă parte, crezând că râde de el pentru că venise la târg numai cu un ou.

— Ba nici râs, nici nimic, începu a zice neguţătorul cel chiabur. Iată două pungi: nu crez să-ţi dea altul mai mult.

Şi scoase pungile cu bani, i le puse în mână, luă oul şi plecă.

Bietul om rămase înlemnit în loc, uitându-se după neguţător cum se ducea. Nici că-i venea măcar să crează ochilor.

Şi apoi unde se mai auzise ca un ou să se vânză cu două pungi de bani.

Când se deşteptă din zăpăceala lui, pipăi pungile să vază nu e vrun vis; apoi vru să alerge după neguţător să-l întrebe de n-a făcut vro greşeală. Dară ia pe neguţător de unde nu e. El îşi căutase de drum vesel că cumpărase aşa ou.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

Daca văzu şi văzu, deschise şi el pungile, se uită în ele, dară odată îl luară de ochi banii ce era acolo. Apoi le strânse la loc, le băgă în sân şi plecă să-şi cumpere merinde. Umplu un sac cu de cele de trebuinţe şi o luă către casă. Se tot temea şi se tot uita în toate părţile să nu care cumva să vie cineva să-i ia pungile.

Once upon a time etc.

Once upon a time there was a pauper peasant. Ha had a wife and three little children. The fortuneless man was working pounding away, day and night, anything and anywhere, but he couldn't scrape two pennies together. The little children were more famish then full.

One morning, goning to the woods to bring some debris for home, he saw in one three one bird nest, like no other before. He was a bit surprised, feeling like someone was gving him a push and wanted to know what kind of bird was living in that type of nest. He took his shoes off, he spat in his palms and clung to it.

Slowly,slowly, he climbed up to the nest and looked in it; the bird wasn't there; then , what did he see? an egg just like a chicken egg. The egg was so beautiful and silky, silky, it seemed as if he was feeling pity to put his hand on the it. Finally he gets it to and he puts it next to his heart . After he had taken down, he had picked a few debris, he had done a little job, took it in his back and went home with it.

The children, when they saw the egg, jumped with joy. His wife was surprised, for she had never seen an egg like that. They didn't know how to behave better, so they wouldn't let it down and crack.

One said to ripen it in the dust and to eat all of it; another said to boil it; another said to keep it.

The worker said that it would be better to go to the fair to give it for money, that he still lost the work day and with what he is gonna get will buy a little corn.

Everyone thought it was better to do so. So he went with the egg to the fair. The pauper peasant sat down in line with the women selling eggs.

People would walk around and buy eggs all the time, but none would come to him. He was asking himself how come nobody asked anythink about his egg. Finally, wealthy merchant was approaching him.

"You're selling this egg, my friend?" he told him.

"For sale, master."

"What do you want for it?"

"Well, what does he want you to give me, master."

"Let me give you a bag of money."

"Leave it, master, stop kidding me," he said and looked elsewhere, thinking the man was laughing at him since he had come to the fair with only one egg.

"No laughter, no nothing," began to say the wealthy merchant. "Here are two bags: I don't think I should give you another one." And he took out the bags of money, put them in his hand, took the egg, and left.

The poor man stood in his place, looking for the merchant how he went. He couldn't even believe it. And after all where it had been heard that an egg could be sold with two bags of money.

When he awakens from his confusion, he feels the bags to see it is not a dream; then he wants to run after the merchant to asked him if he hadn't made a mistake. But take the merchant from where he's not. He had been walking jolly way that he had bought such an egg.

He saw and saw, he also opened the bags, he looked into them, but once the money took the eye. Then he squeezed them back, put them in his breast and went to buy his food. He filled a bag with of the necessary things and went back home. He kept being afraid and kept looking in all sides if somehow someone come and get his bags.

LICEUL TEHNOLOGIC ”MIHAI NOVAC”, ORAVIȚA, CARAŞ-SEVERIN
PROF. COORDONATOR BĂLAN LĂCRIMIOARA DANA

Engleză-Română: *The Remains of the Day* by Kazuo Ishiguro
Rămășițele zilei de Kazuo Ishiguro

Berbece Dorin Alin, clasa a XII-a

Tonight, I find myself here in a guest house in the city of Salisbury. The first day of my trip is now completed, and all in all, I must say I am quite satisfied. This expedition began this morning almost an hour later than I had planned, despite my having completed my packing and loaded the Ford with all necessary items well before eight o'clock. What with Mrs Clements and the girls also gone for the week, I suppose I was very conscious of the fact that once I departed, Darlington Hall would stand empty for probably the first time this century - perhaps for the first time since the day it was built. It was an odd feeling and perhaps accounts for why I delayed my departure so long, wandering around the house many times over, checking one last time that all was in order.

It is hard to explain my feelings once I did finally set off. For the first twenty minutes or so of motoring, I cannot say I was seized by any excitement or anticipation at all. This was due, no doubt, to the fact that though I motored further and further from the house, I continued to find myself in surroundings with which I had at least a passing acquaintance. Now I had always supposed I had travelled very little, restricted as I am by my responsibilities in the house, but of course, over time, one does make various excursions for one professional reason or another, and it would seem I have become much more acquainted with those neighbouring districts than I had realized. For as I say, as I motored on in the sunshine towards the Berkshire border, I continued to be surprised by the familiarity of the country around me.

But then eventually the surroundings grew unrecognizable and I knew I had gone beyond all previous boundaries. I have heard people describe the moment, when setting sail in a ship, when one finally loses sight of the land. I imagine the experience of unease mixed with exhilaration often described in connection with this moment is very similar to what I felt in the Ford as the surroundings grew strange around me. This occurred just after I took a turning and found myself on a road curving around the edge of a hill. I could sense the steep drop to my left, though I could not see it due to the trees and thick foliage that lined the roadside. The feeling swept over me that I had truly left Darlington Hall behind, and I must confess I did feel a slight sense of alarm - a sense aggravated by the feeling that I was perhaps not on the correct road at all, but speeding off in totally the wrong direction into a wilderness. It was only the feelings of a moment, but it caused me to slow down. And even when I had assured myself I was on the right road, I felt compelled to stop the car a moment to take stock, as it were.

I decided to step out and stretch my legs a little and when I did so, I received a stronger impression than ever of being perched on the side of a hill. On one side of the road, thickets and small trees rose steeply, while on the other I could now glimpse through the foliage the distant country-side.

I believe I had walked a little way along the roadside, peering through the foliage hoping to get a better view, when I heard a voice behind me. Until this point, of course, I had believed myself quite alone and I turned in some surprise. A little further up the road on the opposite side, I could see the start of a footpath, which disappeared steeply into the thickets. Sitting on the large stone that marked this spot was a thin, white-haired man in a cloth cap, smoking his pipe. He called to me again and though I could not quite make out his words, I could see him gesturing for me to join him. For a moment, I took him for a vagrant, but then I saw he was just some local fellow enjoying the fresh air and summer sunshine, and saw no reason not to comply.

“Just wondering, sir,” he said, as I approached, “how fit your legs were.”

“I beg your pardon?”

The fellow gestured up the footpath. “You got to have a good pair of legs and a good pair of lungs to go up there. Me, I haven’t got neither, so I stay down here. But if I was in better shape, I'd be sitting up there. There's a nice little spot up there, a bench and everything. And you won't get a better view anywhere in the whole of England.”

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

"If what you say is true," I said, "I think I'd rather stay here. I happen to be embarking on a motoring trip during the course of which I hope to see many splendid views. To see the best before I have properly begun would be somewhat premature."

The fellow did not seem to understand me, for he simply said again: "You won't see a better view in the whole of England. But I tell you, you need a good pair of legs and a good pair of lungs." Then he added: "I can see you're in good shape for your age, sir. I'd say you could make your way up there, no trouble. I mean, even I can manage on a good day."

I glanced up the path, which did look steep and rather rough.

"I'm telling you, sir, you'll be sorry if you don't take a walk up there. And you never know. A couple more years and it might be too late" – he gave a rather vulgar laugh – "Better go on up while you still can."'.

În această seară, mă aflu într-o pensiune din orașul Salisbury. Tocmai s-a încheiat prima zi a călătoriei mele, și, ca o concluzie, pot afirma că sunt destul de mulțumit. Această expediție a început de dimineață, cu aproape o oră mai târziu decât o programasem inițial, în ciuda faptul că mi-am terminat bagajul și mi-am încărcat Fordul cu toate cele trebuincioase cu mult înainte de ora opt. Cum doamna Clements și fetele aveau să fie plecate pe durata întregii săptămâni, am fost conșient de faptul că, o dată plecat, Darlington Hall va fi goală pentru prima dată în acest secol-poate pentru prima dată de când a fost construită. M-a încercat un sentiment ciudat care poate explica de ce mi-am amânat atât de mult călătoria, hoinărind în jurul casei de mai multe ori, verificând pentru ultima dată că totul este în ordine.

Este greu să îmi explic sentimentele o dată ce am purces la drum. În primele aproximativ douăzeci de minute de condus nu pot să spun că am fost cuprins de emoție sau presimțiri. Acest lucru s-a datorat, fără îndoială, faptului că deși conduceam tot mai departe de casă am continuat să mă aflu în niște împrejurimi deloc străine. Am presupus tot timpul că am călătorit foarte puțin, limitat de responsabilitățile pe care le am în casă, dar, desigur, de-a lungul timpului am avut șansa să fac diverse deplasări din varii motive profesionale și se pare că am devenit mai familiarizat cu districtele vecine decât realizasem inițial. Așa cum am afirmat, în timp ce conduceam scăldat de razele soarelui înspre granița cu Berkshire, am continuat să fiu surprins de familiaritatea peisajului din jurul meu.

În cele din urmă peisajul a început să devină ireconoscibil și am realizat că am depășit toate granițele anterioare. Am auzit oameni descriind momentul în care, atunci când pânzele se ridică și vaporul pleacă pierd contactul cu pământul. Îmi imaginez această experiență neliniștitoare, amestecată cu entuziasm, deseori descrisă în legătură cu acest moment, similară cu ceea ce am simțit în Ford pe măsură ce împrejurimile îmi deveneau din ce în ce mai străine. Acest lucru s-a întâmplat după ce am cotit și m-am trezit pe un drum ce făcea înconjurul unui deal. Puteam simți prăpastia abruptă din stânga, deși nu o puteam vedea din cauza copacilor și a frunzișului des de pe marginea drumului. Am fost cuprins de sentimentul că am lăsat în urmă Darlingron Hall, și trebuie să mărturisesc că m-am simțit ușor neliniștit-un sentiment agravat de ideea că probabil nu mă aflam deloc pe drumul cel bun și că goneam înspre o direcție total greșită dintr-un ținut abandonat. Deși a fost doar un sentiment de moment, m-a făcut să încetinesc. Chiar și după ce m-am asigurat că mă aflam pe drumul cel bun, m-am simțit obligat să opresc mașina și să îmi reevaluez situația din acel moment.

Am hotărât să cobor din mașină ca să îmi dezmorțesc picioarele și în momentul în care am făcut-o am fost invadat de sentimentul că mă aflam cocoțat în vârful unui deal. De-o parte a drumului se iteau desișuri și arbuști iar de cealaltă parte puteam zări în depărtare, prin frunziș, ținutul.

Cred că am mers puțin de-a lungul drumului, cercetând cu privirea prin frunziș sperând să găsesc un loc de unde să văd mai bine, când am auzit o voce în spatele meu. Desigur, până în acest moment, am crezut că sunt singur și m-am întors surprins. Puțin mai sus, pe partea cealaltă a drumului, am putut zări începutul unei cărări care a dispărut brusc în desișuri. Pe pietroiul care marca acel loc ședea un bărbat slab, cu părul alb, cu o șapcă de pânză, fumâmd dintr-o pipă. M-a strigat din nou și cu toate că nu prea puteam înțelege cuvintele sale, l-am observat gesticulând și indicându-mi să mă apropii. Preț de o clipă am crezut că este un vagabond

dar apoi am realizat că este un localnic care se bucura de aerul proaspăt și de soarele verii, și nu am găsit niciun motiv să nu îi fac pe plac.

— Mă întrebam, domnule, a spus el în timp ce mă apropiam, cât vă țin picioarele.

— Poftiți?

Omul a arătat înspre cărare.

— Trebuie să ai picioare bune și plămâni puternici ca să urci până acolo. Eu nu am nici una nici alta așă că stau aici jos. Dar dacă eram într-o formă mai bună stăteam acolo sus. E un loc drăguț acolo, cu o băncuță și tot ce trebuie. Și nu vei găsi o priveliște mai frumoasă în întreaga Anglie.

— Dacă ceea ce afirmați este adevărat, am spus, cred că o să rămân aici. Se face că am pornit la drum cu mașina și sper să am parte de multe priveliști minunate. Ar fi prematur să văd de la început ce este mai frumos.

Omul nu părea să mă înțeleagă și a repetat pur si simplu:

— Nu veți găsi o priveliște mai frumoasă în întreaga Anglie. Dar crede-mă, ai nevoie de picioare bune și plămâni puternici. Apoi a adăugat:

— Îmi dau seama că sunteți într-o formă bună pentru vârsta dumneavoastră, domnule. Cred că ați putea ajunge sus fără probleme. Până și eu aș reuși într-o zi prielnică.

M-am uitat înspre cărare, părea într-adevăr abruptă și accidentată.

— Credeți-mă, domnule, o să vă pară rău dacă nu urcați acolo. Și nu se știe niciodată. Peste câțiva ani s-ar putea să fie prea târziu, a râs el grosolan. Mai bine urcați când încă mai puteți să o faceți.

Engleză-Română: Harry Potter and the Chamber of Secrets, Chapter XVI, by J. K. Rowling
Harry Potter și camera secretelor de J. K. Rowling

Perciu Sebastian Dorin, clasa a IX-a

Three days before their first exam, Professor McGonagall made another announcement at breakfast.

"I have good news," she said, and the Great Hall, instead of falling silent, erupted.

"Dumbledore's coming back!" several people yelled joyfully.

"You've caught the heir of Slytherin!" squealed a girl on the Ravenclaw table.

"Quidditch matches are back on!" roared Wood excitedly.

When the hubbub had subsided, Professor McGonagall said, "Professor Sprout has informed me that the Mandrakes are ready for cutting at last. Tonight, we will be able to revive those people who have been Petrified. I need hardly remind you all that one of them may well be able to tell us who, or what, attacked them. I am hopeful that this dreadful year will end with our catching the culprit."

There was an explosion of cheering. Harry looked over at the Slytherin table and wasn't at all surprised to see that Draco Malfoy hadn't joined in. Ron, however, was looking happier than he'd looked in days.

"It won't matter that we never asked Myrtle, then!" he said to Harry. "Hermione'll probably have all the answers when they wake her up! Mind you, she'll go mad when she finds out we've got exams in three days' time. She hasn't revised. It might be kinder to leave her where she is till they're over."

Just then, Ginny Weasley came over and sat down next to Ron. She looked tense and nervous, and Harry noticed that her hands were twisting in her lap.

"What's up?" said Ron, helping himself to more porridge.

Ginny didn't say anything, but glanced up and down the Gryffindor table with a scared look on her face that reminded Harry of someone, though he couldn't think who.

"Spit it out," said Ron, watching her.

Harry suddenly realised who Ginny looked like. She was rocking backwards and forwards slightly in her chair, exactly like Dobby did when he was teetering on the edge of revealing forbidden information.

"I've got to tell you something," Ginny mumbled, carefully not looking at Harry.

"What is it?" said Harry.

Ginny looked as though she couldn't find the right words.

"What?" said Ron.

Ginny opened her mouth, but no sound came out. Harry leaned forward and spoke quietly, so that only Ginny and Ron could hear him.

Anul I, Nr. 1 – August 2026 ISSN ISSN-L

"Is it something about the Chamber of Secrets? Have you seen something? Someone acting oddly?"

Ginny drew a deep breath and, at that precise moment, Percy Weasley appeared, looking tired and wan.

"If you've finished eating, I'll take that seat, Ginny. I'm starving, I've only just come off patrol duty."

Ginny jumped up as though her chair had just been electrified, gave Percy a fleeting, frightened look, and scarpered away. Percy sat down and grabbed a mug from the centre of the table.

"Percy!" said Ron angrily. "She was just about to tell us something important!"

Halfway through a gulp of tea, Percy choked.

"What sort of thing?" he said, coughing.

"I just asked her if she'd seen anything odd, and she started to say –"

"Oh – that – that's nothing to do with the Chamber of Secrets," said Percy at once.

"How do you know?" said Ron, his eyebrows raised.

"Well, er, if you must know, Ginny, er, walked in on me the other day when I was – well, never mind – the point is, she spotted me doing something and I, um, I asked her not to mention it to anybody. I must say, I did think she'd keep her word. It's nothing, really, I'd just rather –"

Harry had never seen Percy look so uncomfortable.

"What were you doing, Percy?" said Ron, grinning. "Go on, tell us, we won't laugh."

Percy didn't smile back.

"Pass me those rolls, Harry, I'm starving."

Cu trei zile înaintea primului lor examen, Profesoara McGonagall a mai făcut un anunț înainte de micul dejun.

— Am vești bune, a spus ea, iar Marea Sală, în loc să se cufunde în tăcere, a erupt.

— Se întoarce Dumbledore! au strigat mai mulți, cu bucurie.

— L-ai prins pe moștenitorul lui Slytherin! a chițăit o fată de la masa Ochilor de Șoim.

— Se reiau meciurile de Quidditch, a strigat Baston cu entuziasm.

Când vacarmul s-a diminuat, Profesoara McGonagall a grăit:

— Doamna profesoară Lăstar m-a informat că mătrăgunele pot fi în sfârșit recoltate. În această seară vom putea să îi readucem la viață pe cei ce au fost Pietrificați. Nu mai trebuie să vă reamintesc că unul dintre ei va putea să ne spună cine, sau ce, i-a atacat. Sper că acest an îngrozitor se va termina o dată cu găsirea vinovatului.

A urmat un ropot de urale. Harry s-a uitat la masa Viperinilor și nu a fost deloc surprins să constate că Draco Reacredință nu li s-a alăturat. Cu toate acestea, Ron părea mai fericit decât în ultimele zile.

— Nu mai contează că nu am intrebat-o pe Myrtle, atunci! i-a spus el lui Harry. Probabil că atunci când o vor trezi, Hermione va avea răspunsuri la toate întrebările! Cu siguranță o va lua razna când va afla că în trei zile vom avea examene. Nu a apucat să recapituleze nimic. Poate că ar fi mai bine să o lăsăm în starea actuală până se termină examenele.

Chiar în acel moment, Gini Weasley a venit și s-a așezat lângă Ron. Părea nervoasă și încordată iar Harry a observat cum își frământa mâinile în poală.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Ron, în timp ce se servea cu o altă porție budincă.

Ginny nu a spus nimic, dar s-a uitat speriată pe masa Cercetașilor ceea ce i-a amintit lui Harry de cineva, deși nu putea să își dea seama de cine.

— Spune tot, a zis Ron uitându-se la ea.

Dintr-odată, Harry a realizat cu cine semăna Ginny. Se legăna ușor în scaun, exact cum făcea Dobby atunci când era pe punctul de a dezvălui informații interzise.

— Trebuie să vă spun ceva, a mormăit Ginny, având grijă ca nu cumva să se uite la Harry.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Harry.

Ginny părea ca și cum nu își putea găsi cuvintele.

— Ce-i? a întrebat Ron.

Ginny a deschis gura dar nu a scos niciun sunet. Harry s-a aplecat și a vorbit încet, având grijă ca doar Ginny și Ron să îl poată auzi.

— Este ceva în legătură cu Camera Secretelor? Ai văzut ceva? Se comportă careva ciudat?

Ginny a inspirat adânc și, exact în acel moment, Percy Weasley și-a făcut apariția arătând obosit și epuizat.

— Ginny, dacă ai terminat de mâncat stau eu în locul tău. Sunt mort de foame, doar ce am terminat tura de patrulare.

Ginny a sărit ca arsă, i-a aruncat o privire speriată lui Percy și apoi a plecat. Percy s-a așezat și a luat o cană din mijlocul mesei.

— Percey! a strigar Ron furios. Era pe punctul de a ne dezvălui ceva important!

Percy s-a înecat la jumătatea înghițiturii de ceai.

— Ce fel de lucru important? a întrebat el tușind.

— Tocmai am întrebat-o dacă a văzut ceva ciudat, și a început să spună–

— Oh, asta-n-are nimic de-a face cu Camera Secretelor, a spus Percy de îndată.

— Cum poți să fii sigur? l-a întrebat Ron, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ei, bine, dacă chiar vreți să știți, Ginny, hmm, a dat peste mine ieri când eram, ei bine, nu contează – ideea este că m-a văzut făcând ceva iar eu, hmm, i-am cerut să nu spună nimănui. Trebuie să recunosc că mă așteptam să își țină promisiunea. Nu e nimic, sincer, mai degrabă–

Harry nu l-a mai văzut niciodată pe Percy atât de stânjenit.

— Ce făceai, Percy? l-a întrebar Ron rânjind. Haide, spune-ne, nu vom râde de tine.

Percy nu i-a întors zâmbetul.

— Dă-mi, te rog, chiflele, Harry, sunt mort de foame.